

A Sötét Dinasztia

Egy Politikai Szatira

Serfőző Levente regénye

A Sötét Dinasztia

Modern Politikai Szatíra

Serfőző Levente regénye

A mű eredeti angol nyelvű címe: The Dark Dynasty
Eredeti kiadás: Kindle Direct Publishing 2019
Szerzői jog: Levente (Larry) Serfozo 2019
Library of Congress regisztrációs szám: TX8-807-229
Fordította: Serfőző Levente
@ Serfőző Levente, 2020, A Sötét Dinasztia

Prológus

Választási győzelme teljes meglepetés volt. Még leghívebb követői sem hittek szemüknek, amikor egyik állam után a másiktól beérkeztek az eredmények. Akárhogy is történt, az alkalom ott volt és teljes mértékben kihasználta a lehetőségeket és a messze kitágult látóhatárt, amiket még senki idáig nem látott.

Az Alkotmány útjában állt, de volt benne elegendő kibúvó és pártja megszerezte a kongresszusban és a szenátusban is a többséget. A nemzet hamarosan rájött, hogy legálisan választott új elnöke magasan a törvény felett állt.

Az ellenzék, akik elvesztették a választást széltében hosszában terjesztették, hogy az elnök egy ellenséges hatalommal játszott össze, ahol saját tettei szerint ítélve, egy gyilkos diktátor volt hatalmon és az FBI, a Federal Bureau of Investigation vizsgálatot indított.

Az Elnök kirúgta az FBI vezérét és az igazságszolgáltatás akadályozása is rákerült az ellene hozott vádak listájára. Az Elnök mindenki mást is menesztett, akik szembe mertek vele szállni, ellent mertek neki mondani, vagy egyszerűen nem estek elég gyorsan hasra előtte.

A West Wing avagy a Nyugati Szárnyépület főbejáratát is átépítette. A Nyugati Szárnyban volt az irodája, mellette az elnöki konferencia terem és a hálósobái. Ide senki nem léphet be a legmélyebb tisztelet kifejezése nélkül. Vagy igen?

Az összes ablakot és ajtókat vasrudakkal megerősített betontéglákkal befalaztatta, kivéve egyet. Ott hatvan centi magas alagutat építtet, amin bármi látogató hasán csúszva kellett, hogy átmásszon, és úgy érkezzen meg az elnök lábai elé.

Az elnök rátette lábát a látogató fejére, vagy a betolakodóra az ő véleménye szerint és dörgelemes szónoki hangon szegezte neki a kérdést.

– Mit akarsz? Nem olvastad a twitter feltevésemet az interneten? Engedelmeskedj mindegyiknek, és életed nem lesz kioltva.

– Fontos miniszteriális kormánypozíciók állnak betöltetlenül, – nyögte a látogató, az elnök saját kormányigazgatója, Kristóf Seggestyén. – Az ellenzék minden jelöltünket kifogásolja és a sajtó mindig kieszed valami szennyes disznóságot róluk.

– Beszélj a velünk szimpatizáló sajtóval vagy televízióval, – mennydörgött az elnök. – Válassz ki valakit a műsorvezetők közül és jelöld ki őket a betöltetlen állásokra. Nem érdekel, hogy ki és mi az eredete. Ezt az országot egyedül én vezetem és nincs szükségem semmiféle tanácsadóra vagy bármi úgynevezett szakértőre. Én az intuíciómot követem.

– Elnök Úr, – Kristóf Seggestyén egy centiméter töredékével feljebb emelte szemét és egy mekegő kecske hangját használva könyörgött. – Lényegesen növelné elnöki méltóságát, ha tájékozott és fontos emberekkel venné magát körbe, akik okosan bölintanának, ahogy ön beszél.

– Itt van közvetlen mellettem a két fiam, és a szeretett vejem. Senkiben nem bízhatunk, aki nem a családhoz tartozik. Hogyan bízánk olyanban, aki nem az én saját ágyékomról ered, vagy megavagyonnal benősült hozzánk?

— — —

Az elnök, Roland Pronk, ami a valóságos neve és használni is fogjuk, ahogy szükséges, számos megvalósíthatatlan ígéretet tett választási kampánya folyamán. Háromezer mérföld hosszú áthatolhatatlan falat ígért a déli határon és biztosította híveit, hogy megvetésre méltó szomszédjaink, a mexikóiak fogják fizetni a költségeket.

A tiszteletre méltó mexikóiak elnöke, gúnyos mosollyal fityiszt mutatott Rolandnak.

– Szó sem lehet róla, tökök, – mondta és ismételten beintett neki. – Miért fizetnénk mi valamiért, amit a te országod akar építeni?

Egy teljes évvel a választási győzelem után a kongresszus, ahol saját pártja volt többségben, nem utalt ki a pénzt a projektekre. Roland lassan, de biztosan nevetség tárgyává kezdett lenni és valami komoly dolgot kellett, hogy tegyen ellensúlyozására. Karaktert és eltökéltséget kellett mutatnia. Meg is tette és valami igazán fényességes ötlettel állt elő.

Roland főügyészét, Doug Fartzsák urat bízta meg a feladattal. Mr. Fartzsák, egy cirkuszi bohóc kinézetű déli fajüldöző alak, állandóan vigyorgott és folyamatosan himbálta felsőtestét, ahogy beszélt. Kinézete leginkább egy kerekfejű kopasz ártánydisznóra emlékeztetett aki, a hip-hop afrikai fekete táncot próbálja járni. A táncoló disznó egy mérföld hosszú torlódást okozott a déli határ átkelőhelyein és nem vette tudomásul, hogy a határ másik oldalán fegyveres bandák pénzt zsarolnak a menedékjogot keresőktől és halállal fenyegetik őket, ha nem fizetnek.

Sokan próbálkoztak átjutni a határ legális belépési pontjai közötti szakaszon is, de Doug Fartzsák emberei már készenlétben vártak rájuk. Elkapták és letartóztatták a határsértőket és gyermekeiket elvették tőlük. A határőrök kitepték a csecsemőket édesanyjuk karjából és a jajveszékelő totyogókat ismeretlen helyre rángatták szüleik nélkül. A gyermekeket üres hodályokban vagy nyílt sivatagban felállított katonai sátrakban helyezték el negyven fokos melegben és ketrecekben, mint holmi kóbor kutyákat a sintérházban.

A tett nyilvánvaló megszegése volt a Nemzetközi Menekültjogi Egyezménynek, ami az 1948-ban elfogadott Emberi Jogok Egyetemes Deklaráció 14-ik paragrafusában megtiltja minden idegen országban menedékjogot kereső személy üldöztetését. A menekült a Konvencióban foglaltak felett további jogokat is élvezhet a befogadó államban. A fenti egyezményt 151 ország írta alá 1951-ben, közöttük az Egyesült Államok is.

Minden érvelés hiába, Roland Elnök és Főügyész Fartzsák soha nem hallottak róla, vagy ha hallottak is semmibe sem vettek valamiféle Egyetemes Emberi Jogokat. Akik megszegik a törvényt, hangoztatták, azok viseljék el a büntetést, és mivel illegálisan próbáltak bejutni Amerikába, elrettentő példaképpen gyermekeik el lesznek kobozva. Álláspontjának alátámasztására Fartzsák még a bibliából is idézett, ami példázat teljesen ki lett forgatva értelméből és hamisan lett alkalmazva.

Mindenek ellenére, támogatottsági rátájuk felment, ahogy a konzervatív és vallásos tömegek sietve elfelejtkeztek Jézus tanításairól, aki szerette és védelmezte a kisdedeket.

Az országban áthidalhatatlan szakadék és két alapvetően ellenséges tábor jött létre. Kiegyezésre semmi remény nem maradt, mert fejbe vertek bárkit is, aki szólalni merészelt és az erkölcsileg igazságos és a szenvedők iránti könyörületes félelmében elhallgatott.

Az importált javakra önkényesen kivetett vámadója miatt Roland összes hagyományos szövetségeseinket elidegenítette és barátságos jobbot nyújtott a föld diktátorainak és véreskező zsarnokainak. Úgy látszott, hogy ő is közéjük akar tartozni és elvárta, hogy népe szintén haptákba álljon előtte és fejet hajtson, ha beszélnek hozzá. Áterőszakolta a hamisan titulált adóreformot, ami valójában egy masszív ajándék volt a szuper gazdagoknak adókedvezmény formájában. Az állami és ingatlan adók szövetségi adómentességének megszüntetésével Roland a hagyományosan

demokratikus államokat büntette mialatt szabad kezét adott a globális megavállalatoknak, hogy megtartsák offshore adó kibúvóikat. Ötszáz millió dollár értékű befektetést fogadott el a Kínai kormánytól, hogy ötcsillagos golfozó és üdülőhelyet építsen és működtessen belőle Indonéziában. Viszonzásul felfüggesztette a legnagyobb kínai elektronikus cég ellen hozott szankciókat, akik előzőleg amerikai magas-technikájú komponensekből összeállított gyártmányaikat terrorista államoknak, esküdt ellenségeinknek adták el.

Roland és gazdag támogatói a Social Security nyugdíjalapot és Medicare orvosi biztosítást az öregeknek, vették célba és minden más juttatást, mint a szegényeknek idáig juttatott élelmszerjegy, Medicaid és olcsó iskolai ebéd segélyprogramokat.

A mi történetünk ebben a mérgezett politikai légkörben és a lehető legkiélezettebb konfliktusok idejében játszódik, és kössék be magukat kedves olvasóim, mert regényem szédítő hullámvasút utazás lesz a legigazibb fajtából.

Első Fejezet

Kedvenc főhősünk, Clark Knoll feddhetetlen életet élt minden csalás, lopás vagy sikkasztás nélkül a számláján és soha nem keresett pénzt anélkül, hogy ne dolgozott volna érte. Soha nem szedett munkanélküli segélyt, soha nem kérvényezett élelmiszerjegy kiutalást és gyakorlatilag egyetlen napot sem hiányzott munkájából. Magas fizetését másodállásokkal tetézte és gondosan vigyázott a pénzére. Soha nem szórta el léha dolgokra és megbízhatóan gondoskodó férjként felesége és családja soha nem szűkölködött.

Az évek szálltak, mint a percek és Clark remek magán és maximum Social Security nyugdíjjal hagyta abba a munkát és leköltözött Floridába, ahol anyagi teher és jelzálogkölcson nélkül készpénzre házat építtetett. Fia fent maradt Connecticutban és az öröklakásban lakott, amit szülei vettek neki. Leánya az FBI kötelékébe lépett és ott élt, ahova a kötelesség szólította.

Felesége, Alyssa, egy szeretetreméltó otthonülő asszony vele maradt és minden tekintetben kiszolgálta szükségleteit.

Mivel munkája minden idejét lefoglalta, Clark nem figyelte a politikai eseményeket, és nem mondunk sokat, ha azt állítjuk, hogy sajtóságos furcsaságnak vélte, hogy felesége Billy és Hillary Clinton nevét kezdte emlegetni és kedvező véleménnyel festette le őket, még a politikailag ellenséges vitákkal bőven terhelt kilencvenes évek vége felé is.

Hillary mindenkire kiterjedő orvosi ellátás kezdeményezése elbukott és a biztosítási díjak és a profitra menő betegkezelő magánszektor költségei megkezdtek egeket verő emelkedésüket.

Kevéssel nyugdíjba menése előtt, és hogy jogosult legyen az időseknek járó Medicare biztosításra, a néhány fős mérnöki iroda, ahol alkalmazásba volt már hosszú ideje, közölte vele, nem tudják tovább fizetni a havi díjat és saját maga kell, hogy keressen magának biztosító céget.

Hogy valaki találjon magának egy privát társaságot, akik fizetnének krónikus szív problémáiért, ami esetében a korabeli szakszókincs szerint előzetesen előfordult betegségnek számított, teljesen lehetetlennek bizonyult. Egy stent behelyezés a szív artériába százezer dollárnyi összegbe, egy nyitott mellkasú operáció talán egy félmillió dollárba is került volna. Clark, a régi tengerhajózási kifejezés szerint, valahol az ördög és a kék tenger között találta magát egy keskeny pallóra szorítva. Választani kellett, egy szívroham elkerülése melletti reményben való kockázatos élet és összes megtakarított pénzének elköltése között, hogy megmentse magát.

– Uram, – mondta a megbiztosítási ügynök, – ön azt várja tőlünk, hogy egy gépkocsit, mint újat biztosítsuk, amikor már összetörte. A maga egészségügyi rekordjával senki nem fogja magát biztosítani.

– De mindig volt megbiztosításom és egy életen át fizettem érte, – tiltakozott Clark.

– Nem számít, a maga volt megbiztosítója csődbemenést jelentett és bármelyik másik cég, mint új esetet kell, hogy kezelje. Nagyon sajnálom, de maga a kockázatos, megbizsithatatlan kategóriába tartozok. Máskor vigyázzon jobban a szívére.

Ez volt az első alkalom, hogy Clark kételkedni kezdett a republikánus platformban és kezdett odafigyelni, hogy miket beszél a felesége, hogy kedveli a demokratákat.

Mindenek ellenére Clark lelkesen csatlakozott a nemzeti felháborodáshoz, és egyetértett George W. Bush politikájával a 9-11 terrortámadás után és támogatta, hogy a Telibánt üldözve a

hadsereg hatoljon be Afganisztánba, ahol rejtegették az iszlámi fanatikusokat, akik felelősek voltak az Amerika ellen elkövetett gyilkos rémtettért.

Második esetben akkor kezdett kételkedni, amikor Dick Cheney alelnök és Honvédelmi miniszter Rumsfeld elhitette az amerikai néppel, hogy az Iraki vezető, Sadam Husszein tömegpusztító fegyverek birtokában van és megtámadták, pedig semmi köze nem volt a 9-11 tragédiához. Trillió dollárok lettek költve egy megnyerhetetlen gerilla háborúra, ahol több ezer amerikai katona és százezernyi ellenséges élet lett kioltva és hozzá megöltek megszámlálhatatlan polgári lakosságot és felbecsülhetetlen értékeket romboltak le.

Clark és felesége átiratkoztak demokratáknak és a következő választáson már nem szavaztak George W. Bush elnökre.

Bush nyert. Elnöksége második négy évének vége felé, a hitelbe finanszírozott háború és egy felelőtlen adócsökkentés hatására, és a zabolátlan mega finansziális cégek kapzsisága és csalásai miatt az amerikai gazdaság összeomlott.

Egy új demokrata csillag, Lamar Leroy bukkant elő a nemzeti romhalmazból és jelent meg a politikai élet égboltján. Rendkívülien tehetséges és világosan artikulált beszédű, Leroy kijelentette, hogy nem akar több háborút és megígérte, hogy nem enged egy széles körű depressziót kibontakozni, ami az egész világot fenyegette volna. Leroy fölényesen nyerte az elnöki választást és vonzási áramlatát kihasználva a kongresszus mind két háza demokratává vált.

Leroy elnököt egyetlen végzetes probléma korlátolta, fekete bőrű volt és az összes rasszista fajüldöző gyűlölte és egy új párt frakcióba szervezték magukat a Tea Pártba. Leroy átvitt egy új és radikális betegbiztosítási törvényt, mialatt a demokraták voltak többségben és az új törvényt, a Megengedhető Orvosi Biztosítás, a Leroycare becenevet kapta. Megszűnt az előzetesen előfordult betegség kategória és mindenkinek, még a fiataloknak is és az egészségeseknek is meg kellett vennie a biztosítást, máskülönben büntetést fizettek. Bármilyen racionalis indokolás nélkül, talán csak azért, mert a jelentős eredményt neve fémjelezte, nagyszámú választópolgárt meggyőzött az ellenzék, hogy egy jó betegbiztosítás nem jó nekik és a megvetendő gyűlölt szocializmust jelenti, főleg azért mert akiknek ez a leghasznosabb volt általában feketék voltak, mint Leroy.

Amerikában egy mélységes politikai szakadék fejlődött ki és minden egyes nappal növekedve egyre szélesebbé és mélyebbé vált.

— — —

Clark és Alyssa nem zárkózhattak el teljesen a világtól. Néha ott kellett hagyniuk otthonuk biztonságát és össze kellett jöjjenek emberekkel. Mivel külföldre szakadt magyarok voltak, elsősorban más magyarokkal barátkoztak.

Ezen kívül, és semmi rosszra nem gondoltak ezzel az életstílussal kapcsolatban, csatlakoztak egy naturista klubhoz, ahol Clark hetente háromszor teniszezett. Clark szintén eljárta a helybeli könyvtárban összejövő írói munkaközösségbe és 2013 végére több könyvet is kiadott.

Clark örömmel ajándékozott ingyen példányokat könyveiből barátainak és kedvelte, hogy emberek olvasták szépirodalmi alkotásait. Egyike ezeknek a barátoknak egy vidéki házaspárt volt Szabolcsból, Mária és János. Amerikai barátságuk több mint negyven évre ment vissza.

Egy nap Clark beleszaladt Máriába a helybeli Publix szupermarketben és az asszony rosszálló pillantást vetett rá.

– Elkézdtem olvasni Cara Negra regényedet, – csóválta Mária lassan a fejét, – és nem tudom elképzelni, hogyan tudtál ilyen visszataszító jeleneteket megírni. Meghibbant az agyad?

– Milyen jeleneteket, – ráncolta össze szemöldökét Clark. Joggal feltételezvé, hogy semmi ellenszenves nem lehet írásaiban és próbálta lenyelni gyomrából feltörekvő haragját. Az utóbbi időben Mária váratlanul és ok nélkül perlekedő lett és támadó, főleg miután megtudta, hogy Clark pucéran teniszezik.

– Olvasás közben gyorsan rájöttem, hogy a regény fiadról és üresfejű barátairól szól, – rázta görcsös mutatóját Mária fenyegetően, – de az a jelenet a night-klubban, a svábbogár versennyel és hogy felborulnak az asztalok és a csótányokat ezrivel tapossák össze, azt teljesen undorítótnak találok. Majdnem hánytam és le kellett, hogy tegyem könyvedet pedig nagyon szeretek olvasni. Sajnálom, de lehetetlen, hogy befejezzem műved olvasását.

Clark nem tudott mit felelni. Lenyelte mérgét, ami gennyes fekélyé vált vérig inzultált lelkében. Bosszú elhalasztva, bosszú megnövelve tartja a közmondás, gondolta és az erkölcsi méregtől füstölgő asszonyt megkerülve, válasz nélkül tovább tolta bevásárló szekerét.

– Akkor te és Alyssa jöttök a Thanksgiving vacsorára, – kiabálta utána Mária, semmit sem gondolva a vastag sértésről, amit oly játszva kézbesített. – Gertrúd is ott lesz.

– Ki ez a Gertrúd? – nézett vissza Clark.

– Oh, ti még nem találkoztatok vele, – felelte Mária. – Gertrúd János unokatestvérének az özvegye Ausztriából és mi nagyon kedveljük a társaságát.

Clark hazament és elújságolta a hírt feleségének.

– Mária meghívott egy Gertrúd nevű nőt Thanksgiving vacsorára. Mi nem ismerjük, hogy ki az és ebből még baj lehet. Le kellene mondanunk a vacsorát.

– Egyetértek, – bólintott Alyssa és gondterhelt hangon hozzátette. – Ez nagyon tapintatlan Máriától, bár tipikus az esetében. Mindig szeret politikáról vitatkozni és most segédcsapatokat hívott. Igazad van, legjobb lenne lemondani a vacsorát. Rögtön telefonálok is Máriának.

Alyssa tárcsázott, de senki nem vette fel a kagylót. János és Mária szándékosan nem hagyták, hogy telefonjukon üzenetet lehessen hagyni és általában nem vették fel a telefont, ha otthon is voltak. Ne zavarja őket senki, volt az elvük, majd ők kezdeményeznek, ha ők akarnak valamit.

– Nincsenek odahaza, – sóhajtott Alyssa. – Azt hiszem, hogy el kell, hogy menjünk, de nagyon kell vigyáznunk, hogy ne keveredjünk bele semmiféle vitába. Engedjük, hogy mondjon Mária bármit, amit akar.

— — —

Clark hat darab alkoholmentes sört vett és egy jókora édes tökpitét. Elhajtottak a kapuval védett településre, ahol magyar barátaik laktak és becsöngettek.

Gertrúd már előttük megérkezett. A magas és testes asszony egészséges osztrák parasztfajtából látszott. Mária mellett állt a hosszú és keskeny konyhában és valamiféle utolsó percre hagyott főzési tevékenységgel foglalkoztak.

Mária odabólintott az újonnan érkezetteknek. – Helyezzétek magatokat kényelembe a nappaliban, – mondta, – János majd tölt nektek valami jóféle ausztriai snapszot.

János a bevett vidéki szokás szerint bármelyin beszélgetés kezdete előtt valami erős itallal szolgált.

– Nem kellene, – pislogott Clark és kezével elhessegette az italból párolgó illatot, ami alaposan megcsavarhatta orrát. – Az én szívbajommal, nem kellene erőseket innom. Nincs valami könnyű borotok?

– Hogyne lenne, – vigyorgott János és apró kristálypoharat vett elő a vitrinből és félig töltötte valamiféle rizlinggel egy gallonos üvegből. – Itt van, egészségedre.

Gertrúd előjött a konyha rejtekéből és Clarkkal szemben leült egy fotelbe. Aprót hörpintett erős italából és nem szólt egy szót sem.

Hmm, gondolta Clark, talán előlegeznem kellene neki a bizalmat és udvariasságból nekem kellene elkezdni a beszélgetést. – Hallom, hogy Ausztriából való, – mosolygott a hölgyre. – Szép ország csodálatos hegyekkel és magasztos történelemmel. Mi a szomszédból valók vagyunk, Magyarországról.

Hoppá, végzetes tévedés, Clark engedélyt adott, hogy a nő sértegessen és gyalázkodjon és Gertrúd szabadjára engedte vele született német felsőbbbségi komplexumát.

– János családi neve nem hangzik magyarnak, – masszív tüdőkapacitását mélyen telepumpálva levegővel, Gertrúd előre hajolt és bármi kétséget eloszlatott, hogy néma lehetett és előgördített egy pörlekedést provokáló feleletet. – Popovics, ez nem valami szerb név?

– Nem, – szemeit keskenyre húzva Popovics János bosszankodó hangon válaszolt. – Orosz név, a családom Kárpátjáról, Munkácsról való.

Gertrúd nem erőltette a témát. Szempilláit fennhéjázva lebegtette, amivel erősen kiemelte szemének visszataszító acélszürke színét és tekintetét a társaság másik férfitagjára fordította.

Clark nem mondott véleményt, neki mindegy volt, hogy szerb vagy orosz.

– Itt az ideje, hogy valaki lelője Leroyt, – italát sóváran szemlélgetve Gertrúd nyugodt szemtelenséggel közölte nem kért véleményét. – Elveszi tőlünk a pénzt és a saját színes fajtájának adja. Nem is született ebben az országban és teljesen illegálisan foglalja el a Fehér Házat. A választásokat megbundázták, hogy nyerjen.

– Ezt eleresztem a fülem mellett, – Clark arca keserves fintorba torzult és negyven éve ismert barátja felé fordult. – János, kérlek, mondd meg a barátotoknak, hogy mi demokraták vagyunk, és ne próbáljon vitát kezdeményezni.

– Nem próbál, – morogta János és felállt. Kiment a konyhába és hangosan csörömpölve kezdte kirakni a tányérokat és az evőeszközöket.

– Ausztria nem sokat szenvedett a háború alatt, – mondta Clark, a témát megcserélni és az inzultust nem várt szögből visszaadni szándékozva. – Budapest negyvenöt nap hosszan állta az ostromot, mialatt a bécsiek gyakorlatilag engedték az oroszokat besétálni.

– Mi a náci áldozatait voltunk, – komoly arcot vágva Gertrúd ellentámadásba ment. – Hitler elfoglalta országunkat és akaratunk ellenére beolvasztott a német birodalomba.

– Igen, persze, – felelte Clark. – Az osztrákok nagyobb náci voltak, mint a németek. Hitler Ausztriában született és Bécsben lakott fiatalkorában.

– Lassan a testtel, – Gertrúd összehúzta a szemét. – A nemzetek közössége garantált semlegességgel jutalmazott meg minket 1955-ben és a megszálló csapatok, beleértve az oroszokat is kivonultak az országból. Magyarország Hitler utolsó csatlósa volt és ti megérdemeltétek a negyven éves kommunizmust, amit kaptatok.

Ez nem esett jól, néha fáj az igazság, de miért kell előhozakodni vele, bámult Clark értetlenül a nagydarab nőre, de ajkait beharapva nem folytatta a vitát.

– Kész a vacsora, – kiabálta Mária a konyhából, – gyertek asztalhoz.

Négyen leültek és állva maradva Mária merített mindenkinek a levesből. Clark várt, amíg mind befejezték az imádságot. Kanálát félig megtöltötte a levessel és megkóstolta az aranyló folyadékot. Hideg volt. Clark nem szerette hidegen az ételt és eszébe jutott, ahogy Mária becsmérelte könyvét a Publix üzletben.

– Fel tudnád melegíteni az enyémet, – mondta és felemelve tányérját Mária felé tartotta. – Én forrón szeretem.

– Ezt a tányért nem lehet mikrohullámozni. – Felelte Mária és gyilkos szemekkel bámulta a szemtelen vendéget.

– Öntsd át egy másik tányérba és melegítsd meg úgy. – Javasolta Gertrúd, nyilvánvalóan jól szórakozva a kialakuló konfrontáció lehetőségén.

Mária visszament a konyhába és nagy mérgesen kutatni kezdett egy mikrohullámozható tányér után. Két perc vad csapkodás és csörömpölés után kiegyenesedett és keze fejével letörölte izzadt homlokát. – Nekünk nincs ilyen tányérunk. Vissza kell öntenem a fazékba és a tűzhelyen kell, hogy felmelegítsem.

– Ne fáraszd magad, – Clark visszavette levesét Máriától és beletette kanálát, – megeszem hidegen, semmi probléma.

A levest jeges hangulatban egyetlen további szó nélkül megette a társaság. A leves után Mária megint felállt. Kivette a töltött pulykát a sütőből és szeletelni kezdte a konyhapulton. A sötét húst a pecsenyéstálra tette, beleértve a combokat és a szárnyakat. Két kisebb fehér melle húst mellé tett és a többit valahova eldugta. Ezt bevégezve egyenként az asztalra tette a körítés tányérjait és lassan elrendezte őket az asztalon, a mereven bámuló és határozottan éhes vendégek előtt.

Egy perc múlva középre tette a szervírozó tálat a pulykadarabokkal. Clark kivette az egyik mellhús darabot és Gertrúd rámeredt.

– Na, – mondta megvető hangon, – látom maga is szereti a fehér húst.

Alyssának nem sok választása maradt. Kivette az egyik szárnyat, amin alig volt valami ehető és gondterhelt csendben várta a fejleményeket.

Ismételten, az étel hideg volt.

– Ez az úgynevezett Leroycare förmedvény, – kezdte Gertrúd és kivette a megmaradt mellhús darabot, pedig nagyon jól tudta, hogy a pulyka félretett finom része neki lesz becsomagolva és haza fogja vinni.

– Ez az undorító patkány, – folytatta, – el fogja venni a Medicare biztosításomat és oda fogja adni az ingyenélő Medicaid élvezőknek, akik soha nem dolgoztak meg érte. Biztos vagyok benne, hogy hatálytalanítják mielőtt érvénybe lép.

– Én megdolgoztam az én Medicare biztosításomért, – tette hozzá Mária osztrák barátnőjét támogatva. – Harminc évig fizettem bele és most szükségem van rá és megérdemlem.

– Nem fogják levágni a juttatásaidat, – válaszolt Clark és lenyiszált egy kisebb húsdarabot és betette a szájába. – Ne higgyetek az Internetre feltett jobboldali propagandának.

– A Fox News TV állomáson egész nap megy ez a hír, – nézte meredten barátját és vendégét János.

– Én nem nézem ezt az ostoba propaganda fórumot, – felelte Clark. – Ez csak analfabétáknak való, akik nem szeretik leellenőrizni a tényeket és minden hazugságot elhisznek.

János felemelte a hangját, – te analfabétáknak nevezel minket?

– Nem téged, – felelte Clark és arca egyre veresebb lett és hangja kiélesedett, – de mindenki mást.

– Ebből elég, – János ledobta a villáját és dühösen morgott a foga között. – Ez volt az utolsó alkalom, hogy meghívtunk benneteket, ti két aljas erkölcstelen szocialista progresszíveket. Ez az orcátlan pimaszság az utolsó szalmaszál, ami eltöri a tevé hátát.

Mária felkapott egy hatalmas konyhakést. Miért lehetett rá szüksége, azt nem lehetett tudni. A pulyka már fel volt vágva és a kenyér fel lett szeletelve. Semmi szüksége nem volt a késre.

– Clark, – sikította Mária, – miért kell, hogy mindig pártját fogod a világ liberális szemetjének? Nem veszed észre, hogy senki nem osztja a véleményedet?

Clark kivette zsebéből a kulcsait és maga előtt kitette az asztalra. Arca merev vonalakba hidegedett és összecsapásra kész kifejezéssel bámulta a tányérját.

Mária behozta a felszeletelt édes tökpitét és tejszínhab dobozt helyezett mellé. Egy tányérra Clark elő is tett, de a férfi elnyomta a süteményt magától.

– Nem kérek, – mondta és utolsó próbálkozásként János felé nézett, támogatást várva tőle, hogy megmentse az estét.

János másfele nézett. Látszólag nem érdekelte, hogy elveszítheti a negyven éves barátságot valamiféle politikai véleménykülönbség miatt. Talán nem is politikai okokból, János vidéki fiú volt Magyarország keleti csücskéből, ahol mélyre beágyazódott törzsi összetartás rejlett védelmi értékrendszerükbe. Szívéből utálta a nadrágos embereket a városból, akiknek nem voltak erkölcsi gátlásaik. Nem felejtette el, ahogy a kommunisták államosították apjának párholdas birtokát és pesti huligánok agyba főve verték a parasztot, aki nem akart beállni a kolhozba és nem akarta beadni összes gépeit és állatait a kormánysszervezte közösbe, a termelőszövetkezetbe.

Ideje volt, hogy ez a belső gyűlölet a felszínre törjön. János nem akart emlékezni, hogy Clark apja sokkal többet veszített az államosítás alatt. Clark apja elvesztette hatalmas építési vállalatát, családja és gyerekei a nép ellenségének és ellenforradalmároknak lettek nyilvánítva és nemzedékekre megmaradtak eltökélt antikommunistának.

Clark forgatta a kulcsait az asztalon, de senki nem vette észbe a figyelmeztetést. Elveszítve racionális okfejtését, a méreg elsötétítette elméjét és feladta szokásos civilizált városi modorát.

– Clark, – a konyhakést kezébe kapva Mária fenyegetően hadonászott vele. – Miért védelmezed a homoszexuálisokat és az összes abortusz támogatót és a megvetésre méltó progresszív liberális szemetet? Hogyan lett belőled ilyen baloldali személtáda gyökér?

– Ebből elegendem van, – kiáltotta Clark, felugrott és felesége keze után nyúlt, – mi megyünk haza.

Alyssa a házigazda felé nézett. – Sajnálom, János, – mondta, – mennünk kell, de majd legközelebb.

János rázta a fejét. A történeteket nem lehetett semmibe venni.

Clark Gertrúd felé fordult. – Ez a maga hibája, – kiáltotta neki. – Minek hozta elő a politikát. Gertrúd kerekre nyitotta ronda szemét. Nyilvánvalóan élvezte a botrányt, amit csinált.

Clark és Alyssa elérték a bejáratú ajtót és egy utolsó pillantásra visszaneztek. Mária a nagykést magasra tartva a kezében rohant utánunk. Clark pánikba esett, nem tudhatta, hogy hova fognak fajulni a dolgok. Mária beléjük dőfi a kést, vagy mi?

– A mocsokba, – kiáltotta, – te ostoba lotyó.

Mária egy pillanatig habozott. Majd mind a két kezét a magasba emelte, a késsel együtt, és vadul rázta Clark felé.

– Tűnj a pokolba te vadállat, – ordította Mária. – Befogadlak és etetlek a házamban és ostoba lotyónak nevezek. Szálljon rád átkom és az Isten verjen meg mind a két kezével. Remélem, hogy rettenetes kínok között döglesz meg. Soha az életben többet látni nem akarok.

Clark próbálta védeni feleségét és figyelte Mária kezében a fenyegető kést. Végig hátrálva valahogy kinyitotta kocsijának az ajtaját és beültek. Beindította a motort és figyelte Máriát visszafutni a házba. Tudta, Mária nem hátrál, inkább János személyében erősítést hoz.

Félénk, megijedt arcával János is megjelent. Nem akart verekedést. Nyilvánvalóan nem volt annyira bolond és gonosz érzelmek irányította, mint a felesége.

Clark kihátrált a kocsival. Vigyázott, hogy ne érjen hozzá János kocsijához, tizenöt centire parkolva tőle és egy karcot se ejtsen rajta. Elegendő távolságban fordított a kormánykeréken és óvatosan megindult előre.

János meredten nézte őket. Az ünnepi vacsora véget ért és haldokló barátságuk örökre befejeztetett.

Második Fejezet

Jeges hangulatban némán hajtottak a fekete éjszakába sötétedett úton. Nem lett volna szabad, hogy engedjék magukat behúzni bármi gonosz, politikai vitába.

– Rá se ránts, – mondta végül Alyssa, ahogy sorban hagyták el az éjszakára kikapcsolt sárgán villogó forgalomirányító lámpákat. – Soha nem kedveltem Máriát.

– De nem vagyok egy baloldali liberális kommunista, – felelte Clark és rácsapott a műszerfalra, – Számba akarják rágni a szavakat. Én kimondom az igazat, mert van lelkiismeretem. Erkölcsi integritás lakozik bennem és nem szeretem a gazdagokat, akik csálnak és lopnak a szegényektől. Lelkiismeretemen keresztül Isten megszentelt akarata nyilvánul meg. Az egész politikai vita a megbiztosítás körül forog. Ebben az országban szükség van egy általános, megengedhető államilag finanszírozott orvosi kezelésre. Nem lesz belőlem még szocialista, ha drukkolok nekik. A választások előtt mindkét párt megegyezett, hogy az orvosi biztosítást meg kell reformálni. Ahogy a nemzet egy magas intelligenciájú fekete bőrű elnököt választott és az kezdeményezte a reformot, a jobboldal azonnal ellene volt. Ellene vannak, mert az elnök színes és nem hajlandók elismerni érdemeit.

– Ennek még nagy ára lesz, – felelte Alyssa, – 2010-ben a republikánusok rákoncentráltak az államok szerinti választásokra és az államok kormányzói többségben republikánusok lettek. Az új kormányzók ártrendezték a szavazókerületeket, hogy nekik kedvezzenek a választásoknál. Mostantól kezdve minden választást meg fognak nyerni és bármilyen programot, amit akarnak, átvisznek.

– Igen, hallottam róla, – Clark bólintott, – gerrymandering, hosszú keskeny tekergő szalamander kerületek.

– A szélsőjobboldali konzervatívok nem igazi konzervatívok a szó legnemesebb értelmében, – folytatta okfejtését Alyssa. – Legfeljebb pénzharácsoló opportunisták, akik egyetlen dolgot akarnak, jelentős adócsökkentést a gazdagoknak és megnyirbálni a szegények szociális juttatásait. Valami vitás kulcskérdést kiválasztanak, és azon lovagolnak választási sikerre. Például, mint a homoszexuálisok jogai és az egy neműek között házasság és a meg nem születet embrió élethez való joga az abortusz jogával szemben. Egyetlen ilyen vitatéma sem befolyásolja a pénztárcádat, de mérhetetlen nagyra felfűjják és felhergelik alaptámogatóikat. Továbbá, ennél rosszabb hatással is, a szavazók elfelejtkeznek a fontos problémákról, amik érintik mindennapi életüket. Bárkit, aki felmeri ellenük emelni a szavát aljas és erkölcstelen baloldali liberális személtáda gazembernek neveznek.

– János és Mária is így neveztek minket ma este, – bólintott Clark, ahogy fordultak befele utcájukba. Már majdnem otthon voltak, de a híd köztük és barátaik között véglegesen fel lett égetve.

Odahaza a házat hidegnek és idegennek érezték. A méreg kezdeti adrenalin áradata kimerült és felváltotta a valóság. Eggyel kevesebb házaspár az óhazából, akikkel beszélgetni tudtak. Mostanra nem sok marad belőlük és egyedül maradtak a lelkiismeretükért folytatott harcban.

– Nézzünk meg egy filmet a Netflix csatornán, – javasolta Alyssa és a díványra helyezkedve a távirányító után nyúlt.

– Mit javasolsz? – kérdezte Clark.

– Berlin asszonyait, – felelte Alyssa, – érdemes lenne megint megnézni, hogy mi történik, ha a szélsőjobboldal magához ragadja a hatalmat és felfüggeszti a polgári jogokat és megszünteti a szabad sajtót. A végén mindig a nők fizetik meg az árat. Feldühödött orosz katonák megerősölközték őket, és meggyilkolták, aki ellenkezik. Van bőségesen elegendő példa a történelemben és nem lenne szabad elfelejtenünk róluk.

Néma döbbenettel nézték a mozit. A németek megtámadták Oroszországot és leírhatatlan kegyetlenségeket követtek el. Fehér ember ölte a többi fehéret millió számra. Az egész világra kiterjedő globális konfliktus kimerítette a gyarmatbirodalmakat, főleg Angliát és Franciaországot. A vérontás és a bombázások lefoglalták minden erejüket és elhanyagolták tengerentúli birodalmaikat. Lelkiismeretlen fegyverkereskedők tonnaszámra adtak el könnyűfegyvereket a lázongó bennszülötteknek. Mint dominók az asztalon egy földrengés alatt, a gyarmatok függetlenséget követeltek egyik a másik után. A franciák egyik háborút a másik után veszítették el Észak-Afrikában és Indokínában. A hollandokat kirúgták Indonéziából és az angol királynőnek engedni kellett Gandhival szemben és függetlenséget kellett adnia Indiának. Pakisztán és India szuverén katonai nagyhatalmak lettek. Amerika vette át megmaradt romokat. A koreai háborúból semmit nem tanultak és Vietnámban próbálták megállítani a nemzetközi kommunizmus terjedését. Tízévi kölcsönös mészárlás után a kicsi Gook emberek véresre fricskázták a világ legnagyobb katonai erejének az orrát. Gyakorlatilag fele akkora termetűek, mint az állig felfegyverzett tengerészgyalogosok, helikopterekkel és napalmbombákkal, az Észak-Vietnámi hadsereg elfoglalta Saigont és az amerikaiakat beleszorították a tengerbe.

Tizenöt évig tartott, hogy elfelejtsük ezt a megszégyenítést. Négy elnököt kellett váltanunk, megérnünk a katonai sorozás megszüntetését és egy önkéntes hadsereg létrehozását professzionista zsoldos katonákból, miután felettébb óvatosan egy új háborúba mertünk lépni.

Késő volt, a mesebeli szellem kiszabadult a palackból és egy világra kiterjedő terrorista háború indult meg az Iszlám és a zsidó-keresztény civilizáció között. Az első Gulf Háború rövid és kétséges győzelme utáni örömtől elvakulva és igazolva dühödött felháborodásukat a World Trade Center lerombolása miatt, ami négyezer Amerikai életét oltotta ki saját országukban, a szélsőjobboldal és a szuper gazdag alkalmat látott, hogy mega nagyságú profitot csináljon. Hazugságot koholtak ki, valamiféle tömegpusztító fegyverekről és megtámadták Irakot, egy országot, akiknek semmi köze nem volt a 9/11 terroristatámadáshoz. További nyolc éves vérfürdő és ezermilliárd dollár adóság hitelbe és elszórva a háborúra, az országot impotensé tette és eltűrték az Arab tavasz kibontakozását.

További háborúk sorozata, millió nemkívánatos menekült a Közel Keletről és Afrikából árasztotta el Európát és Amerikát és fenyegette megalapozott történelmi kultúrájukat és létüket és megérkeztünk a 2016-os elnöki választáshoz és vagy így vagy úgy, összejátszás és pénzmosás útján, a fellengzős demagógia nyert és az ország két antagonisztikusan ellenséges és véglegesen kibékíthetetlen táborra szakadt.

Közel Keleti Iszlám kultúra mindig nagy számban hozott létre katonai szolgálatkorú fiatal férfiakat, akik készek voltak harcolni és rabolni a megélhetésért. A több mint egy feleség megengedése nem hagyott egyetlen nőt sem pártában és mindegyiknek legalább három gyermeket kellett szülnie. Fiatal férfiak annyi feleséget vásároltak, amennyire pénzük futotta és a többi nő nélkül maradt. Ezek hadra keltek és ott vagy meghaltak, vagy gazdag zsákmánnyal tértek haza. A nemek így kialakult társadalmi elosztása kedvezett a szaporulatnak és minden megmaradt férfinak jutott elegendő nő.

Arab diktátorok szigorú fegyelmet tartottak országukban. A törzsi torzsalkodásokat és az ellenséges törzsfőnökök vetélkedését modern hadseregekkel tartották kordába. Néhány esetben vegyi fegyverekkel, amivel a kommunista világhatalmak látták el őket. A szisztéma jól bevált, amíg a nyugati hatalmak el nem határozták, hogy az arabok demokratikus államokban kellene, hogy éljenek szabad választásokkal. Ez idáig szigorúan elnyomott ellenállás az utcára tódult és gyűlölt diktátoraikat egymásután elmozdították. Káosz és polgárháború lett az eredmény és több millió menekült rohant Európa felé, főleg katonaköteles fiatal férfiak, akik odahaza nem akartak harcolni a demokráciáért. A történelem megismétel magát, Kara Musztafa Iszlám harcosainak serege ismét Bécs felé masírozott és a Földközi tenger megtelt arabokkal színültig pakolt gumicsónakokkal. Emberkereskedők és csempészek milliódolláros hasznokat csináltak és megállíthatatlannak látszottak. Menekültek a vasútállomásokon táboroztak, és az aluljárókban a főutak kereszteződése alatt és rituálisan levágott csirkéből vagy szárnymájából készített szendvicseket követeltek a helybeli hentesüzletekben.

A történelem nagyesszű demagógjai hamar felismerték a fenomenális lehetőséget. Egy csoportjuk, akik a végtelen Eurázsiai pusztaság felett jelenleg uralkodtak, a terület felett, ahol egykoron a Mongol hordák és vezérük Dzsingisz Kán és esküdt főellensége, Rettenetes Iván harcolt egymással, ezek emelkedtek az alkalom kihasználására. Vezérük, egy korábbi magas rangú KGB tiszt és kivételesen ravasz kém, Ilja Muromec ezredes kihasználta az elektronikus kommunikáció és az internet társadalmi média korát, amit nem az ő saját intellektuálisan elmaradott és iparilag gyenge népe talált fel és alkalmazott, és egyik választást a másik után befolyásolta és szélsőjobboldali fajüldöző kormányok terjedtek el, mint mérges gombok a trágyadombon egy eső után.

Végül, a sajnálatos 2016-os évben Muromec kiemelkedő sikert ért el. Pártfogoltja a világ legnagyobb hatalmának, az Egyesült Államoknak lett az elnöke. Ezzel megérkeztünk történetünk elejére, ahol a cselekmény előre nem látható módon fog kibontakozni.

Roland Pronk, Amerika új elnöke több ezermilliárd dollárral tartozott Muromecnek és milliárdos oligarcháinak, amit kölcsön formájában felvett, hogy finanszírozza a világ minden sarkában épített luxus bérpalotáit és fényűző üdülőhelyeit és méregdrága golf klubjait.

Roland mélyen belekavarodott Muromec hosszú zsebeibe, ami tény a világon mindenki tudott, de senkinek nem lehetett bizonyítéka róla.

A félidő közeledett a két elnökválasztás között és esély mutatkozott, hogy Roland republikánus pártja elveszti a többséget mind az alsó és a felsőházban, azaz a kongresszusban és a szenátusban.

Roland beutazta az egész országot, ami óceántól csillogó óceánig terjedt és kampány stílusú uszító jellegű beszédeket tartott alaptámogatóinak, akik vad tapssal és lábak dobogtatásával éljeneztek minden gonosz szándékú szavát, amit hol ugatni, hol okádni méltóztatott.

Az egyik legfelsőbb bírósági magisztrátus, egy 81 éves jó egészségnek örvendő férfi váratlanul elhatározta, hogy nyugalomba vonul életre szóló pozíciójából. Ezzel alkalmat adott Rolandnak, hogy saját emberét nevezze ki a bírói székbe és ezzel befolyásoljon minden jövőbeli politikai döntést, legalább is az elkövetkezendő negyven év folyamán, ami szükséges lehetett diktatórikus uralmának eléréséhez, és hogy gyűlésein folytathassa idiótához illő vad kirohanásait.

Véletlen, de inkább nem, Roland követői a hosszú távlatra ásták be magukat. Még akkor is, ha elveszítenék a választásokat, a győztes demokrata kormányzását lehetetlenné tennék legfelsőbb bírósági döntések útján.

Roland számos gyilkos diktátorral találkozott és rázott kezét, és tábornokaikkal, akik legszívesebben elpusztították volna országunkat, ha teheték volna. Roland elnök szidta és fenyegette

hagyományos barátainkat és szövetségeseinket, magas vámot vetett ki termékeikre és mocskolta karakterüket és politikájukat, ha ellene merészeltek szólni. Roland továbbá fel akarta oszlatni a NATO katonai szövetséget, ami már 75 év óta tartotta fent a békét Európában. Ha már benne volt, Roland szintén kilépett a globális klíma egyezményből, és más szerződésekben is megszegte országunk adott szavát és eljátszotta becsületünket az egész világon.

Muromec nagyon örvendett hírnevünk romlásának, hiszen propagandájával ezért támogatta a választásokat Roland mellett és imádta, ahogy alakult a nemzetközi politikai helyzet és az erőviszonyok. Muromec vissza akarta foglalni elveszett országait, amit iszákos és gyenge jellemű elődje olyan könnyen feladott. Muromecnak szüksége volt a szomszédos országok vagyonára és termékeire, hogy fenntarthassa katonaságát és óriási méretű hadiparát.

Harmadik Fejezet

Fiúk Norbert mellett, Alyssa és Clark Kroll egy leánygyermekkel is büszkélkedhettek. Olívia sudártermetű impozáns nővé növekedett és sötétszőke göndör haja, hosszú és csinos orra és 181 centiméteres termete fémjelezte megjelenését. Gimnázium után Olívia a Bűnügyi Nyomozás és Igazságszolgáltatás John Jay College főiskolára iratkozott be New York városában.

A négy év alatt, amit a főiskolán töltött szorgalmas tanulással és komoly testedzéssel, és utána is, mint áruhás fejedelmű a New Yorki Rendőrségen, Olívia magára szedett néhány kilót, főleg csípője és fenéke körül és izmos combjaira és nem utolsósorban pompásan kiemelkedő ütközőire.

Tiszta izomból épített testével és sehol egy deka kövérséggel, korai harmincas éveinek ellenére még mindig homokóra szerű alakjával, és éles eszével és szuper intelligenciájával, és megnyerő személyiséggel, az FBI hamar felfigyelt rá és speciális ügynöki rangot ajánlottak neki, hogy levadássza a korrumpált tisztviselőket a választott vezetők között.

Olívia sikeresen kivizsgált másfél tucatra menő buja szerelem sújtotta politikust és legtöbbjét el is ítélték szexuális bűntettekért, és más megvetendő sikkasztásokért és zsarolásokért, és sokan hosszú éveket is töltöttek a rács mögött. Olívia emelkedett felfele, mint egy buborék a szódás-pohárban, ami a legmagasabbra tör, amikor Roland kirúgta az FBI legmagasabb vezetőjét, és mint veszett kutya vadul támadta a bűnügyeket vizsgáló országos szervezetet.

Ehhez bűnbakra volt szükség és nagyon kapóra jött, hogy Olívia édesapja, vitriolos és csontvelőig hasogató írásai szerint, közismert baloldali liberális hírében állt. Olívia, néhány elnököt elmarasztaló e-mailt váltott apjával, amiért gyorsan lefokozták és a Floridai Tampa városban jelölték ki neki működési területet, az emberkereskedői tevékenység és internetes szex kihágások vizsgálati szakterületén.

— — —

Egy szép nap reggel Olívia gondolta, hogy betér egy kávéra és egy harapás ételre a nemrégiben megnyitott Starbucks kávéházba a 19-es úton, a Gulf View Mall közelében.

Nincs az egész világon szépségesebb látvány, mint egy magas árbocos tengerjáró, dagadó vitorlákkal suhanva előre a süvítő szélben, vagy egy felszalagozott nemes paripa teljes vágatában egy széles mezőn vagy egy csodálatos nő miniszoknyában és mezítelen vállakkal, ahogy kintől belép egy tarka fényekkel díszített elegáns terembe.

Óvatosan, de mégis biztosan balanszírozva krémszínű túsarkújában, Olívia egy prédáját vadászó királynői párduc kecsességével szinte lebegve lépett előre, be a kávéházba.

Bő lére eresztett tejeskávét rendelt pirított zsemlével, valamivel megkenve, és az üzlet és az út közötti külső terasz fényes ablakának háttal ült le a pultnál. Lábait keresztbe vetette, nem lehetett látni semmi intimítást, csak izmos combjait, ahogy azok lazán és izgatón ernyedtek alá az apró bárszékről, ahova óvatosan odahelyezte felséges fenekét.

Felnyitotta laptopját és mialatt kavargatta kávéját és okos orrával beszimatolta a friss zsemle illatát, figyelmesen tanulmányozta a legújabb feltevéseket a Huffington Post weboldalon.

Egy férfi érkezett és leült melléje. Napbarnított és sportos kinézetű, széles vállakkal és markáns arcélét, mintha kemény gránitból faragták volna, ötvenes lehetett éve szerint és Rolex karórát viselt és egy ezerdolláros Mont Blanc töltőtollat tette le maga elé írófülke asztalára.

Valamiféle alapvetően ösies női kíváncsiságtól ösztökélve, ami bele lehetett ágyazva antropológiailag predesztinált genomjaiba, Olívia oldalpillantást vetett a férfi felé és összehúzta a szemét.

Teljesen hanyagolhatta volna a mellé leülő férfit, de nem tette. Egyedül volt és számos üres hely volt távolabb tőle. Nézhetett volna maga elé üres tekintettel és remélhette volna, hogy a szemtelen látor felszívódik, vagy semminek tekintve elvehette volna bátorságát.

Nem, Olívia nem ilyen fajta nő volt; imádta az érdekes kihívásokat, főleg, ha ellenfele egy beképzelt pojának látszott.

A férfi elkapta a nő szemében felvillant érdeklődést és nyilvánvalóan bátorításnak vette.

– Miért olvassa ezt a liberális förmedvényt? – kérdezte. – Ezt az internetes újságot George Soros szponzorálja, és fajtája nem engedi a mi választott elnökünket, hogy végezze munkáját, hogy nemzetünk haladjon egy szebb és igazságosabb jövő felé.

– A maga felszentelt elnöke, Roland Pronk megosztja országunkat. – Olívia szemei kigyó-szerűre keskenyedtek és a gyűlölet lángja lobbant fel íriszébe. – Pronk egy aljas demagóg és szándékosan korbácsolja fel az ellenségeskedéseket, hogy a saját érdekeit szolgálja. Hazudik, semmibe veszi a tényeket és becsmérli intézményeinket és a mi alkotmányos demokráciánkat. Pronk egy csaló és egy iskolaudvari verekedő huligán. Szeretné, hogy a független sajtó ne létezzen és a nép ellenségeinek titulálja őket. Véres diktátorokat imád és maga is despota szeretne lenni.

– Ha ez az egyetlen út, hogy országunkat és társadalmunkat megtisztítsuk, akkor nincs semmi kifogásom ellen, – mondta férfi és állát kissé előretolta, mintha le akarná harapni a nő arcát és felemelt hangon folytatta. – Kiváló vezetők nem gyöngé babok; ha rántottát akarunk enni, néhány tojást el kell roppantanunk.

– Nekem vannak ellenvetéseim, ahogy beszél, amilyen szavakat használ, és amiket széjjelküld a twitter kontóján, és ahogy kitámad mindenkit, aki felmeri emelni ellene a szavát, – felelte Olívia és kezét felemelve megmutatta férfinak éles körmeit. – Különben is, mi a maga neve? Nem nevezhetem magát névtelen bohócnak, amikor a naplómát írom.

– Nem vagyok bohóc, – a férfi öklével rácsapott a pultra. – Róbert Csonka a nevem és a Vietnámi háború veteránja vagyok. Az Intrepid anyahajón voltam pilóta és több ezer kommunista sárgabőrűt megöltem. Konzervatív amerikai vagyok és büszke vagyok rá. Remélem, hogy maga nem egy emigránsokat imádó megvetendő szocialista, akik nyitott határokat akarnak, hogy növeljék a demokrata szavazatokat.

– Az emigránsok nem szavazhatnak, egyszer meg kell, hogy kapják az állampolgárságot. – Olívia leereszkedően mosolygott a férfire. – Maga szlogeneket szajkóz, amiknek semmi értelme.

Robert eleresztette füle mellett a rendreutasítást. Nyilvánvalóan nem tudta elhinni, hogy egy árja kinézetű nő egy fehér republikánus kerületben kisebbségekkel és emigránsokkal szimpatizálna. Nyilvánvalóan viccel vele és cukkolja, mint ahogy minden nő csinálja a férfikkal. De biztosan kellett, hogy tudja.

– Maga nem valami spanyol vagy fekete fickóhoz van férjhez menve vagy összeállva, – kérdezte, – vagy igen?

– Ehhez semmi köze magának, – felelte Olívia és elbiggyesztette a száját és lebegtette a szempilláit. – De nyugodtan közölhetem magával, hogy nem értek egyet a fajok közötti szerelemmel. Ha engem kérdez, a kevert házasságok sokkal nagyobb veszélyt jelentenek fajunk

tisztaságára, mint egy néhány ezer emigráns Dél Amerikából, akik átszöknek a határon, ahol a százmilliárd dolláros fal még mindig nincs megépítve. Szavazz meg megengedhető egészségügyi biztosítást és szociális szolgáltatásokat a szegény fehér családoknak és a fehér faj ismét emelkedni hamvaiból és szaporodni fog. Ez a Roland Pronk dolog nem a fehér fajt segíti. Ez a paprikajancsi a gazdagoknak kedvez, a legfelső egy százaléknak, vallásukra és fajukra való tekintet nélkül.

– Ez igen, – Robert állt le. – Akkor maga is köztünk tartozik. Maga is része a keresztény fehér konzervatív mozgalomnak. Ne tagadja, legyen büszke rá.

– Dehogyan vagyok, – kiáltotta Olívia. – Én nem tépek ki csecsemőket az anyák karjaiból és nem zárom be őket ketrecekbe.

– Azok nem a mi gyerekeink, – vágott közbe Róbert, – a szüleik bűncselekményt követtek el és viselniük kell a következményeket.

– Tiltott határátlépés csak egy kihágás, – csattant fel Olívia, – gyerekeket a szülőktől elválasztani kegyetlen és embertelen büntetés. Én lehet, hogy nem akarok szeretkezni egy színes férfival, de én hiszek a jogaikban és emberi méltóságukban. Én tudok velük együtt élni. Ez egy hatalmas ország és be tudunk fogadni százmillió embert is, akik menedéket keresnek és jobb életet.

– A törvényt és a rendet be kell tartani vagy megszűnik az országunk, – vitatkozott Róbert mialatt Olívia habos fehér vállát leste és szerette volna a beszélgetést nyugodtabb vizekre terelni, hogy enyelegni kezdhesen a nővel.

– Lehet, – felelte Olívia, és megigazította a haját és egy centiméterrel összébb húzta blúza dekoltázsát, hogy ne lehessen látni keblei tetejét. – De én univerzális orvosi biztosítást akarok mindenkinek. Van egy fiatalabb testvérem, akinek nincs orvosi biztosítása. A cég, ahol dolgozik, nem juttat neki és minimum nagyságú fizetéséből nem tud megengedni egyet. Pronk ezer sebből elvéreztetve meg akarja gyilkolni a Leroy féle Megengedhető Orvosi Biztosítási törvényt és a republikánus kongresszus levágja a pénzforrásokat, amiből fent lehetne tartani.

– Univerzális orvosi biztosítás semmi más, mint szocializmus, – rázta a fejét Róbert, – ha valaki nem tanult, hogy diplomát szerezzen, vagy jó szakmát tanuljon ki, vagy nem hajlandó dolgozni, ne legyen neki. A társadalmat nem lehet kényszeríteni, hogy luxus dolgokat, mint orvosi ellátás fizessen az ilyeneknek.

– Mit javasol, hogy mit csináljunk a dolgozó szegényekkel? – Olívia ujjával idegesen dobolt a pulton és éles, fenyegető hangon tette hozzá. – Túl sokat keresnek, hogy a közjóléti juttatás Medicaid féle biztosítást megkapják, de nem eleget, hogy nélkülözés nélkül éljenek. Haljanak meg az utcán, mint a szegény koldusok a régi szép napokban.

– Igen, halljanak meg, – kiabálta Róbert, izága elfogultsága nyilvánvalóan erőt véve rajta és nem látva, hogy kit sért meg és milyen sok ellenséget csinál magának. Mini diktátor volt maga is, feltehetően tagja valamiféle hasonló gondolkozású degeneráltak veszélyes szervezetének.

– Tehát, – mondta Olívia nyugodtabb hangon, ami inkább ijesztőnek hangzott, mintha sikított volna. Haját megigazította, ami egy nőnél mindig jelzi, hogy megváltoztatja véleményét. Ujjával Róbertre mutatott és meglepően kedves hangon folytatta beszédjét hozzá. – Véleményével nem értek egyet, de nem akarok többet politikáról beszélni. Én nem tudom magát meggyőzni és maga sem engem. Nem tud semmi olyat mondani, ami rávenne, hogy csatlakozzak a buta jobb-oldali gengszterbandájához. Változtasson témát, vagy távozzon.

Távozik, mondta, de nem mozdult és nem csúszott le székéről. Lehet, hogy valami rejtettebb ravaszabb módszert tervezett, hogy visszavágjon és megleckéztesse ezt a szemetet. Ránézett és ígéretes mosoly bukkant elő a szeméből és a szája sarka mosolyra fordult.

Róbert bekapta a horgot. A férfiak mindig beveszik a cselt. Öntelt egoista agya kétségen felül feltételezte, hogy megkaphatja a nőt.

– Tartós kapcsolatban van? – kérdezte kiegyensúlyozott, lezser hangon.

– Nem, – felelte Olívia lassan, minden szótagnak rejtett, érzéki hangsúlyt adva, – és maga?

– Valójában nem, – felelte Róbert, nyilvánvalóan hazudva és saját magát csapdába ejtve. – Feleségem van, de beteg és évek óta nem alszunk egy ágyban.

– Sajnálom hallani, – biggyesztette el száját a nő, – szegény pára, igazán nem szeretnék érzéseiben megbántani.

– Nem bánthanánk, – hajolt közelebb Róbert, hevesen szedve a levegőt és belebámult a nő dekoltázsába, ami most már teljes panorámában látszott előtte. – Soha nem tudná meg, és amit nem tud, az nem bánthatja.

– Mi ért ez alatt? – lebegtette szempilláit Olívia, és titkosrendőr, erkölcsösz oldala átvette racionalista okai és tettei felett az irányítást. Szolgálatban vagy nem, kötelessége volt, hogy elkapja azokat, akik a törvényt megszegik. Törvény és rend, mosolygott magában, Róbert hamarosan megtanulja a kifejezés igazi jelentését.

– Bérelhetnék egy csinos kis motel szobát, – vigyorgott Róbert, – ha kedvelné a dolgot. Feltételezem, hogy ez a foglalkozása, hogy ilyen kihívóan öltözik és miegymás.

– Hm, – mosolygott Olívia, bátorítóan és elhitetve Róberttel, hogy felfogta durva referenciáját a legrégebb női szakmával kapcsolatban és feltételezte, hogy most is azt gyakorolja. Két szemét szépséges kék kávésfindzsa nagyságúra kerekítette és a férfire meresztette, – maga szexre invitál engem?

– Igen, – Róbert szája fülétől füléig érő győzelmi mosolyba szélesedett, – mennyi a maga napközbeli rátája?

– Pénzt ajánl szexért? – kérdezte Olívia óvatosan, talán még egy utolsó alkalmat adva neki, hogy visszakozzon.

– Igen, – Róbert arca elveresedett és kapkodva szedte a levegőt. – Van pénzem. Mennyi? Mondja meg, pénz nem számít.

– Kétszáz dollár készpénz. – Olívia mosolya eltűnt és szigorúan nézte a férfit. – Van egy Holiday Inn motel egy kicsit odébb az úton. Nexusom van ott. Kövessen kocsijával és beregisztrálunk, mint Mr. and Mrs. Smith. A pénzt a kezembe adja, ahogy belépünk a szobába és a többi tiszta gyönyör lesz. Nyugodtan kiélvezheti magát.

Róbert bólintott. Elfelejtette megkérdezni, hogy Olívia rendőrnő volt vagy sem. A pénzt belecsúsztatta a kezébe a 215-ös szoba előtt és a következő másodpercben csuklóján érezte a hideg acélt, ahogy egy kétméteres vontatott déli akcentussal beszélő fekete fakabát rákattintotta a bilincset és közölte vele a halhatatlan szavakat.

– Le van tartóztatva pénzért kért illegális szex ajánlatért.

Róbert Olívia felé fordult és ordítani kezdett.

– Maga rohadt bűdös kurva, miért nem mondta meg, hogy hekus?

– Nem vagyok hekus, – mosolygott a nő, – FBI ügynök vagyok, és maga súlyos büntettet követett el, maga megjátszott törvény és rend személtáda, hogy kurvának nevez. Mondja el a konzervatív keresztény bírónak, hogy maga egy Amerikában született törvénytisztelő fehér állampolgár. A bíró egy latin-amerikai spanyol nő és imádja majd hallani védekezését.

Negyedik Fejezet

Olivának lelkiismeret furdalása volt, hogy beugratta a férfi és letartóztatta. Csapdába ejteni egy palit, ez nem fog jól mutatni a káderlapján. Tizenöt éves irodai büntetteket vadászó tapasztalattal szárnyai alatt, lehet, hogy állandóra le lesz redukálva, női csaléteknek. Legalább is addig, amíg megmarad szexi kinézete. Jobban szerette volna a csirkefogót fejbe verni és összerugdosni a bordáit, de nem azokban az istenverte túsarkú cipőkben, amit a szerephez viselnie kellett.

– Várjatok csak a félidői választásokig, – morogta fogai között, ahogy kísértelt az őrszobáról, – addig, ha fogcsikorgatva is, de túrnöm kell a helyzetet vagy remélnem kell, hogy megütöm a telitalálatot a lottón.

Gondolta, hogy hazamegy és lezuhanyozik, vagy megmártja magát a medencében a klubháznál. Háza kerítéssel és kapuval védett településen volt, de a kapu már évek óta nem működött. Mindenki pénzsűkében kínlódva, senki nem akart fizetni egy órért vagy egy mágneses automata belépési védelemért. Egy kocsikivágódott az útról és éles szögben befordult utána. Szupergyakorlott detektív szeme észrevette, de vállat vont. Fiatalok, mint a bolondok vezetnek. Véletlen lehet a dolog.

Háza a település erdős hátsó része felé feküdt, ami egy hatalmas rezervátummal volt határos. Két lakás épületenként, közvetlen szomszédjai téli vándormadarak voltak Kanadából és csak néhány hónapra jöttek le minden évben.

Olivia egyedül lakott és senki nem volt kiabálási hallótávolságra. Behúzott a garázsba és gyorsan besietett a házba a konyhába nyíló kisajtón.

A megerősített nehéz dupla hurrikánajtó tompa puffanással zárt utána és Olivia rohant a hálósobába, ahol egy pillantás alatt ledobálta a ruháit. A következő percben a kétszemélyes zuhanyzó üvegfülkébe kinyitotta a csapot és várt, hogy melegedjen a víz.

A selymesen simogató meleg víz alá tartotta az arcát és egy árnyékot látott elsuhanni maga mögött, valaminek az árnyékát, ami nem tartozott oda.

A következő másodpercben egy drabális ember feltépte a zuhany üvegajtóját és hosszú nedves hajánál fogva megragadta Olíviát. Kirángatta a zuhanyozóból, mialatt egy másik férfi lefogta rugdaló lábait és izmos karjának fél nelson fogásával átkarolta a nyakát és fojtogatni kezdte.

– Fogd be a szád, hülye szuka, – ordította az egyik férfi, durva hangját tompította a nejlonharisnya, ami takarta az arcát. – Hagyd abba a küszködést mielőtt, komolyan bántalmazni kezdünk.

Olivia belevágta könyökét a férfi mellébe és masszív testtömegére támaszkodva felemelte mind a két térdét. A másik támadó nem tudott biztos fogás találni beszappanozott lábain. Szokása szerint azokat szappanozta be először és a támadó bűnpartnere, aki a nelson fenntartásával erőlködött, jó alátámasztási pontot adott.

A második támadó előre lendült, hogy bokáit megfogja, mostanra már veszélyesen oldalvást csúszva, és egy töredék másodpercig csodálta az elé táruló széles panorámát a nő lábai között.

A támadók nyilvánvaló amatőrök lehettek és Olíviának a legjobb FBI tanította harctechnika állt rendelkezésére. A támadót teljes erővel mellbe rúgta és az hanyatt tántorodott. Keresztül-

bukott a hatalmas fürdőkád peremén, és koponyáját beverte a túlsó sarokban és egyelőre harcképtelennek látszott.

A másik feltételezett házrabló, kik mások lehettek volna, tapogatott pisztolya után, de egy pillanatot elkésett és a nehéz Smith and Wesson kicsúszott a pisztolytáskából, leesett a csempepadlóra és eldőrdült. A golyó széjjelrombolta a vécékagylót és rémséges bűz töltötte meg a fürdőszobát. Előrehajolva a kilencven kilós férfivel a hátán, Olívia felvette a vécétartály nehéz porcelán fedelét, feje felé emelte és tejes erővel hátracsapva vele, megrepesztette makacs támadójának koponyáját.

A nehéz fedő három darabra tört és fellökött két kölnisüveget.

A finom illat elvitte a rothadó bélsár szagát és a bűzt, ami a makulátlan csempepadlón száradó vértócsákból gomolygott előre, és a kifolyt kölni előnyére járult hozzá a keverékhez.

– Mit bámulsz engem, te pervert, – nézett Olívia a törött koponyájú férfire, aki halott, halszerű szemeivel meztelenségét csodálta és törülközőt dobott ocsmány pofájára.

A másik, nyilvánvalóan kényelmetlen testhelyzetében, ahogy hátrafele tekeredett körben a fürdőkád oldalán kissé megmozdult.

– Te eszetlen tyúk, – nyögte keservesen, – ezért még fizetni fogsz. Fogalmad sincs, hogy kikkel van dolgod.

– Ja, – Olívia leereszkedő mosolyt vetett a férfi felé. – Ti ketten elfelejtkeztetek bemutatkozni. De most már ne fárasztatok magatokat, egy előírással bemutatkozás ennél a pontnál már felesleges. Mostantól te leszel Seggfej I és halott barátod Seggfej II.

A férfi megpróbált felállni, de a vécékefét a torkán lenyomva Olívia visszakényszerítette a helyére.

– Maradj nyugton, – mondta. – Le vagy tartóztatva és bármit mondasz, ellened lehet majd használni a bíróságon. Várj, amíg rád kattintom a bilincseket. Ha ellenkezel, hozzá fogjuk adni idáig elkövetett bűneidhez.

Olívia leszedte a kimúlt bűnöző övéről lógó bilincseket és a második rabló csuklójára illesztette, amit az illető engedelmesen tartott feléje.

A bilincs mellett észrevett egy jelvényt. – Szentséges Habakuk, – kiáltotta. – Rendőrök, mit gondolnak, hogy a saját házamban támadnak meg? Valljátok be, hogy ezek hamisak és ti ketten nem vagytok senki más, mint két agybeteg mocsárfarmer a bosszúállás hadiösvényén.

– Ezek igaziak, – a sebesült férfi jajgatott, mint egy sirató asszony a temetésen. – Parancsunk van a letartóztatására és maga akadályozta a Florida Államrendőrség Erkölcsrendészeti Csapatának munkáját. Nyilvános helyen szexre csalogatott, csapdába ejtette egyik alkalmazottunkat és a felsőbb szervek elrendelték a maga előállítását. Maga még mindig meztelen és szándéka, hogy női bájaival megvesztegessen minket, nyilvánvaló.

– Meg ne mozduljon, – Olívia megvető pillantást vetett a férfire, – amíg magamra nem veszek egy fürdőköpenyt, különben kénytelen leszek eltörni a lábát.

– Vedd le a bilincseket, – ordította férfi, nyilvánvalóan gondolva hogy visszanyerheti a kezdeményezést ettől a szuper boszorkánytól, aki kétségtelenül csak egy nő volt, a gyengébb nem képviselője.

– Még nem, – nézett rá Olívia, – egyszer hívnom kell a rendőrséget.

– Te buta tehén, – a férfi visított, mint egy acélcsapdába esett pávián. – Mi vagyunk a rendőrség. Engedj szabadon és a kollegámnak segítségre lehet szüksége. Még lehet, hogy életben van.

– Az igazolvány hamis, – forgatta Olívia kezében a kicsiny címerszerű jelvényt és hunyorgított, hogy közelebbről megnézze. – Horogkereszt van a hátán és rá van írva, hogy Haza, Vér és

Testvériség. Maga valamiféle felsőbbrendű fehér idióta vagy csak lelkes követője a kongresszusi Szabadság Pártnak?

– Nem hamis, – üvöltötte a férfi és száján fehér hab jött ki a nylon harisnya alatt. – Ez egy valódi 1939-es SS rohamcsapat jelvény és felbecsülhetetlen értékű műgyűjtő cikk.

– Nem ebben az országban, – felelte Olívia nyugodtan, – de akkor is, hadd húzzam le a harisnyát és nézzem meg magát közelebbről, mielőtt tárcsázom a rendőrséget.

Lehúzta a vékony anyagot és szeme kikerekedett és álla leesett.

– Obszidián kapitány, – lebegtette a szemhéját. – Miért tört be maga a házamba? Miért nem csöngetett az ajtónál, ha tiszteletét akarta tenni? Mit jelentsen ez az egész? Maga átállt a gonoszok oldalára? Figyelmeztetem, hogy rossz lóra fogad. Bizony mondom magának. Roland elnök le lesz tartóztatva a félidős választás után és ez a rémálom véget ér. Egy becsületes ember, mint maga. Az isten szerelmére, kérem.

– Nem törtünk be a házába, – felelte Obszidián és köpködte ki a szájában maradt nylon szálakat. – Begurultunk a záródó garázsajtó alatt, amit maga olyan készségesen késleltetett. Gyakorlatilag beinvitált magához. Ismerje be, semmi büntetés nem történt, feltéve, ha a barátom felébred és csak kisebb agyrázkódást szenvedett.

– Ki a maga barátja? – mosolygott Olívia leereszkedően.

– Seggfejbej alezredes, – a kapitány méltatlankodva rázta a fejét. – Ismeri. Nem?

– Igen, ismerem, – nézte Olívia a mozdulatlan testet a repedt koponyával. – Az a lepcsés szájú szuper fanatikus. Ő tört be a komputerembe és ellopta e-mailjeimet. Feljelentett a legfelsőbb kormányügyésznek. Kirúgtak és megfosztottak a nyugdíjamtól. A maguk fajta emberekkel a kormánykeréknél soha nem lehet tudni, hogy mikor robban ki a következő kalamazka vihar.

Ezt kijelentve, Olívia kihalászta mobiltelefonját köpenye zsebéből és beütött néhány számot.

– Apu, – kezdte tompított hangon és kezével eltakarta a száját, ahogy beszélt a lapos kicsi szerkentyűbe. – Vicces szituáció alakult ki a házamban. Van egy halott ezredes a fürdőszobámban és egy mérges kapitány a fürdőkádamban.

Egy darabig hallgatott, majd folytatta. – Igen, nem tudom, hogyan kerültek ide és nem is érdekel. Ennél fontosabb lenne, hogy hogyan tüntessük el őket minden nyom nélkül. Ösztönös megérzésem azt diktálja, hogy nincsenek egyedül. Valakik nagyon hamar keresni fogják őket és nem szeretnék itt lenni, amikor becsöngetnek az ajtón.

Olívia lekapcsolta a telefont és a kapitány felé fordult, aki fájdalom kínozza szemével könnyölgően nézett rá.

– Kávét, – kérdezte, – csinálok egy új adaggal, és ha jól viseli magát és nem káromkodik, magának is hozok egy csészével. Hogyan szereti, feketén és cukorral. Várjon, maga nem szereti a feketét, nincs igazam?

– Szajha, – nyögött a kapitány, – inkább maga válogassa meg a szavait.

Egyetlen további szó vagy hang nélkül Olívia kiment és egy perc múlva teljesen felöltözve tért vissza. Kék farmernadrágot és sportos melltartót viselt, hogy szépséges kebleit kordába tartsa.

– Igazítanom kell a sminkemen, és ki kell húznom a szemöldökömet, – mondta és a tükör elé lépett és onnan pillantott vissza a kapitányra. – Elég kényelmesen érzi magát ott? Sajnálom, de segítség nélkül nem tudom megmozdítani. A partnerem itt lesz egy percen belül és mind a hárman a konyhában fogunk kávézni. Megfelel ez magának?

– Buta liba, – morgott a sérült férfi. – Ezt a pimaszságot nem fogja megúszni.

– Látja, – mialatt hajszálvékony fekete vonalat húzott szempillája alá Olívia rosszálló pillantást vetett a kapitányra. – Még sokat kell javítania a szókincsén. Magából soha nem lesz ezredes, ha ismétli a csúnya szavakat, amit már többször használt.

– – –

Csöngettek a bejárati ajtón. A vészjósló hang, mint éles sikoly vágott át a mozdulatlan levegőn, vagy mint egy forró kés a mélyhűtött közért vajon.

– Remélem, hogy ez nem a maga limuzinja, – pisztolya ravaszát felhúzza Olívia gyilkos pillantást vetett foglyára, aki addigra már feltápáskodott és a konyhaasztalnál ült és hozzátette. – Ha az, akkor mind a kettőjüket le kell, hogy lőjem.

– Semmi limuzin transzport, – Obszidián kapitány a csészét óvatosan szájához emelte és apró kortyot hörpintett a forró folyadékból. – Uber taxival jöttünk ide és a maga Subaru kocsiját akartunk használni, hogy visszavigyük a regionális parancsnokságra.

– Gyönyörű, – felhúzott pisztollyal a kezében Olívia a bejárati ajtó felé lépett. – Autórablás is, és szeretné, hogy ezek után higgyek magának?

– Ki az? – kiáltotta a vassal megerősített nehéz tölgyfaajtón keresztül.

– Én vagyok, apád, – hallotta édesapja ismerős hangját.

– Egyedül vagy?

– Igen, nyisd ki az ajtót.

– A garázsajtót húzom fel. Hajts be és állj be a kocsim mellé. Mielőtt kiszállsz, ellenőrizd, hogy az ajtó teljesen bezáródott. Nem szeretném, ha bárki bokrokban rejtőzködő valaki kimászna, és védelmed alatt begurulna az ajtó alatt.

– Egyetlen drágaságom, tisztára paranoiás vagy, – felelte Clark. – Senki nem guggol a bokrokban. Tele vannak tűzhangyákkal, és vissza kellene, hogy vágjad az ágakat, ha annyira ideges vagy.

Egy perccel később az apa belépett a konyhába és ellenséges tekintettel felmérte Obszidián kapitányt.

– Ez az a fickó, akiről beszéltél? – kérdezte.

– Ja, – bólintott Olívia. – De nem ez a főprobléma. Kissé bicegve, de tud menni. A másikat ki kell cipelnünk a fürdőszobából és be kell tennünk a kocsim csomagtartójába. Legalább kilencven kiló tehetetlen súly. Gondolod, hogy készen állsz a feladatra?

– Semmi probléma, – felelte Clark. – Eleget tréningeztem a tornateremben és korom ellenére kiváló kondiba vagyok. Inkább fontos lenne, hogy hova visszük őket?

– Bay-Care kórház sürgősségi osztály, ledobjuk őket a főbejáratnál és majd a kórházi segédek veszik onnan az ügyet kezelésbe.

– Akkor tegyük őket a hátsó ülésre. – Mért fel a kapitányt az apa, szinte már megbízható családtagként, akire vigyázni kell. – Felettébb vicces lenne, ha csomagtartóból rángatnánk ki őket mindenki szeme láttára.

– Igaz, – bólintott Olívia, és segített apjának, hogy visszategyék a bilincseket a kapitányra és egy teljes spulni ragasztószalagot tekerjenek a bokái köré.

– Na, most jön a másik, – az apa leverte kezéről a port, miután az első semlegesített betörőt beültették a kocsiba. – Nézzük meg, hogy mi van vele.

Clark és Olívia visszamentek a fürdőszobába. Ott Seggfejbe ezredes hátával a pult elejének támaszkodott és fájdalmas pofával tarkóját dörzsölte.

– Úgy nézem, hogy életben van, – jegyezte meg Clark a legélesebb megfigyelés hangján.
– Jobb így, – felelte Olívia, – legalább nem leszek gyilkossággal vádolva.
– Szándékosan megkísérelt gyilkosság, – morogta az ezredes. – Mi lenne a különbség?
– Önvédelem, – hajolt közelebb Olívia, hogy megnézzé a férfi sebét és aggódva összehúzta a szemét. – Ezt meg kellene, hogy mutassa egy orvosnak, – mondta, – a barátját visszük a sürgősségi osztályra. Akar velünk jönni a maga akaratából, vagy inkább szeretné, hogy ismét fejbe verjem.
– Jövök, – nyögte az ezredes, nyilvánvalóan elveszítve hepciás harciasságát és engedelmességet érezve.

Még egy spulni ragasztószalag, egy második készlet bilincs és az ezredes ott ült kollegája és barátja mellett a hátsó ülésen.

A kórháznál Clark ment be elsőnek és kisvártatva két műtőszolgával és két tolószékkel tért vissza.

Időközben, Olívia, tele mosolygással és kedvességgel elmagyarázta a regisztrációs nőrsznek a saját verziója szerinti történeteket.

– Ezek ketten betörték a házamba, – mutatott a két szánalmasan összevert alakra, akik mint két hontalan néztek ki az Anclothe folyó hídjának alatti szegénységi táborból, – és veszélytelenítenem kellett őket. Fogalmam sincs, hogy kik lehetnek, de valakinek meg kellene nézni sérüléseiket. Lehet, hogy egy kis extra erőt alkalmaztam, egy kicsivel talán többet, mint a törvény korlátozta minimum.

– Kérek valami igazolványt, – nézett fel a nőrsz. – Floridai törvény szerint bárkit, aki sebesültet hoz be, igazoltatnunk kell.

– Természetesen, – bólintott Olívia, – a kocsimban van a jogosítványom. Azonnal hozom.

Visszament a Subaru kocsihoz, ahogy ígérte, de elfelejtett visszamenni a sürgősségi recepcióra. Helyette apjával hazahajtottak és felvették Alyssát. Hármasan elmentek a Beef O’Brady étteremhez New Port Richey belvárosában. Ott egy butélia Chardonnay bort rendeltek és grillezett csirkemellet zöldecsés körítésekkel és pirított hasábburgonyával fejenként. A következő órában, teljesen tisztában a közelgő trágárvihar frontátvonulással, vidáman ünnepeltek, amíg tehették.

Ötödik Fejezet

Roland elnök rettenetes dühbe gurult, amikor John Bolton, a harcsabajuszú nemzetbiztonsági tanácsadó jelentette neki a kellemetlen hírt Kapitány Obszidián és Seggfejbej alezredes sikertelen kísérletéről, hogy előállítsák Olíviát.

– Tehetségtelen vízfejűekkel vagyok körbevéve, – ordította, – akik még egy pucér puncit sem tudnak megragadni a zuhanyozóban. – Nem tudok mindent mikró részletet menedzselni. A középválasztásokon meg kell tartanunk a kongresszusi és a szenátusi többséget is. Nem engedhetjük, hogy a nép ellenségei szabadon garázdálkodjanak.

– Ilja Muromec elnök már teljes gőzzel dolgozik, hogy beleavatkozzon választási folyamatunkba és minden bizonnyal képes, hogy megváltoztassa a közvéleményt, – mondta Bolton és simogatta szürke bajuszát, ami percről percre nagyobbodott.

– Nem elég, – üvöltötte az elnök és tökön rúgta feleségének legkedvesebb agarát és szegény kutya vonítva kotródott a hatalmas bőrdívány háta mögé. – Szemetekkel, mint az apja, mi is a neve, Clark Kroll, blogging és tweeting és az interneten mindennap közzé teszi okádékszerű förmedvényeit. Nekünk erőt és hatalmat kell demonstrálnunk, minden elképzelhető úton.

– A KKK és a Neonáci párt tudna segíteni, – morogta Bolton a bajusza alatt. – Megszervezhetnének egy tüntetést és verekedést kezdeményezhetnének az ellenzékkel, Karhatalmunk látványa, ahogy helyreállítják a rendet, impozáns esemény lenne és szenzációs tudósítás.

– Éppen ezt mondtam én is. – Kihúзва teljes termetét és fenyegetően állva, Roland ki-düllesztette csibemellét és fellengzős pillantást vetett Boltonra.

– A legmélyebb tisztelettel, sir, – tekergette a nyakát Bolton és balszeme rángatódzott visszafojtott dühében. – Egészen biztos vagyok benne, hogy én javasoltam az ötletet először. Az én ideám volt, hogy hatalmas és gyorstüzelő ágyúk a leghatékonyabbak egy uralkodó véleményét alátámasztani és elhallgattatni a liberális szennycsatorna média fertelmes röfögését.

– Az én ágyúim nagyobbak, – meredt rá Boltonra az elnök és tekintetében dühödtt harag villogott, minden észrevehető intelligencia halvány árnyalata nélkül vizenyős pupillája mögött. – Teljes páncélos divíziókat mozgósíthatok, hogy minden engem szidalmazó újság és televízió állomás körül cirkuláljanak. Minden késő éjszakai komikus letartóztathatók, akik vicceket kovácsolnak karakteremből.

– Ez visszafele süllhet el és csak olajt öntene a koholt elégedetlenség tüzéire, amit terjeszteni szeretnének. – Bolton állta az elnök tekintetét és egy apró fésűt vett ki mellényzsebéből és bajuszát kezdte fésülgetni oldalvást. – Véleményem szerint, ha megengedi, jobban tennénk, ha bíznánk a Second Amendment követőiben egy ilyen fontos politikai meggyőzés kérdésében.

– Second Amendment követői? – kerekítette ki a szemeit az elnök. – Mit ért ez alatt?

– Sir, – Boltanut arca savanyú mosolyba torzult, – ebben az országban háromszázmillió löfegyver van magánkezekben. Legtöbb fegyvertulajdonos a maga követőinek a táborában áll. Tegyen közzé egyetlen twitter üzenetet és milliószámra fognak tódulni az utcára. Vér fog folyni és elkerülhetetlen rombolás, de a választást meg fogjuk nyerni.

– Na, ennek van értelme, – íróasztala fiókjából az elnök sajtos duplahamburgert vett elő és mialatt kibontotta folytatta szavait. – Egy második polgárháború és egy dicsőséges főnix madár kél életre a bukott demagógok elégett szemétdombjának hamujából. De még nem. Még egy utolsó

esélyt akarok nekik adni, hogy fogadják el választási győzelmemet, aminek elsőpró mérete még soha nem történt idáig. Ideje, hogy lássák a realitást, tekintet nélkül arra, amit hallanak a szocialista propaganda gépezete csatornáin keresztül.

– Milyen esélyt? – meredt Boltut értetlenül az elnökre.

– Szemtől szembe akarok találkozni ezzel a csatornaszeméttel, mi is a neve, Clark Kroll, hogy megkérdezzem tőle, hogy mit gondol, hogy mit csinálok rosszul? Kilencvennyolc százalékos választási támogatást akarok, mint Ilja Muromec, amikor újra választatja magát. Intézzé el, maga félkegyelmű, vagy leborotvtátatom a bajuszát.

– Átvihető, – bólintott a híres tanácsadó magabiztosan, – de ezt a bejárat alagutat el kellene bontatni. Mr. Kroll nem fog átkúszni rajta, hacsak nem húzzuk és nyomjuk, ahogy a dicsőséges mongolok csinálták a Tizenharmadik században.

– Tüntesd el az alagutat és tedd vissza helyébe a háromméteres aranyozott ajtót. – Húzta össze a szemét Roland és fülei kihegyesedtek, – és ne nevezd többet Mr. Krollnak. Ő is csak olyan mocsok ganaj, mint te. Ne engedje be senki újságíró és jegyzetelőt, és semmi tolmács vagy fordító. Remélem, hogy beszél angolul. Vagy nem? Hallom, hogy egy külföldön született jenki. Valamiféle dupla titkos beépített kém. Ugye az? Nem?

– Természetesen, hogy az, a legrosszabb rémlátomásunk, ha megengedi, hogy mondjam. – Fejét lehajtva Boltut hátrált kifele, mint egy szőrös tarisznyarak a tengerparton. – Kézbesíteni fogom neki az elnöki meghívást, de kellene némely nassolnivaló és italok. Hallottam, hogy szereti a pezsgőt és a kaviárt.

– Akármit, – ordította Roland elnök. – Csak állítsa elő, hogy személyesen teremtem le a sárga földig és hallgattassam el örökre.

— — —

Éjfél éppen elmúlt, amikor Clark Kroll megkapta az elnöki e-mailt. Rákattintott és odaintette feleségét, Alyssát.

– Nézd már, kicsi bogaram, – mutatott a képernyőre, – meghívtak a West Wing elnöki lakosztályba.

– Olvassam csak, – Alyssa édes illatú fejecskéjét Clark pizsama takarta vállára nyugtatta, – talán lehet, hogy valami trükk. Nem?

Clark Kroll, kezdte a szöveg, önt szívélyesen teára invitáljuk az elnök dolgozószobájába. Legfelsőbb kegyelmessége magánkihallgatást óhajt önnek. Biztonsága garantálva és semmi szükség, hogy kíséret vagy testőrt hozzon magával. Fegyvert vagy bármi éles tárgyat, vagy bármi rekorder masinát nem hozhat be. Ha minden jól megy, megengedjünk, hogy hazamenjen. Öt órára pontosan legyen ott, és ne hagyja késsen.

– Én udvariasan visszautasítanám, – mondta Alyssa és nedves csókot cuppantott férje füle mögé és összeráncolta a homlokát. – Nyilvánvaló csapdának látszik, – suttozta. – Le akarnak tartóztatni és deportálni fognak. Lehet, hogy Szibériába. Nyugdíjas éveidet a jeges tundrán fogod tölteni és nem itt a meleg Floridában. Fagyasztott mamuthúst fogsz enni és nem az én töltött káposztámat. Máskülönb, ha akarsz, mehetsz, de ne hibáztass, hogy nem figyelmeztettelek.

– El kell, hogy fogadjam és mennem kell, – felelte Clark és arcát felesége felé fordította és száját forró csókra csücsörítette. – Érdekes fejezet lesz önéletrajzi regényemben. Ez egy életben egyszer adódó alkalom.

– Határozottan ritka alkalom, – suttogta Alyssa és gyengéden megcsókolta férje száját, – de lehet, hogy az utolsó. Lehet, hogy a könyved a börtönben kell befejezned, de az is lehet, hogy a siralomházban.

– – –

Két drabális ember fekete öltönyben közrefogta Clarkot két oldalról és keresztülvezették egy hatalmas, aranylemezekkel díszített ajtón.

Az elnök óriási íróasztala mögött ült, beleharapott sajtos tripla hamburgerjébe és felnézett.

– Ez az az alak? – meredt rá a titkosszolgálati őrre és félig visszafordulva nagyot ordított egy láthatatlan személy felé. – Hozz egy kólát.

Egy testnélküli kéz kinyúlt és kétliteres palack buborékos sötét ital adott az elnöknek.

– Üljön le, – mondta az elnök és megvető pillantást vetett Clark felé és ujjal rámutatott a két titkos ügynökre. – Távozzanak és szüneteltessék a telefonhívásaimat. Ez itt fontos. Ennek a rettenetes förmedvénynek a végére akarok járni.

Clark leült az egyik bársonnyal kárpitozott fotelbe a lenyűgöző elnöki íróasztal előtt és lábát keresztbe vetve várakozóan szemlélte a nagyhatalmú férfit.

– Ne érezze magát olyan kényelmesen, – mondta a nagyhatalmú férfi, – és ne vigyorgjon olyan elégedetten, maga buta majom.

– Igenis, sir, – felelte Clark és megigazította testtartását. – Kérdezzen bármit, és legjobb képességeim szerint felelek.

– Maga miért nem szeret engem, – kérdezte a legfelsőbb hadparancsnok. – Nyugdíjas kényelemben él és a Social Security csekkek minden hónapba automatikusan be vannak téve a bankjába. Mi a problémája az én elnökválasztási testület által meghozott győzelmemmel?

– Az oroszok beleavatkoztak a mi demokratikus választási folyamatunkba. – Minden tétova nélkül Clark azonnal a lényegre tért. Jól tudta, hogy nincs veszténivalója. Innen élve soha nem fog kikerülni, de most legalább utoljára megmondhatja a véleményét.

– Nem avatkoztak bele, – pislogott az elnök méltatlankodva. – Ilja Muromec személyesen biztosított, hogy nem csinálták. Maga kinek hisz, neki vagy a mi gyengeelméjű kémelhárító szervezetünknek.

– Soha nem hinnék semmi oroszoknak, – felelte Clark és nyelvét bedugta alsó ajka alá és elgondolkozva vakarta a kialakult dagadást és egyik szemét kételkedően behunyta. – Az elmúlt két évszázadban az én szülőhazámnak nagyon kellemetlen tapasztalatai voltak velük. Erősen tanácsolnám, hogy egy szavát se higgye el egy ilyen hétpróbás volt KGB pofozó embernek.

– Nem bízom bennük, – rázta óriási sütőtökre emlékeztető fejét az elnök. – Nagyon is szigorú vagyok hozzájuk. Sokkal szigorúbb, mint a hogyishívják, mi is a neve, az elődöm, Lamar Leroy, a maga kedvelt szocialistája.

– Akkor, kérem, – nézett fel Clark, találgatva, hogy még hány percre marad életben, ha tiszta lelkiismeretére hallgatva mondja véleményét. – Mondja meg nekem, mivel zsarolják magát? Túl sok pénzzel tartozik nekik, vagy semmi más, mint egy kompromittáló pisi szex szalag? Vagy az oroszok finanszírozzák az egész világra kiterjedő pénzpazarló vállalkozásait, mint az extravagáns golf klubjait és luxus lakótoronyait és hoteljeit? Hogyan tud eladni ingatlant idegen entitásoknak, amíg az szigorúan törvényellenes mindenki másnak? Hogyan van, hogy a kormányt megrakta közvetlen rokonaival és business barátaival? Megígérte, hogy lecsapolja a mocsarat és most maga van benne nyakig. Hogyan van, hogy nem hozta nyilvánosságra adóbevallásait? Volt kampány-

főnöke vizsgálat alatt van adócsalás és külföldi befolyással való házalásért, hogy a maga előnyére bundázza meg a választásokat? Mit ígért Muromecnek, hogy segítse magát megválasztani? Fel-függeszteni a szankciókat, ugyan már, ennyi lenne az egész? Vagy megígérte neki egész Európát, és hogy szétzülleszti a NATO szövetséget? Miért nem engedte, hogy az összejátszás és igazságszolgáltatás akadályozása vádakát kivizsgálják anélkül, hogy támadná és fenyegetné a vizsgálókat személyileg. Ez már önmagába beismerése a bűnösségnek? Nem? Mit takargat? Századok óta létező demokráciánkat odadobja személyes nyeréskedéséért? Maga hetven éves, elhízott magas koleszterinnel és soha nem csinál semmi testgyakorlást. Rövidesen be fogja adni a kulcsot és akkor mi lesz? Belzebub fogja magát izzó vaskaróba húzni és nyárson sütögetni és a pokol fenekén Mohamed mellett fog pörkölődni pirosra. Maga is csak egy rothadó hulla lesz, mint a többiek. Örökéletet próbál venni és világhírnevet és azt hiszi, hogy maga hallhatatlan. Egy este rozoga csontváz fog maga elé tántorogni és elfújja magát, mint mérgezett porszemet.

– Elég, – üvöltötte Pronk elnök, – vigyék el Montanába és a többi megvetendő hazaárulóval együtt zárják be átnevelési munkatáborunkba.

Hatodik Fejezet

Az Ördögök Völgye a Bűnbak Hegyvonulat és Vadvidék területén Montana államban, egy jól elrejtett különleges hely. A helybeli Cheyenne Indiánok kerültek, mint a leprás beteget. Mostanra felsőbbrendű fehér fajvédő rejtekhely és erődítmény. Tucatnyi mérföldekre húzódik és törvényen kívüli modern betyárok állandó otthonukat és szabadon kószáló motorbiciklista körzetet csináltak belőle.

Az egyetlen megközelítő út egy keskeny aszfaltozott sáv, ami fél mérföldön keresztül egy sziklás szurdok, ezer méter magas omladozó sziklafallal fel a magasba és kétezer méteres mély szakadékkal a másik oldalon lefele, kígyózik előre.

A sziklák között gubbasztva különféle magasságokban mesterlövészek rejlenek, hosszú csővű messze hordó puskaikkal és rakétahajtású gránátvetőikkel, ha hatékonyabb becsapódás szükségeltetik egy nagyobb betolakodónak, mint például egy autóbussznak tele antifasiszta harcosokkal.

Bármely roncsot, ami az úton marad, legördítenek a mélybe, ahol a szurdok fenekén egy vad folyó, amit hasonlóan testvéréhez, a híres Grand Canyon hasadékhoz évmilliókkal ezelőtt formáltak rettenetes geológiai erők, elnyeli.

A településen és talán nyugodtan nevezhetnék a tíz tucat házat városnak is, legalább harmincezer ember lakik. Van tehénlegelő, sertéshizlalda és elegendő kukorica és árpa egy önálló gazdaság fenntartásához. Pilóták, mind a civilek és katonaiak, szigorúan ki vannak oktatva, hogy ne repüljenek át település felett, ha életüket többre becsülik, mint egy légymadarét a falon, vagy egy porszemet a sivatagban.

Bevétel, mit csinálnak a lakosok a pénzkeresés érdekében? Kérdezhetné valami kíváncsi, bár vajmi kevés van belőlük erre. És mégis van egy pénzforrás, a nagyon rejtett és titkos fajtából. Semmi drog, ez okot adna a kormánynak, hogy beküldje a tengerészgyalogosokat. Mindamellet, bármilyen kábítószer, kokain, heroin, és a fenséges bódító fű, ami valahogy bekerül ide, azonnal helyben el lesz fogyasztva.

Magas rangú minisztériumi tisztviselők és a jelenlegi kormány államvédelmi apparátusa és ennek a csodálatosan független és tiszta fehér beékelődésnek a vezetői összejátszanak egymással, azaz collusion-ban vannak. Collusion, az idegen szó ma már bekerült a nemzetközi konyhanyelvbe is, bár Pronk előtt majdnem mindenkinek ki kellett keresnie a szótárban.

Az FBI és az elnök személyes palotaőreinek legjobb pribékjei, olykor idehoznak valakit egy csukott furgonban és ezeket az örök átengedik. Behurcolják a Hazug Média nagyszájú tagjait, akik hazugságokat terjesztettek hazugságairól és bőre alá kerülve irritálják az elnök amúgy is harapós természetét. Ezek a nép ellenségei, akik minden nyom nélkül eltűnnek és soha egyetlen egynek a holtteste sem kerül elő.

A kormány idehozza őket és kiadják őket a tetovált motorbiciklistáknak és a helybeli bika-nyakú bunkóknak, hogy legyen még egy utolsó alkalmuk, hogy beismerjék haszontalanságukat. Itt keveredhetnek az újfasisztákkal és nacionalistákkal és átképezhetik és rehabilitálhatják magukat és vagy tanulhatnak tőlük vagy elpusztulhatnak saját hibájukból.

Clark Kroll jelen pillanatban úton volt eme elvadult pokolgödör felé.

Merrefele tartunk? – kérdezte Clark és próbálta kezét felemelni, amik nehéz vasrudakhoz volt bilincselve az ablak nélküli furgonban.

– Pofa be, – üvöltötte egy tetovált óriás, aki duplacsövű puskával őrizte és húszcentis vadászkés lógott derékszíjáról. – Magának nincs joga beszélni.

– Rendben, – gondolta Clark, – úgy látom, hogy pillanatnyilag nyeregben vagytok, de engem nem lehet örökre elhallgattatni. A végén ki fog derülni az igazság és a maguk bunkó ostobasága veszíteni fog. Analfabéta dühkitörések nem mérhetők fel humanista szónoklataimmal szemben.

Megálltak és Clark látta a vezető oldalán valaki lehajtotta az ablakot. Egy trógerkinézetű alak náci rohamsisakban bedugta a fejét és Clarkra nézett.

– Ez az? – kérdezte.

– Ez, – bólintott a sofőr, – a főkolompos. Vigyázva kezeljétek, mert a szája maga egy tömegpusztító fegyver. Be kell ismertetnünk vele, hogy mennyire nevetséges az álláspontja és vonja vissza koholmányait.

– Ne félj, – vigyorgott a náci. – A legjobbaknál fogjuk elszállásolni. Házigazdája és felesége kitűnő pedagógusok. – Itt a náci vad röhögésbe kezdett, mintha sikeres komikus lenne egy késő éjszakai politikai műsoron. – Majd azok ráteszik a szájkosarat, amíg meg nem jön az esze. Bevált módszereink vannak, amikben megbízhatunk. Hajtsatok tovább és vigyétek el a Hindenburg tanyára. Keressétek Burgerbraukeller nagyvezér urat. Majd ő bizonylatot ad érte és lepecsételi kiszállási vevényeteket.

Öt perc körüli idő után megálltak és a sofőr körbejött és kinyitotta a furgon hátsó ajtaját.

– Kifele, – mondta és szemét az őr felé villantotta. – Vegye le a láncait, megérkeztünk. Tovább nem kell túrnunk undorító jelenlétét és nem kell belélegeznünk a penetráns bűzt, amit kilehel.

Nagyokat szuszogva és nyögve az őr felállt. Kövér ember volt a mérleg skáláján jóval felül és kopasz feje fénylett, mint a kínai lidérclámpa Mao Ze-dong neve napján. Hatalmasat szellentett és még nagyobbat böfögött.

– Bocsánat, – morogta, – tegnap túl sok hegyi osztriga tokányt ettem pácolt birka kos heréből.

Clark kimászott a furgonból és megbotlott. A kristálytisza hegyi levegő mellbe csapta és jobban érezte magát. Körülnézett, hogy felmérje új környezetét és menekülési utat találjon. Semmi ilyesmi, hatalmas lapos völgyfenék közepén állt és hófödte, jeges sziklahegyek szaggatott gerince koszorúzta a tájat körbe.

Egy magas és durva kinézetű férfi lépett elébe, kék farmerban, bőrzekében és veres simlis sapkában, amire fekete betűkkel volt ráhímezve: *Tedd Amerikát Újra Naggyá.*

– Gyerünk, ember, – mondta a cowboy hasonlóság. – Vidámodj, ez a további életed első napja. Egy jobb élet, hogy mondjam, a szorgos és kemény munka szabaddá tesz, máskülönben innen csak a pokol lesz a sorsod.

Egy hatalmas karám kapujánál álltak és a messzi távolban egy gerendaház körvonalai látszottak. Egy tarka lovacska közelített feléjük.

– Tépj neki füvet, – vigyorgott a cowboy, – a barátod lesz.

Clark lehajolt és egy csomó füvet markolt fel, bár inkább valami sivatagi gyomot és a ló pofája felé tartotta. A lovacska elfogadta és nedves nagy szemeivel felmérte az újonnan érkezettet.

– Nem lesz olyan rossz, – gondolta Clark. – Egy szép napon majd erről is írok egy történetet.

Tíz percre botladoztak egy keskeny gyalogösvényen és jobbra-balra rugdosva a sárga ló-citromokat megérkeztek a házhoz. A ház meglepően nagy volt közről és illatos fenyőhasábok füstjét lehetett érezni és frissen kaszált széna illatát.

Egy nagymellű, vastag nő téblábolt előre valamiféle konyhai alkóvszerűség felől és a cowboyra nézett.

– Helmut, – kérdezte feltehetően a férjét vagy házasság nélküli társát, – ez lenne az, akiről azt a kifordult telegráfot küldték?

– Ja, – bólintott Helmut, – nem látszik valami nagy számnak, de az első benyomások csalókák lehetnek. A fegyverszekerény kulcsát mindenestre tartsd a kötényed korcában.

– Fegyverhasználat ellenes vagyok, – jegyezte meg Clark és félig barátságos mosollyal próbálkozott. – Anti NRA aktivista voltam.

– Ha itt nem akar kimúlni, – Helmut egy tölgyfaszékre dobta iszonyatos súlyát és intett az asszonynak. – Magának kedvelnie és respektálni kell a lőfegyvereket. De ez majd sokkal később jön. Egyszer ki kell érdemelnie a bizalmunkat.

Az asszony Helmut felé lépett. Ott megfordult, előrehajolt és oszlopszerű lábai közé vette Helmut csizmáját, megragadta és erőset rántott rajta.

Helmut gyufát sercentet és szivarjához emelte, amit mellényzsebéből egy perccel ezelőtt lezseren húzott elő. A másik lábát a magasba emelte és a nő hatalmas fenekéhez nyomta.

– Itt szabadon járhat-sz-kelhetsz, – nézett meredten Clarkra mialatt keményen nyomta a nő méretes hátsóját. – Kiváló könyvtárunk van speciális könyvekből, amiket elolvashatsz és megbeszélhetsz velünk, hogy követni tudjuk átnevelésed folyamatát.

– Igen, könyvek, – mondta Clark és körbenézett, hogy van-e elektromos lámpa a házban vagy petróleumlámpa mellett kell majd olvasnia. – Milyen könyvek, mint a Mein Kampf vagy a Fehér Faj Rendeltesége?

– Frivolitással nem jutsz sehova, – ráncolta rosszállóan a homlokát Helmut.

– Ide eljutottam, – felelte Clark.

– A fehér faj létezésének legnagyobb veszélyével áll szembe. – Helmut nagyot szívott vastag szivarjából és égő vége félelmetesen felizzott. – Országokban, ahol a feketék, és itt udvariasan fejezem ki magam, kerülnek a többségbe, ott ölik a fehér farmereket, akik civilizálták az országot és felépítették, mielőtt a zulukaifek lejöttek északról. Egyes farmerek dupla drótkerítés között tartott éhes oroszlánokkal védik magukat és az sem elég. Maga nem akarja, hogy ez ebben az országban is megtörténjen, vagy igen?

– A két világháborúban fehér ember gyilkolta a fehér embert milliószámra a csatamezőkön. Hol van a választóvonal a felsőbb rendűek és az alsóbb rendűek között? – felelte Clark. – A választott nép tömeges gyilkolása a fehér kultúra legnagyobb rombolását eredményezte. Ne akarja azt mondani, hogy ez egy igazolhatóan okos ötlet.

– Mi tanultunk ebből a katasztrófából. – Helmut intett az asszonynak, hogy tartsa a tenyerét, aki sietve engedelmeskedett. Szivarja hamuját beleverte és a nő fájdalmasan sziszegett, a hamu erősen forró lehetett. – Sajnos le kell csökkentenünk minőségi mércénket és be kell vennünk az összes fehéreket, beleértve a szlávokat, magyarokat, albánokat és feltehetően az olaszokat és a görögöket is. A magyarok azok jók. Falat építettek déli határukra és nem engedték, hogy a muzulmán martalócok kifosszák Európát. Dicsérni kellene őket és nem becsmérelni. A lengyelek meglepően a mi oldalunkon vannak, ha meggondoljuk, amit csináltunk velük 1939-ben és az azt követő években. A fő probléma az maga, Mr. Kroll, vagy akármi is legyen a neve. Maga egy liberális baloldali haladó szemét, aki bátorítja a barnákat, hogy bizonyos jogaik vannak, és az alkotmány

védelmezi őket és erre szaporodnak, mint nyulak. Maga egy kitenyésztett veszélyes hibrid, Mr. Kroll. Maga intelligens, tud elegánsan beszélni, mint a legtöbb fehér és mi meg kell, hogy győzzük magát, hogy a mi oldalunkra álljon. Ez az egyetlen ok, hogy maga itt van, a mi szerény otthonunkban, és nem valami út menti árokban oltott mésszel leöntve.

– Megpróbálom legjobb tehetségem szerint, – felelte Clark és túlnézve a férfin latolgatta, hogyan fogja megölni és az a köpcös nő bizonyára segíteni fog neki a hullát elásni valamelyik disznópajta mögött, amiket befele jövet hátul látott. *Az önfenntartási ösztön egy hazaáruló szavait adta a számba, jegyezte fel agybéli elmenoteszébe. Semmi okos nincs abban, ha halott hős leszek, zárta le elmélkedését. Halottnak lenni és két méterrel a föld alatt fekiüdni, nem sok esélyt ad, hogy harcoljak az igazságért és másoknak a jogaiért.*

– Helyes, – mondta a férfi, nyilvánvalóan nem észlelve a szarkasztikus tónust. – Most menjünk az istállókhöz. Kiválasztasz egy lovat, ami tetszik és körbelovagoljuk a birtokot. Genetikus felépítésed szerint, hogy fehér ember vagy, közénk tartozol, bármilyen sötét liberális elméletek is forognak körbe abban a gyepes fejedben.

Hetedik Fejezet

Olívia leparkolta Subaru kocsját a Tampa Nemzetközi repülőtér rövid terminus parkolójában és nézte, ahogy édesanyja, Alyssa kikászálódik a mellette lévő ülésből.

– Még van egy félóránk érkezésig, – nézte Olívia a karóráját. – A Delta weboldal pontos érkezést jelzett. Gondolod, hogy ülünk le egy kávéra, mielőtt felvesszük a papát.

– Wendy's, – bólintott az anya, – jó feketét főznek.

Az ablak mellett ültek és a betonburkolat leszállópályát nézték és Alyssa kissé aggódó hangon megjegyezte.

– Remélem, hogy nincs semmi baja. Kedvenc ételét csináltam kirántott borjúszeletet sült krumplival és dinsztelt sárgarépával.

Olívia ránézett az anyjára, – miért lenne? – kérdezte. – Az elnök teljes biztonságot ígért neki. Bízunk kell szavában, nem?

– Az elnök, – sóhajtott Alyssa és legyintett, – kedves leányom, te olyan naiv egy vitéz vagy.

Később odamentek az érkezési kapuhoz és nézték az ingajáratról kiömlő utasokat. A jelzőtábla huszonöt perccel ezelőttre mutatta a gép landolását és még mindig semmi jele nem látszott Clarknak.

– A fenébe, – tört ki Olívia, – itt valami baj van.

– Hívd fel a Fehérház Tájékoztató Irodáját, – felelte az asszony és idegesnek és sápadtnak látszott. – Azoknak tudnia kellene, hogy Clark felszállt a gépre vagy sem.

– Egyszer hívjam a mobilját.

– Én már többször hívtam, – sóhajtott Alyssa, – nem válaszol. Telefonja le lehet kapcsolva. Még az üzenetrögzítő szolgálat sem reagál.

Olívia felnézett ceruza vékony szemöldöke alól. – Furcsa, – mondta, – Lehet, hogy letartóztatták. Nézzem, hogy Sally Huckafinn Sándor, az elnök szóvivője tud-e valamit. Megvan a közvetlen száma.

Olívia beütötte egyik gyors hívó számát és várt. – Lenne percre kész információja Clark Kroll hollétéről, – kérdezte egy perc múlva, komoly határozott hangon

– Beszéltem az elnökkel és az információ szigorúan bizalmas, – hallatszott a vonalon keresztül Miss. Huckafinn rekedtes dialektusa. – Mr. Kroll a titkosszolgálat limuzinjában távozott órákkal ezelőtt és amennyire az elnök tudja felszállt a Delta járatra Tampa felé. Köszönjük érdeklődését, – fejezte be baljóslatú hangon Huckafinn az interjút és a szétkapcsoló gomb rideg zajjal kattant.

– Halaszthatatlan helyzettel kerültünk szembe, – mondta Olívia és ránézett a rosszul szabott öltönyeikben feszengő két férfire és kezét szája elé téve alig hallható hangon suttozta az anyjának.

– Kibukott titkosszolgálati hekusok, együtt kezdték velem a nyomozóképző iskolát, de az első szemeszter után kimaradtak. A kormány máris kopókat ragasztott a nyomunkba. Beszéljek csak velük, hátha ki tudok szedni valami használható hírt a mocskos szájukból.

Olívia leengedte a haját és megigazította a melltartóját. Két kerek keble között a vágás prominensebben látszott és kecses léptekkel odalibeggett a két férfi asztalához.

– Helló fiúk, – mondta, – várnak valakit?

– Mi köze lenne ahhoz magának? – felelte az egyik öltöny, ami úgy illet rá, mint számár a szmoking, és megérintette a pisztoly formájú csomagot kabátszárnya alatt.

Olívia egy gyere csak te ide pillantást vetett a férfire. – Vicces, – mosolygott, – az én randim se jött le. Ez egy ómen, nem gondolja?

– Ki maga? – húzta össze a szemét az öltönyös.

– Lola, – mondta Olívia, és ahogy odahajolt keblei teljes formájukban előre buggyantak.

– Ne állj szóba ezzel, – rázta a mutatóujját a másik. – Az egy reptéri maca. Ha nem koncentrálnunk, elveszítjük célpontunkat.

– Tíz perc gyorsmunka az egész, – mosolygott Olívia/Lola csábosan és felfricskázta a férfi állát, – legfeljebb tizenöt. Nexusom van a Marriotnál, pár lépésnyire ide. Mit szól hozzá? Gyorsan visszajövünk ide és semmi probléma.

– Kanos vagyok, – mondta az öltöny és partnerére nézett. – Nem feküdtem senkivel már hat hónapja. Maga figyelje az öreg szatyrot és várjon az igazi célpont megjelenésére. Ez csak egy csalikacsa. Játszva el tudjuk intézni, senkinek sem kell tudnia róla.

– Látja, – fordult Olívia/Lola a vacilláló öltöny felé. – A maga haverja egy valódi racionális gondolkodó ember. Ha lehetőséget lát azonnal megragadja.

– Rendben, – bólintott a vacilláló, – de siess. Ne akarj duplázni, bármennyire is jól esett az első.

– – –

A szobánál Olívia/Lola előreengedte a férfit. – Mennél gyorsabban dobálja le a ruháit, – mondta és vigyorgott, mint a közmondásbeli fakutya. – Annál több időnk marad a pucér pajzánkodásra.

– Szeretem magát, – hörögte a férfi tesztoszteronnal teli rekedtes hangon. – Hol volt, amikor nőszülni akartam?

– Nadrág először, – villantotta rá a szemét Olívia/Lola, mialatt az ellenállhatatlan mosoly lassan elhalványodott az arcán. – Szeretem megnézni a portékát, mielőtt megveszem.

– Semmi baj ott, – röhögött a gyanútlan férfi és engedte, hogy a nő átölelje derekát.

Majd, feltehetően valami éles szúrást érezhetett, mert felvisított, mint disznó a böllérvés alatt.

– Helyes, – mosolygott Olívia/Lola és orra alatt suttogva folytatta. – Ez a brazil import az injekciós tűmben az Amazon párás dzsungeléből való és meglesz a hatása. Nem végzetes, erre nincs szükség, de igen erős agymosó szer. Az alany azt csinálja, amit mondasz neki, és ha a gyógyszer túl hamar hatását veszíti, van nálam egy második adag is.

A férfi szemei megüvegesedtek és elvesztették fókuszukat. Egyensúlyát megtartotta, de ahogy karját Olívia/Lola megemelte és elengedte egy próbára, mereven a helyén maradt.

– Remek, – mosolygott Olívia/Lola, – valamiféle izom elernyesztő és telepatikus gondolatkontrolláló kombinálva. Szuperdolog, ez a legjobb találmány a bluetooth egér távirányító után, ami átveszi komputered felett a kontrollt. Na, most már enyém ennek a merevlemeze, követ majd engem, mint egy pudli kutya, ami olvassa a gondolataimat. Most hívjam anyut és figyelmeztessem a másik tőkös felől.

Olívia megint beütötte az egyik gyorstárcsázó gombját a mobilon és várt, hogy Alyssa megnyomja a fogadom gombot, a hívás másik végénél.

– Mama, – kezdte, – célmódosítás, apu nem érkezik és távoznunk kell a reptérről, amilyen gyorsan csak lehet. Menj fel az elevátoron a tetőparkolóba, ahol hagytam a kocsit. Ha a férfi a

sötét öltönyben követ, engedd, hogy előtted álljon a felvonóban és nyomd meg valamelyik alacsonyabb emeletet. Ahogy az ajtó nyílik, lökd ki, de erősen, hogy az arcára essen. Akkor üsd meg a zárd az ajtót gombot és repülj expresszben a tetőre. Ott várok rád a terepjáróval. Gondolod, hogy meg tudod ezt csinálni?

– Megpróbálom, – sóhajtott az idős hölgy, – de bizony mondom neked, kezdek egy kicsit túl öreg lenni az ilyesmihez.

– Anyu, – visította Olívia, – aput ki kell szabadítanunk. Szedd össze magad az Isten szerelmére.

– OK, – sóhajtott Alyssa, – öt perc múlva találkozunk, – tette hozzá és megnyomta a szétkapcsoló gombot.

– – –

Talán tíz perccel később, sok, de nem elég a lazításhoz, Olívia észrevette édesanyját teljes sebességgel rohanni a terepjáró felé. Alyssa táncosnő volt fiatal korában és látszólagosan ingadozó lábai kecses gyorsasággal és mennyei eleganciával repítették.

– Indítsd a motort, – sikította, – a haramia nyomomban van.

Erősen beledőlve a centrifugális erő húzásába az öltöny előbukkant a felvonó lobby ajtajából és pisztollyal a kezében száguldott feléjük.

– Csinálj valamit, – zokogott a mama, – ennek a fickónak kilenc élete van.

Olívia hosszú csövet húzott elő kebeltartójából és körülbelül egy méter nagyságra kihúzta. Nyugodtan belehelyezett egy tollas tűt a végibe és nagyot fújt ez elejébe. Az öltöny a nyakához kapott és a cigaretta csikktartó hengerhez tántorgott és két kezével átölelte. Majd leesett a betonra és rugdosta a lábait, mintha egy kínai akrobata a hátán hordót hengerítene.

– Na, – fordult Olívia az anyjához, – boldog vagy?

– Oh, rettenetesen, – nyögte az.

– Mi történt, – kérdezte Olívia mialatt beültek a terepjáróba és beindította a motort.

– Hogy mondjam, – lélegzett az asszony mélyet, miután kikerültek a parkolóból és kissé biztonságosabban érezte magát, ahogy forogtak egyre lejjebb a behajtó toronyban és próbálta elmagyarázni.

– Egyszer próbáltam, amit te javasoltál, de a szemétládashoz nem volt hajlandó előttem állni.

– És?

– Improvizáltam.

– Hogyan?

– A következő emeleten sikítottam, hogy *te gazember megmarkoltad a fenekem* és lefújtam borsos savval. Közvetlen a csókos szája és a szagolója között, és egy teljes adagot kaphatott, de semmi eredmény. Rohant egy lépéssel utánam, amíg egy irgalmas samaritánus fel nem buktatta. Felszaladtam a lépcsőn és a többit meg tudod.

– Anyám, – mondta Olívia egy szfinx nyugalmával, – következő alkalommal a szemét célozd, hatásosabb.

– Lefolyt víz a Dunán, – morogta Alyssa, – de hol van a te embered?

– A csomagtartóban, ahol szépen lábadozik eredeti döbbenetéből és hamarosan valami hasznos információt tudunk kiszedni belőle, hogy mi lett apuval és hol van.

– Hova megyünk?

- Egy magánrepülőterre, a Ridge Road mellett Pasco megyében. Ismerek egy pilótát egy Lear lökhajtásossal. Oda visz, ahova mi megkérjük.
- A te pilótáid? Hányan voltak neked idáig?
- Nem tudom, – vont vállat Olívia, – már régen nem számolom őket.

– – –

A pilóta, Rex Meyer régi aviatikus családból származott. Széppapja a híres Veres Báronak volt a szárnyembere az Első Világháborúban és túlélte egy telitalálatot, ahogy marokkói francia gyalogságot támadott az Ypres folyó melletti ütközetben. A fegyverszünet után hazagyalogolt és ifjabb Rex Meyert nemzette, aki tizenkilenc éves zsenge korában teszt pilóta lett a szárnyait bontogató Luftwaffe kötelékében és kitüntette magát a Spanyol polgárháborúban. Kezdetben, amíg el nem vesztette egyik motorját, mialatt zuhanóbombázásban püfölte a megvetendő anarchistákat, és el nem fogták és közölték vele, hogy vagy javít a hozzáállásán vagy tarkón lövik.

Szinte leköpte fogva tartóit és belenyugodott sorsába, de Ernest Hemingway felfigyelt rá és meggyőzte, hogy jöjjön vele az Egyesült Államokba, és legyen a magánpilótája.

A következő években Rex Meyer látványos légi bemutatókat szervezett és kisebb vagyont halmozott fel belőle, amin földet vett Florida közepén. Három fia marhalegeltetési farmot működtettek a területen, amíg el nem adták egy Disney nevű vállalkozásnak, akik éppen akkor határozták el, hogy sikeres kaliforniai vidámparkjukat kiterjesztik Orlando városba, Floridában.

A fiúk hamarosan elszórták a hatalmas vagyont, könnyű nőkre és tüzes italokra, kivéve a legfiatalabbat, egy Randolph nevűt, aki megvette ezt a repülőteret és műtrágya szóró businessst nyitott Port Richeyben és aspiráns pilótákat tréningezett.

Egyetlen fia, a mi mostani bérbe vehető pilótánk 1990 körül született és barátságos természetű, semmit sem aggódj a jövőért csak a mának élj és örömmel szerethető legény volt, aki felettébb kedvelte az útjába kerülő kalandokat.

– Hová és mennyi ideig? – kérdezte Rex Meyer a fiatal nőt, aki belépett repülő hangárok melletti kalibájába és szemügyre vette az idős hölgyet, aki néhány lépéssel jött mögötte.

– Nem tudom, – vont vállat a fiatal nő, – de, ha segít kiszedni ezt a latrot a csomagtartómból lehet, hogy tudok mondani magának valami közelebbit, feltéve, ha a barátunk közlékeny hangulatban lesz.

Rex Meyer széles vállú magas férfi volt és bicepsz egy minőségi sonkára emlékeztetett. Könnyedén kiemelte az öltönyt a kocsiból és bevitte az egyik hangár belsejébe. Ott letette egy vasszékra és beigazította állát egy lehetségesen szükséges jobb horogütésre.

– Fogsz beszélni? – kérdezte Rex és ráncolta a homlokát. – Vagy szükséged van egy kissé komolyabb rábeszélésre?

– Maga súlyos szövetségi büntetést követ el. – Köpte ki az öltönyt a megmaradt szálakat, amik a nemrégiben kiszedett szájkosárrongy maradványai lehettek. – Én az FBI irodát képviselem. Eresszen szabadon és a bíróság enyhébb lesz magához.

– Ez nincs az FBI-nál, – rázta Olívia csinos kis fejcskáját, – de én igen. Nevem Olívia Kroll és itt van az FBI jelvényem.

Régen lejárt és visszavont FBI jelvényét megvillantotta Rex előtt és az igazolványt sietve visszahelyezte csizmaszárába. Majd az öltönyt felé fordult, aki látszólag rettenetes fájdalmakban vonaglott és próbálta lazítani a végtagjait szorosan zsugorító köteleket. – Mondja meg, hol van az apuci drágám és taxit rendelek magának vissza a városba.

– Bizalmas kormánytitok, – fejét ide-oda mozgatva, az öltöny szemei kigyulladtak, mint egy lángszóró. – Aljas hazaáruló volt és sommásan megkapta a magáét.

– Ezt majd én eldöntöm, – felelte Olívia és Rex felé biccentett. – Üsd, de egyelőre nem erősen. Lehet, hogy beszélni fog, ha tudja, hogy mi a jó neki.

Nyolcadik Fejezet

A fényesen csillogó deltaszárnyú lökhajtásos kibukkant az egyik alacsonyabb hegygerinc mögül, oldalára dőlt, és mint egy narvál a kanadai jeges tengeren, dárdaszerű orrát a két lovas felé fordította, akik egy száraz vízmosás mentén lassan ügettek és valami komoly beszélgetéssel látszottak elfoglalva.

– Az istenbe, – káromkodott Helmut és karja gyakorlott rándításával hátáról lekapta hosszú csövű messze hordóját és célba vette a repülőt.

A repülő kevesebb, mint harminc méterrel dübörgött el fejük felett és Helmut tisztán láthatta a hosszú hajú szőkés nőt, aki fényképeket kattintott róluk. Gyengéden megszorította a ravaszt, és mialatt egyensúlyban tartotta magát, lőtt.

Feltehető lovaglótársa oldalra hajolt és egy tüskés kaktuszalmát, amit nemrégiben tépett le az út mentéről, belenyomott a mit nem sejtő tarka kis lovacska oldalába, ami a mesterlövészt hordozta a hátán.

A ló megugrott és a szuperszonikus golyó célt tévesztett. Elzúgott a gépmadár mellett és befűródott egy sziklába tíz kilométernyi távolságra.

Nem várva egy második lövésre a lökhajtásos éles szögben fordult. Után-égő motorját begyűjtve, szinte függőlegesen az egek felé emelkedett és eltűnt a sivatagi nap kegyetlenül égető sugarai mögött

– A francba, – ordított Helmut, – végzetes kihágás, megsértették biztonsági protokollunkat. Vissza kell vágatnunk a telepre, hogy aktiváljuk a regionális vészjelző szirénát.

– – –

Rex Meyer, a pilóta utasa felé fordult. – Ez volt az? – kérdezte, – vagy forduljunk vissza egy második rundóra?

– Ő volt, semmi kétség, – válaszolta Olívia és nézte magas felbontású digitális kameráján a képet. – Barátunk nem hazudott. Floridába hazafele az első útjába eső repülőbenzin töltő állomáson leteheti.

– Magával mi lesz?

– Én itt kiszállok. Kerüljön egy kicsit közelebb a házakhoz és lassuljon le minimumra. Nyissa ki a csapóajtót a padlón és kiugrom.

Néhány másodperc múlva Olívia kiugrott a négyszögletes ajtón és eltűnt. A magasságmérő kevesebb, mint ezer métert mutatott az éles sziklák felett, szinte biztos esély a lábtörésre becsapódáskor, de nyitott ernyőjével, jóval magasabba emelkedett egy függőleges légáramlaton és biztonságos landolási foltot keresett magának és lábszárához kötött hátizsákjának.

Keskeny párkányt választott egy háromszáz méteres szakadék felett, ahonnan félelmetes perspektíva nyílt a völgybe a fehér fajüldözők településére.

A merészség izgalma mérhetetlen gyönyört nyújtott neki. Miután teljesen megállt és egyensúlyozta magát és hátizsákját a párkány peremén, Olívia összehajtotta ejtőernyőjét és egy szikla alá elrejtette.

Egy csörgőkígyó házaspár tekeredett ki a kő alól és ez jó ómen volt. Hamarosan visszajönnek és vigyázni fogják menekülésének eszközeit. Olívia mindenhol barátokat keresett és talált, ahogy tudott.

Birkanyáját látott legelnie egy végtelennek tűnő zöld hegy oldalában és a Brokeback Mountain mozi jutott eszébe. Buzi birkapásztorok, ezt a szerepet bizonyára el tudja játszani. A műhold kép kocsmát mutatott a falu szélén és weboldaluk elárulta titkos nevüket és rejtett szándékukat. Petrence Rúd, legféltettebb titoknak látszott egy helyen ahol kevés volt a nő és homokos férfiak szigorúan tiltva voltak.

Nem sokat kellett változtatnia öltözkén. Hosszú haját vállig érő barna paróka alá rejtette egy férfikonttyal a búbján. Széles karimájú szalmakalap, kék és piros flaneling, amit derekán kívül viselt, egy kirojtosodott kék farmer és egy fehér zokni összehajtva és lába közé dugva, ezt tette ki álruháját.

— — —

Röviddel naplemente után, Olívia berúgta a félmagasságú lengőajtót és férfiasan nagyokat lépve cowboy csizmájában és aranyló sarkantyúival hátul, bebaktatott a város egyetlen homokos tavernájának elsötétített belsejébe.

Leült egy magas székre a bár mellett és egy korsó világosat rendelt a csapról.

– Vonzónak találak, – mondta egy férfi a jobbján, aki a San Francisco Rendőrség őrmesteri egyenruháját viselte egy oktagon kalappal a fején.

– Maga add vagy fogad, – kérdezte az alak.

Olívia a férfi felé fordult és végigmérte. – Többnyire adok, – mondta, – de ritkán. Miért?

A férfi lenyúlt és megmasszírozta a zokni-csomagot Olívia lába között. – Impozáns, – vigyorgott és nyúlós cseppekben csöpögött a nyála fertelmesen bűzös szájából. – Meg vagyok hatva, – mondta és tegezésre fogta, – szeretnék veled találkozni valahol privát helyen. Van helyed, ahova mehetnénk?

– Nincs, – rázta a fejét Olívia, – nemrégiben érkeztem ide és új vagyok.

– Mit? – a férfi megrándította a fejét és idegesen nézett körbe. – Új, hogyan, ebben a városban mi nem szeretjük az idegeneket. A kiképző táborból jöttél ide? Furcsa akcentusod van, nem tudom, hogy hova tegyelek. Kivéve, tudom, hogy nem Alabamába, ebben biztos vagyok.

– Nem Alabamából, – mosolygott Olívia, – kelet felől jöttem.

– New Yorkból?

– Jóval keletebbre, a pocsolya túloldaláról, az anyaországból, – felelte Olívia és bennfentes pillantást pöccentett az érdeklődő fiú felé. – A nagybácsimat keresem, Helmut Burgerbraukeller urat. Tudod, hogy hol lakik?

– Azt? – a fiú negyven centi magasra pattant üléséből. – Persze, hogy tudom, de meg ne mondd neki, hogy itt találkoztál velem ebben a bárban. Fasírtot csinál belőlem, ha megtudja, hogy homokos vagyok.

– Semmi szükség aggodalomra, – kacagott egyet Olívia és orrocskáját gögös szögben a magasba tartotta. – Nem vagy homokos, csak kísérletképpen próbálkozol. Vezess el a házáig és lakatot teszek a számra.

Kiosontak a hátsó ajtón a férfitárs mellett és beleolvadtak a sötétbe. Semmi szokatlan nem volt abban, hogy egy gyümölcstészta rendőr és egy fartúró farmerbéres éjszaka és fehér fajüldöző

markáns fickó napközben, ugyan kérem, senki sem lehet tökéletes huszonnégy órán át és hét napon keresztül hetente.

Tíz perccel később egy pirosra festett csűr oldala és egy szalmakazal között voltak egy aratógép holdárnyékában.

– Ez Burgerbraukeller ezredes háza, – suttogta Jack, a mi szégyenlős homokosunk a tavernából. – Megígérted, egy szót sem. Teljesen magadtól találtad meg a házat.

– Persze, – bólintott Olívia, szemlélgetve az udvarházat és a fényeket belül. – Mehetsz.

– Mikor láthatlak megint és mi a neved? – suttogta Jack.

– Oszkár, holnap este tíz után találkozhatunk a Petrence Rúd bárnál, de senkinek egy szót se rólam.

– Persze hogy nem, az én nevem meg Jack, – a férfi tétovázott, – akarnál egy gyorstalpalót itt most?

Olívia gyengéden meglegyintette Jack arcát. – Te, falu bikája, én nem csinállok gyorstalpalókat.

Jack elment. Az útra visszafele menet végig rázta a fejét.

– Oscar, miféle ostoba pimpós név. Fogadom, hogy az igazi neve Jeff vagy Bob.

– – –

Olívia közelebb kúszott az udvarházhoz. Ujjait az ablakpárkányra tette, és mint Kilroy a hippi énekben belesett.

Édesapja egy kör közepén ült és legalább, ha jól számolta tizenegy mérges pofájú férfi vette körbe.

– Valakit láttunk kiugrani egy beható repülőből, – a nyilvánvaló főkolompos beleüvöltött apja arcába és sárgaréz bokszeres jobb öklével belesapott bal tenyerébe. – Ki keresi magát?

– Az összes demokrata és néhányan a függetlenekből, – felelte Clark nyugodtan, nyilvánvalóan fontolgatva szétvert arca helyrehozásának orvosi költségeit, ha választást tiszteletlennek veszik.

– Neveket, közelebről, – üvöltötte egy drabális alak, teuton sárkányokkal dagadó bicepszen, és beigazította Clark alsó állkapcsát egy hirtelen bevágandó hatalmas jobbegyenesre.

– Nem tudom, – vont a vállát Clark, – de tudnék segíteni, hogy megtudjuk, ha megígérik, hogy nem ütnek. Öregember vagyok, és nem bírom a fájdalmat és a vér látványa teljesen kihoz a sodromból. Mind az a rugdosás és késelés a televízió csinált színjáték. Az igazi állandó agysérülést okozhat, és ez lenne az utolsó dolog, amit akarnék.

– OK, – felelte egy vénséges alak, kigúvadó gurulószelei alatt tripla táskákkal és hosszú tojásfejjel, ahogy nagyot szívott tokmányforma krumpliorrából. – Engedjétek beszélni. Lehet, hogy ez egy mélyre gyökerező államellenes összeesküvés, és meg kell tudnunk, hogy ki van mögötte.

– Tudom, hogy maga kicsoda, – nézett fel Clark, – maga Chuck Sászacibere, amerikai szenátor Utah államból. Gyönyörű, mindig szerettem a mormonokat, több mint egy feleség, le a kalappal maguk előtt, ez igen. Semmit sem csodálkozom, hogy maguk miért olyan ellenségesek és mérgesek örökké.

– Ez nem a szenátor, – mondta valaki, – ez az ördögi ikertestvére, a maga legszörnyűbb rémlátomása.

– Tudom, – bólintott Clark. – Legalább egy tucat ilyen matuzsálem van Utah államban. Senki nem akar itt meghalni. Úgy látom, hogy mégsem hisznek a túlvilági megjutalmazásban. Sajnálom, de ez egy koncepciósi hiba. Nem?

– Rendben, – a szenátorhasonlóság leintette a többi és ezer évre visszatekintő szeméit Clarkra koncentrált. – Adja elő a tervét és lehet, hogy megengedjük, hogy átálljon a mi oldalunkra.

– Engedjenek szabadon, – próbálkozott Clark a legszebb mosolyával. – Én menekülök és adnak nekem néhány mérföld előnyt. Szerveznek egy felfegyverzett üldöző csapatot és követnek. A bokámra tesznek egy GPS nyomkövetőt és rövid idő alatt megvan a betolakodó.

Kilencedik Fejezet

Chuck Sáskacibere, ez ő volt való hús és vérben, odavetette szemét egyik latrának, aki Koponya és Lábszárcsontok SS egyenruhában feszengett.

– Vidd ezt az undorító darab liberális ürüléket a pincébe és kösd Misha, a kamcsatkai orosz medve ketrecéhez. Az alacsonyrendű oktan állat majd tanít neki tiszteletet. Én nem fogok bedőlni nevetséges koholmányainak.

Misha az egyik orosz oligarchia, Popovics Aljosa ajándéka volt, aki játékkaszinó és golfozó pálya kombinátot akart építeni Salt Lake City közelében. Egy fiatal és férfihormonnal teli hím, Misha a totál kanosság irigylésre méltó állapotában létezett és bárkit megdugott volna, aki mozdulni tudott.

Kezeivel hátrakötve és lábait ötven fontos vasakkal leterhelve, és miután lerángatták a pincébe Misha mellé, Clark barátságos mosolyt vetett a medve felé és szerényen bólintott neki.

A medve mély gyomorból jövő morgással válaszolt és hosszú és rózsaszín nyelvvel sóváran nyalogatta a száját.

– Ez a medve éhes, – kiáltott Clark a távozó SS pribékek után. – Adjanak neki valamit enni és tisztítsák ki a ketrecét. Olyan szaga van, mint három napos medveszarnak és okádéknak.

– Igen az, – fordult vissza az egyik SS gorilla. – Tisztítsa ki maga a ketrecét és két legyet ütünk egy csapásra. Miután bezabálja magát, többet nem lesz éhes.

– – –

Időközben fent az emeleten Sáskacibere szenátor csontos öklével verte az asztalt és tombolt, mint a végzet trombitája az utolsó ítélet napján.

– Nincs semmi szabály, – üvöltötte, – hogy nem szervezhetünk meg egy felfegyverzett üldöző csapatot. Minden épkézláb ember üljön lóra háromnapos hideg élelemmel és teli kulacs vízzel. Mi majd elfogjuk a betolakodót, mielőtt a liberális média szimatot fog, hogy mi történik itt.

– Ki fogja őrizni a települést, – egy vékony hangocska visított hátulról. – Nem kellene valakit hátra hagyni, hogy őrizze a foglyot?

– Te szemét, te akarsz nekem parancsolni, hogyan csináljam a munkámat? – a szenátor torkom ragadta az akadékoskodót, aki természetesen Jack volt, a mi barátunk a buzi bárból. – Misha vigyázza az őrizetést.

– Misha csak egy oktan állat, – mekegett Jack, remélve hogy hátra maradhat és Oszkárral, a Brokeback hegyekből való jóképű birkapásztorral történt kezdeti kapcsolatát magasabb régióba tudja emelni.

– Éppen, mint te, – üvöltött egy ultra szemétláda újkonzervatív a Vadnyugatról. – Tökéletesen passzoltok egymáshoz. Maradj, ha akarsz. Semmi szükségünk lágyszívű kerítésen üldöglőkre, hogy húsvéti nyusziakat vadásszunk New Yorkból.

Ezzel a tizenegy dühös ember kívülre tolongott és egyenként felültek lovaikra. Egy darabig durván káromkodtak, lövöldöztek a levegőbe mialatt lovaik örömmel nyerítettek és patáikkal rúgták a port. Szamarak és öszvérek is csatlakoztak a kórushoz és províziós zsákokkal a hátukon

artikulálatlan hangon ordítottak és hatalmas ló és számacitromokat pottyantottak a földre. Majd elindultak és rövidesen ismét csend borult a tájra.

— — —

Jack felnyomta a csapóajtót és kinézett a sötétbe.

– Oszkár, – kiáltotta fojtott hangon, – bejöhetsz, tiszta a levegő.

Olívia/Oscar hamarosan odaért a csapóajtóhoz és Jack segített neki lemászni a nyikorgó falépcsőkön. Közelebb botladozott a ketrechez és figyelmen kívül hagyva a ketrec mellé láncolt férfit a medvét tanulmányozta figyelmesen.

– Ez a maga kutyája? – kérdezte a legbarátságosabb hangon.

– Nem kutya, – mosolygott Jack, – ez egy fiatal vérmedve Szibériából. Kizárólag friss nyershússal etetjük és sokkal nagyobbra fog nőni. Ha elég nagy és erős lesz, kieresztjük a vadonba és szerelembe fog esni a környékbeli lady medvékkel. Beltenyészet komoly probléma ilyen kis létszámú állatállománynál, de Mishával néhány év alatt kedvező eredményeket remélünk.

A medve nekinyomta máris hatalmas termetét a ketrec rudainak és vérekes szemével a látogatót bámulta. Szerelemrúdja kibújt szőrös tarsolyából és két rács között kidugta a ketrecből. Orrlyukai kinyíltak, mint egy rózsaszín tulipán szirmai és izgatottan beszívta Olívia erős női illatát.

– Hah, – Olívia/Oszkár visszahőkölt, – nem akarlak megijeszteni, Jack, de ez a medve a mi fajtánkból való.

– Mit értesz alatta?

– Homoszexuális, nem látod, hogy mennyire fel van izgulva?

Jack ránézett a medvére. – Átmeneti fázis, – mondta, – ki fog nőni belőle.

– Olívia, – mondta a férfi, aki egy vasszékhöz volt láncolva. – Te vagy az? Tudtam, hogy értem fogsz jönni.

– Olívia, – kiáltott Jack, – ez nem egy női név?

– Hogyne lenne az, – mosolygott Olívia és levette a parókát a férfikonttyal a tetején és szőkesbarna tincseit szabadra rázta. – Valódi nő vagyok az összes vele járó tartozékkal és ez itt az apukám. Jöttem, hogy megmentsem, ha nincs ellen kifogásod.

– Micsoda? – dadogott Jack and szemei kávésfindzsa nagyságúra kerekedtek.

– Igen. – Olívia megveregette a csalódott fiatalember vállát. – Sajnálom, ha másfajta jeleket vibráltam feléd, de nézd benne a pozitívumot. A medvéd nem buzi. Csak jobb a szaglása, mint a tied.

– Ki tudnátok szabadítani? – mondta esdeklő hangon az odaláncolt férfi. – Ahelyett, hogy vitatkoznátok, hogy ki buzi és ki nem. Nekem teljesen közömbös az ügy, nincs semmi szexuális érdeklődésem egyik esetre sem.

– Nézd, Jack, – mondta Olívia és kinyúlt és babrálni kezdte a fiatalember kockás ingének legfelső gombját. – Nincs szándékomban tanácsolni, hogy mit tegyél, de ha a helyedben volnék, nem bízna ezekben az új konzervatívokban. Ezek nem szeretik a másokat, se a buzikat se a melegeket. Ha megtudják szexuális érdeklődésed irányzatát, alaposan beleesel a pácba. Gyere velünk és bemutatlak néhány homoszexuális rendőrnek New Yorkban. Valaki majd megengedi, hogy beköltözz hozzá, és egyenesben vagy. Mit szólsz a javaslatomhoz?

– Nem tudom. – Jack rázta a fejét és valami elkeseredett nézés elhomályosította más-különben csillogó tekintetét. – Vigyáznom kell erre a medvére és maradnom kell.

– A medve jöhet velünk. – Olívia megsimogatta a férfi arcát mialatt bátorító oldalpillantást vetett Mishára. – Ebben az évszakban bőséges medveélelem található itt a hegyekben.

– Sőt, azon felül is, – nézett fel Clark. – Vedd le a GPS követő szerkentyűmet és akaszd rá a medvére. Előbb vagy utóbb útjaink elválnak és az üldöző csapat majd a medvét kergeti és nem engem.

– Ehhez a szörnyeteghez én nem nyúlok, – rázta a fejét Jack. – Éles fogai annak és óriási karmai. A pillanatban, hogy kinyitom ketrecét, darabokra szaggat.

– Dehogyan szaggatja. – Olívia benyúlt a rács mögé és a medve nyáltól csurgó szája alatt megvakarta az állat tokáját. – Hozz egy birkacombot és mialatt Misha rágódik rajta, ráteszem a gallért. Misha kedvel engem és a világegyetért sem bántana.

Félórával később Jack visszajött a soha be nem fagyasztott véres lábbal és bedugta Misha ketrecébe. A medve belemélyesztett rettenetes agyarást és elégedetten brummogott. Olívia rákapcsolta a GPS követő gallért a nyakára és megveregette a pofáját.

– Gyerünk, Misha, mindjárt világosodik és nincs vesztegetni való időnk.

– – –

Ahogy kiértek az erdő aljába elengedték Mishát. A medve szimatot kapott, egy első szerelmi periódusát tapasztaló fiatal nősténymedve szagát. Misha rettenetes állkapcsába szorította a birkalábat, és gondolván, hogy legyen ő az első, a szag irányába vágta, amilyen gyorsan tudott.

– Hová most? – Jack Olíviára nézett.

– Van két könnyűszerkezetű vitorlázógépem a táskámban. – Mutatott Olívia egy hegygerinc-re némi távolságban. – De kettő nem elég. Nem szeretnék itt hagyni, Jack. Nem tudom. Lehet, hogy gyalogolnunk kell és vállalnunk a kockázatot.

– Semmi gyaloglás, – mosolygott Jack titokzatosan a nőre. – Tudok egy elhagyott ezüstbánya bejáratot egy mérföld távolságra ide. Jól el van rejtve egy sűrű bozótban. Azt hiszem, hogy ott van egy keskeny nyomtávú erdei vasút lefele. Igénybe vehetnénk az egyik ércszállító csillét és legurulhatnánk az alsó terminusig, a telep biztonsági határsávján kívül.

– Túl kockázatos, – vakarta Clark az állát. – Mi lesz, ha a csille kisiklik vagy a sín egy része hiányzik? Te mondtad. A vonal vagy a guruló állomány száz év óta nem lett használva. Én inkább lábon megyek.

– Kockázat nélkül nem kapsz kalácsot, – mosolygott Olívia. – Vedd úgy, mint egy vidámpark hullámvasutat, kivéve itt nem kell fizetni.

– Nem tudom, – Clark felpuffasztotta arcát és jó adag epés levegőt fújta lánya felé. – Nem nagyon kedvelem az elméletet, hogy csontváz legyen belőlem valami elhagyott bánya fenekén egy mérföld mélységben. Mi lett azzal a harcias szellemeddel? Nem tudnád valamiféle karate rúgásokkal egyenként szétverni üldözőinket?

– Ugyan már, papa. – Olívia megcsiklandozta apját a bordái között. – Ilyesmire nincs időnk. Ez a mocskos elnök minden nap valami új skandalummal áll elő, csak hogy a neve benne legyen a hírekben. Addig kell küzdenünk, amíg nem impeached és ki nem tették hivatalából.

– Senkivel sem tudsz hadakozni, ha meghaltál, – morogta Clark, de lassan megindult és követte az ösvényt, amit Jack mutatott.

– Igen. – Olívia rosszálló pillantást vetett apjára. – Már sokszor hallottam ezt a pancserklisé. Teljesen el van túlozva. Senki nem fog meghalni, amíg én veletek vagyok.

– – –

Másztak, csúszkáltak, botladoztak és szitkozódtak a kevesebb, mint tíz centiméter széles vadkecskecsapáson, legalább egy óráig. Végül, miután tele karcolásokkal több sebből véreztek, Jack megállt és félrehúzott egy halmaz göcsörtös száraz faágat és gallyat, ami valamiféle halott indiai fügefának látszott.

– Itt van, – vigyorgott Jack, és egyenként benyomakodtak a keskeny hasadékon két hatalmas szikla között. Miután áterőltették magukat egy sziklaterem szerű barlang nyílt meg előttük. Homokos alja volt, amire néhány lópokróc volt leterítve festői összevisszaságban.

– Mi ez? – nézte Olívia a fiatalembert.

– Titkos rejtekhelyünk, itt találkoznak a helybeli vidám fiúk, ha zavartalanul szeretnének maradni.

– Ügyes, – mosolygott Olívia gúnyosan, – de hol van a kisvasút és a csillék?

– Kicsit beljebb, – mutatott Jack a sötétbe. – Ott an egy rakás működőképes kocsi. Kapcsolj le egyet, ülj bele és ereszd ki a féket.

– Te is jössz? – Olívia összeráncolta a homlokát és elbiggyesztette a száját. – Mivel meleg vagy jobban kijössz majd velünk. Mi felettébb liberálisok vagyunk a szerelmi kapcsolatok területén.

– Van egy barátom fent a Brokeback legelőn, – pislogott Jack szégyenkezően. – Megígértem neki, hogy elviszem San Franciscóba és legalizáljuk kapcsolatunkat.

– Ez tudja, hogy ez a régi bányavasút tiszta öngyilkosság, – morogta Clark. – Ha megmondta volna, hogy nem jön, akkor használhattuk volna a vitorlázó repülőket. Látod, jó akarsz lenni hozzájuk és hátba szúrnak. Akarja, hogy meghaljunk, hogy ne mond hassuk el senkinek hogy homokos.

– Nem, dehogy az, – simogatta Olívia a fiú arcát, – ez csak egy szerelem sújtotta szegény ürge, aki nem tud választott párja nélkül élni.

Olívia megcsípte Jack arcát és arcát egy centiméterre közel hajolt hozzá. – Te nem akarsz minket megölni. Ugye nem, Jack. Ha igen, visszajövök és le fogom vágni a kolbászodat.

– A vasút használható állapotban van, – dadogta Jack.

– Honnan tudod? Utaztál már rajta? Valaha is?

– Nem, – felelte Jack és szájalmasan dörzsölte veresedő pofacsontját. – De ismerek egy hapsit, aki beszélt egy barátjával, aki ismert egy embert, aki egyszer itt élve lement. Ígérem, hogy biztonságos.

– Látod, – fordult Olívia apja felé, – mondtam, hogy ez a Jack egy becsületes buzi. Higgy nekem. Ismertem már nála sokkal rosszabbat és lefeküdtem nagyobb széltolókkal is.

– Orosz rulett, – rázta a fejét az apa, – de nincs más választásom. Írj fel a listára.

Tizedik Fejezet

Időközben a Fehér Ház nyugati szárnyában egyre jobban gyülekeztek a bajok. A vizsgálat, hogy az elnök, Roland Pronk összejátszott egy ellenséges hatalommal, hogy megnyerje a választást, nem akart véget érni és felszívódni. Ellenvetései, és mindössze jogait védte, hogy ártatlanságát bizonyítsa, az igazságszolgáltatás akadályozásának lett beállítva. Kampány menedzsere, és öt legmagasabb beosztású tanácsadója beismerték bűnösségüket és együtt működtek a speciális vizsgáló bizottsággal és a megvetésre méltó liberális ellenzék minden nap új botrányt hantolt ki a földből és folyamatosan mocskolta vele az elnök karakterét.

Legfurcsábban az összes közül, a legfelsőbb bíróság egyik állandó tagja, egy nyolcvan éves teljesen egészséges ember, fizikailag és szellemileg, váratlanul elhatározta, hogy nyugdíjba vonul és otthagyja életre szóló bírói pozícióját.

Úgy látszott, hogy távozása el lett rendezve és meg lett tervezve. Az Állampolgárok Szervezett Egyesülete, egy ultrajobboldali agytröszt rövid listát állított össze és egy mindössze ötvenegy éves Szövetségi Bíró egy Bart O'Cavanaugh nevű urat javasolt a nyugdíjba ment bíró helyébe.

Cavanaugh megígérte, hogy ő fogja megadni a döntő szavazatot, a vészesen vitatott kérdésben, hogy az elnöknek van-e joga, hogy saját magát pardonozza, ha bűnösnek találhatik. A terv annyira nyilvánvalóan átlátszó volt, hogy nem állt volna ki semmilyen elcsépeltség próbát, bármilyen kiadható irodalmi alkotásban. Kivéve politikában, ahol, ha az ostobaságot napvilágra hozzák, egy teljes napig fényes lángokkal tündököl a nemzet összes hírcsatornáján, amíg másnap egy másik botrány el nem homályosítja, és a választók gyorsan elfelejtik, hogy valaha is létezett.

A szenátusi kisebbség utolsó védelmi erőfeszítést szervezett, hogy megakadályozzák az ország legfelsőbb bíróságának permanens, beláthatatlan ideig való, jobboldalra való fordulását.

Cavanaugh hosszú és dicstelen előítéletekkel teli életet élt, aminek balszerencséire csak egy kisebb tört része vált köztudomásúvá. Számos nyilatkozatot tett és bírósági döntéseket hozott, ami diszkvalifikálta volna, hogy bárhol is betöltse egy igazságos magisztrátus szerepét.

Egy tiszteletreméltó pszichiáter professzornő levelet irt Mrs. Finkelstein hölgynek, a huszonegy tagból álló javaslo bizottság ellenzéki vezető tagjának, akik feladata volt a Legfelsőbb Bíróság új tagjának szenátusi szavazásra való felterjesztése. Mrs. Finkelstein megvárta a legtökéletesebb alkalmat és a legjobb pillanatban tette közzé a levelet, néhány órával mielőtt Cavanaugh gondolta, hogy a markában van a kinevezés.

Egy atombomba nagyságú szemétvihar érte el a közmondásbeli ventilátort. Két hétig kölcsönös feljelentések és tagadások zajlottak, mielőtt a vádat emelő nő, Cecil Chevron Dodge beleegyezett, hogy tanútételt tegyen a szenátusi bizottság előtt.

A bizottság republikánus tagjai, tizenegy dühös idős férfi egy női ügyészt vettek fel, hogy kikérdezze a törekeny kinézetű professzornőt és a mély földbe temessék állításait.

Az alkalmazott női ügyész határozottan valódi nőnek nézett ki. Vajmi kevés esély volt, hogy nőnek öltözött férfi lett volna vagy hermafrodita. Mégis, minden alkalommal, amikor a republikánusok referálták rá vagy megszólították, ismételtették, hogy ő a női ügyész és megerősítették asszonyi mivoltát. A republikánusok túl gyávák voltak, hogy maguk kérdezzék ki a tanút.

Dodge professzornő világosan és bátran állította, hogy tinédzser korában Mr. Cavanaugh megpróbálta megerőszkolni egy házibulin és szinte megfojtotta, ahogy segítségért kiabált.

Volt egy második tanú is, egy fiatalember, aki bent volt a szobában, amikor a feltételezett megerőszkolás történt. Cliff Morgan, a fiatalember, mostanra már középkorú ember, két teljes regényt is írt ezekről a kebelbarátjával Cavanaugh úrral együtt lefolyt ivászati és okádási tivornyázásokról, soha nem lett megidézve a tanúszékbe és soha nem lett alapos kriminológiai vizsgálat tárgyává téve.

A két hét leforgása alatt számos más nő is lépett elő és vádolta Cavanaugh jelöltet. Szobátársa a Yale egyetemen tanúsította, hogy Cavanaugh undorító alkoholista volt és agresszíven kötekedő. A bizottság őt sem hallgatta ki.

A meghallgatás utolsó délutánján Cavanaugh idegbecsípődést kapott. Vadul kirohant, és vádaskodott és ordított, felváltva sírt vagy fertelmes grimaszokat vágott és gyűlölet és méreg festette alá szidalmazó fröcskölődéseit és visított, mint egy ártánydisznó a böllérvés alatt vagy egy üvöltő majom az állatkertben.

Semmi sem számított. Bart Cavanaugh sértetlenül átvitorlázott a kinevezési eljárásról és papírvékony többséggel meg lett szavazva legfelsőbb bírósági magisztrátusnak.

Időközben, teljesen háttérbe szorítva a Cavanaugh kalamajka miatt, a New York Állambeli Adóhivatal bünygyi vizsgálatot jelentett be Roland Pronk és családja ellen, hetven évre visszamenő adócsalások miatt.

Kihaszználva a gyorsan emelkedő New York City lakbéréket, Roland apja milliárddolláros vagyont halmozott össze. Adókból beszédett állami segélyeket kapott lakóházainak építéséhez és soha nem fizette ki a jövedelemadó ráeső részét.

Profitjait és jövedelmét elrejtette hamisított költségkimutatásokkal és felduzzasztotta a működtetési költségeket. Hatalmas vagyontokat transzferált gyerekei nevére és egyetlen dollárt sem fizetett ingatlanadó tartozásaiért.

Roland hazudott, hogy saját maga kereste vagyont. Örökségét elpazarolta kockázatos projekteken. Soha semmi kockázatot nem analizált és kivétel nélkül belebukott vállalkozásaiba. Kitűnő üzletember platformján választotta meg magát és ígéretet tett, hogy az országot haszonjövödelmezővé, vagy szavai szerint ismét naggyá teszi.

Bármilyen szempontból nézve Roland illegális elnök volt és semmi joga nem volt, hogy Legfelsőbb Bírósági bírót nevezzen ki.

– Nem így van, – kiáltották az ultrakonzervatívok, – Roland éppen az elnök, akit akarunk.

Egy elenyésző kisebbség, az idős férfiak, akiket ritkán lakott nyugati államokból választottak meg tartották kézben a szenátust. Államok, mint a két Dakota, Idaho, Wyoming és Montana fél milliónál kevesebb népességgel egyenként két szenátort küldhettek, mialatt gigantikus méretű államok tíz vagy harmincmillió lakossággal, mint Kalifornia, New York, Illinois vagy Texas és Florida ugyanúgy csak két szenátort nevezhettek ki.

Az álszent konzervatívok az újonnan formált Me-Too, azaz Én-Is mozgalom áldozatainak titulálták magukat, mert a mozgalom bátorította a szexuálisan molesztáltakat és a nemi erőszakolás mártírjait, hogy álljanak ki és mondják el a velük történeteket. Népszerű csatakiáltást kovácsoltak, hogy bárkit lehet megvádolni, de az ártatlanságot fel kell tételezni, amíg a bűnösség be nem lesz bizonyítva és megakadályozták a kivizsgálásokat, amivel a kriminálisan agresszív szex bűnözőket elítélhették volna.

A bátor asszonyt, Dodge professzort, aki felmerre emelni szavát, megvetésre méltó csalónak és aljasnak állították be és a liberális szemét mozgalom részesének, akik meg akarják változtatni a választások eredményét. Vénséges és ronda férfiak minden részvét és érzések nélkül hazugnak hívták, aki kriminálisan nem emlékszik fontos részletekre. A konzervatívok tették ezt, ahelyett

hogy tanították volna szülőket, hogy neveljék fiaikat a nők tiszteletére és védelmére, hogy soha ne támadják és ütlegetljék a lányokat. A konzervatívok az erőszakoskodót állították be áldozatnak, ha tetteit felfedték és bejelentették a hatóságoknak.

A beiktatási folyamat alatt és utána ezekre menő erkölcsileg felháborodott ember, főleg nők tüntettek és szidalmazták a szenátorokat a Legfelsőbb Bíróság épülete előtt. Rendőrök tömege, szinte egyenlő számban a tüntetőkkel visszanyomták és megbilincseltek őket és le lettek tartóztatva. Különleges látvány, főleg televízión, ahogy a rendőrök előre felkészülve egy tömeges letartóztatásra, minden rendőr derékszíjáról egy köteg műanyag bilincs lógott. A tüntetők nem ellenkeztek, ami becsületes hitelükre és integritásukra legyen írva, és a nemes ügyben való hitükbe, a rendőrök békében elvezették őket és rácszott ablakú vagy ablak nélküli börtönfurgonokban elszállították a lefogottakat.

Az elnök a tüntetőket illegális csürhének hívta, akiket a baloldali liberálisok, mint Soros György, egy megvetésre méltó világi zsidó, egy modern bubus az ostoba új és kriptá fasiszta bigottok szemében, akik mindenért és bárhol őt hibáztatták, éppen úgy, mint a régi szép időkben Goebbels vagy Eichmann alatt.

A félidei választásokig csak négy hét maradt. Roland elnök győzelmet ordított és mérgezett nyál fröcskölt szája sarkából, ahogy beszélt, amit támogatói, mint ambrózia italt nyaltak be. A legfelsőbb bírósági kinevezés felett folytatott küzdelem, Roland véleménye szerint újult energiával töltötte el híveit és mindenki és minden rokona ígérte, hogy voksolni mennek a szavazás napján.

Veszélyesen kockázatos idők, az Amerikai demokrácia halálos veszélybe került és csak Istentől jövő csoda segíthetett rajta.

Természetesen Istennek más dolga is volt. Miért védene meg egy csapat ateistát, akik utódaikat még az anyaméhben megölik? A progresszívek lapát nélkül eveztek a mocskok folyójának árja ellen, egy ilyen erőteljes demagógia ellen, ami az ostobákat és műveletleneket hergelte fel. A liberálisok boldogtalanul léteztek saját naiv jogok melletti hiedelmükben, minthogy a nők joga, hogy mit tesznek testükkel, a joggal, hogy nélkülözés nélkül éljünk és jogunk legyen tisztességes munkabérekhez és betegbiztosításhoz, ahogy az meg lett írva a mi nemzetünk felszentelt alkotmányában.

A nemzeti kettészakadás véglegesnek és helyrehozhatatlannak látszott. Csak utcákra kifolyt vér tudhat majd egy ilyen alapvető véleménykülönbséget áthidalni. Egyedül Roland elnök gondolta, hogy a kettészakadás jó és egyre harsogta kampány stílusú antagonisztikus beszédeit, mindenféle az adófizetők költségén, ahelyett, hogy a nemzet vezetője lett volna, aki egyesít és gyógyítja az ellentéteket és csillapít és mindenkit belefoglal, vallásra, származásra és bőr színre való tekintet nélkül, világosan meghatározott és igazságos tennivalóiba és célkitűzéseibe.

Roland elnök politikai vetélytársait bűnözőknek nevezte és a tömeg ujjongva ünnepelte szavait.

– Rács mögé vele, rács mögé vele.

A kőolajban gazdag Zaudi királyság ügynökei megöltek egy ellenzéki újságíró és csontfűrészsel feldarabolták. Rolandnak semmi ellenvetése nem volt és egy szó megdorgálást sem ejtett ki. A Zaudi királyság tagjai a barátai voltak, fontos üzletfelei és példaképei. Egy nap ő is hasonló abszolút despota akart lenni, minden korlátozás nélkül és egy könyörtelen államvédelmi apparátussal.

A közelgő félidei választásokra Roland minden nap egy másik távoli városba repült, ismét az adófizetők pénzén, néha két helyre is egy nap, ahol kampány stílusú nagygyűléseket tartott. A kiterjedt támogató falka költségei, drabális testőrökkel, asszisztensekkel és talpnyaló csodálókkal,

a barátságos média képviselettel egyetemben asztronómiai magasságokba rúgott. Roland nem bánta, nem ő fizette a számlát. Mérget és gyűlöletet öklendezve és káromkodva, mint egy utolsó söröskocsis, aki kegyetlenül ostorozza vonakodó murányi lovait, Roland a gazdasági fellendüléssel dicsekedett, és üvöltötte, hogy alatta a tőzsde is magasra emelkedett az alacsony munkanélküli rátával egyetemben, mintha az egyenes következménye lenne beiktatása óta bevezetett gazdasági politikájának. Roland semmit sem vezetett be, a gazdaság egyedül Lamar Leroy nyolc éves ügyes döntései és pénzügyi ösztökélései végett virágzott. A munkanélküliség szintén alacsony volt és a tőzsde magas, Billy Clifford alatt, akit szintén elítélt a kongresszus és erkölcsi mocsárba üldözött, mert egy fiatal gyakornok alkalmazottal flörtölt az Ovális Iroda dolgozószobájában.

Roland számos nőt molesztált és szégyentelenül dicsekedett aljas vétkeivel nyilvános fórumok előtt. Prostitúáltakat frekventált és fizetett hallgatásukért. Közismert, de nem bizonyított pletykák szerint orosz szépségek a szájába pisiltek és Roland támogatói elfogadták viselkedését. Roland számos pártfogoltja szex bűnözőnek bizonyult és mégis, Roland az áldozatokat hívta hazugnak és a megvádolt férfiak mellé állt. Kijelentette, hogy a férfiak mostanában nehéz időket élnek és állandó veszély fenyegeti őket, és nem a nők szorulnak védelemre, akik igazságért és védelemért kiállanak.

Eben az atmoszférában, ahogy a prológusban már említettük, egy karizmatikus vezetőre lett volna szükségünk, de az alkalmas személy éppen most gurult lefele egy keskenyvágású hegyi vasúton, egy ércszállító csillében valahol Oshkosh és a Nyugati Sziklás Hegység keleti nyúlványai között.

Tizenegyedik Fejezet

Jóval beljebb a tárnában Olívia leválasztott egy csillét a többtől és lejjebb tolt a síneken, ami tovább vezetett a teljes vaksötétség felé.

– Na, ez guruljon, – mondta, – mi ötven méterre követjük. Ha kisiklik vagy a sínekkel baj van és darabok hiányoznak, még mindig van esélyünk, hogy lefékezzünk, mielőtt összetörjük magunkat.

– Okos, – bólintott az apa, – ez olyan, mint egy gépészeti kanári. Kétlem, hogy hatásos lesz, de mehetünk. Nincs semmi vesztenivalóm, legfeljebb az életem, – itt szünetet tartott, majd folytatta: – és te a tiedet, kedves egyetlen drága leányom.

Beugrottak a következő csillébe és Olívia kiengedte a féket. A kerek ezüstérc szállító szerkentyű lassan mozdulni kezdett és hallották, ahogy az előttük guruló hangosan kattog és vadul rázkódik.

– Látod, – mosolygott Olívia, – amíg halljuk ezt a zajt, biztonságban vagyunk, mint két baba a gyerekkocsiban, a Városligetben.

Körülbelül egy óráig felváltva gyorsultak és lassultak, ide-oda ingadoztak és a dinamikus burkolat, amit száz évvel ezelőtt vágtak az ezüstabányászok a sziklába, körbevette őket és haladtak tovább.

Fényt tűnt fel az alagút végében. Olívia meghúzta a féket, de az nem működött. Egy széles vasrudat lenyomott alulra, ami feltépte a talpfákat, amik az acélsíneket tartották. Ügyes elgondolás széles körökben használatos ilyen esetekben, bár a vas gyorsan széjjelszaggatta a korhadó gerendákat, de ijesztően dülöngélve a csille lassan megállt.

Éppen idejében, a másik csille előttük gurult tovább és egy háromszáz méteres szakadékba esett, iszonyatosan zakatolt és csattogott, de végül megállt valahol lent a durva sziklák között a távoli fenéken.

Olívia kihalászta mobil telefonját a hátizsákjából és megnyomott egy gyorshívó gombot.

– Rex, – kérdezte, – hol vagy? Haladéktalanul szükségünk van rád.

Itt elhallgatott és lenézett az előttük elterülő mélybe. – Én? Azt hiszem, hogy valahol a kontinentális választóvonal alatt egy Aspen Grow nevű menedéktábornál, közel a Rogers hágóhoz, kétezer kétszáz és ötvenkét méter magasban.

– Hogy honnan tudom? – nézegette Olívia hitetlenkedve a telefonját és olyan hangon folytatta, ahogy rettenetesen okos emberek beszélnek a kellemetlenkedő ostobákhoz. – Van itt egy jelzőtábla, Rex. Te mindig ilyen kételkedő Tamás vagy? Vedd ki a repülőtér térképkönyvedet és nézd meg, hol van a legközelebbi kifutópálya és mondd meg, hogy milyen messzire kell gyalognunk.

Olívia várt, egy perc múlva Clark felé fordult. – Nyugin érzed magad, apu? – kacsintott rá. – Egy percen belül foglalkozom veled is.

Öt perccel később arca felderült, mint a piros hajnal egy pipacsmező felett.

– Szuper, – kiáltotta. – Két mérföld délnyugati irányban, ez az egész? Két órán belül találkozunk. Nem? Hozz magaddal egy pár darab katonai konzervet. Olyan éhesfélék vagyunk. És egy doboz nedves papírtörülközőt. Kezet kell mosnunk, mielőtt eszünk.

— — —

Rex már várt rájuk a kifutópálya mellett. – Az egész ország benneteket keres, – mondta. – A republikánusok előnybe kerültek és sem Istent sem akadályt nem ismernek. Lelkiismeretlenül kijátsszák a fajkülönbözeti kártyát és mindent elkövetnek, hogy megakadályozzák a kisebbségi szavazatok leadását. Pronk támogatói állig fel vannak fegyverezve és soha semmiből nem engednek. Michael, egy kategória négyes hurrikán letarolta a Floridai serpenyőnyúlványt és kiradírozott néhány nagyobb várost. Roland Pronk elnököt nem érdekli a kár. El sem jön megvizitálni a katasztrófa sújtotta területeket. Csak üldögél az Oval irodában és idétlenkedik Dunnyha Dixie komédiással, a fekete hip-hop sztárral. A legbambább interjút tartotta vele, amit valaha is láttam és támogatói ordítva örvendeztek, hogy milyen jól kapcsolódik a fekete társadalomhoz. Az elnök minden nap akarja szuperegóját cirógattatni, mintha még mindig egy televíziós realista show műsorvezetője lenne.

– Minél hamarabb Washington közelébe kell kerülnünk, – felelte Olívia. – Rex, ismersz ott valakit, akit nem ismer a minden lázadást leverő republikánus karhatalom és nincs rajta a nép ellensége listán?

– Bújjatok be, – intett Rex a kalandozások kimerítette és összetörte kinézetű apa és leánya kettősnek. – Pontosan ismerek egy személyt, akinél dekkolni tudtok, amíg ez a szemétvihar elmegy a fejetek felett. Becky Bannister a neve és nyugdíjazott rendőrnő Floridából. Jelenleg wonder-woman pólóinget visel, akárhova is betér.

– Politikai kapcsolatok?

– Negatív, az erkölcsrendészetben volt és néhány tömeggyilkost előállított. Főleg szex mániákusokat, női ruhába öltöző férfibohócokat, ha büntettet követtek el. Politika soha, legfeljebb egy pár bujkáló náci, de az már ősrégi mese. Lejárt téma a jelenlegi hatalomharcban.

– Perfekt, – bólintott Olívia és beleharapott első marhahús fejadag szendvicsébe és legurgulázott egy fél doboz sört hozzá. – Ez az én fajta törvény betartató csajom.

– Tizenegy éves fia van és egy tizenkét éves leánya és egy elidegenedett férje, aki ellen bíróságon korlátozási rendeletet kapott.

– Remek, – felelte Olívia, leült és bekapcsolta a biztonsági övet. – Senki nem tökéletes, miért éppen én vetném rá az első követ?

Rex nem felelt. Becsukta a pilótafülke ajtaját és egyik kezével megragadta a botkormányt. Másik kezével rákattintott egy sötét internet oldalra és rövid üzenetet gépelt be, ami így hangzott.

Drága Becky, szükségünk van rád, az egész országnak szüksége van rád. Légy a Chevy Chase önkormányzati repülőtéren Marylandben a furgonoddal kb. hat óra múlva. Végy fel egy Olívia nevű nőt és apját, Clark urat. De most bocsáss meg, rohannom kell. A reptér melletti MacDonald étteremben megtalálod őket. Majd ők mindent megmagyaráznak.

— — —

Becky azonnal felismerte a párt, ahogy belépett a gyorsétterembe. Egy fülkében ültek messze az ablaktól. Kávét szürcsöltek, egy szendvicsekkel tele tálca, narancsleves poharak és két hatalmas Cola ital fedővel és szalmaszállal beledugva.

– Becky vagyok, – a volt rendőrnő odalépett az asztalhoz és kezet nyújtott. – Miben lehetek segítségükre? – mondta és mosolygott.

– Clark Kroll, – jött a válasz és a férfi elfogadta a jobbot, – és itt ez a lányom Olívia. Megszöktünk egy fehér nacionalista büntetőtáborból, Montanában és szeretnénk történetünket előadni egy országra kiterjedt televíziós csatornán.

– Ki zárta be magukat abba táborba? – rebbenés nélküli detektív tekintetével Becky felmérte a beszélőt. – Hogyan került oda és mikor?

– Roland Pronk elnök meghívott egy barátságos interjúra a West Wing irodájába. Gondolom, hogy mondhattam valamit, ami nem tetszett neki, mert megparancsolta a pribékjeinek, hogy tartóztassanak le és vigyenek el Montanába egy szükséges átnevelésre. Olívia utánam jött és kiszabadított, és most közös barátunk, Rex jóvoltából itt vagyunk.

– Értem, – felelte Becky és Olívia felé fordította tekintetét.

– Így volt, – bólintott Olívia, – a választások csak három hétre vannak, és ki kell állnunk az igazságért.

– A demokraták vissza fogják nyerni az alsóházat, – felelte Becky és hosszú beszélgetést várva leült és hozzátette. – Majd utána talán tudunk valamit csinálni.

– Roland Pronk elnök hamis próféta és csaló, – kezdte Clark. – Goromba, tehetségtelen és kriminális elmezavarban szenved.

Itt szünetet tartott és engedte, hogy Olívia folytassa az okfejtést.

– A helyzet nagyon hasonló a Spanyol Polgárháború kezdetéhez 1936-ban, – kezdte Olívia lassú prédikáló hangon. – Az akkori republikánusok, teljesen mások, mint ezek a mostaniak, szövetségbe léptek az anarchistákkal és a kommunistákkal és bevették a szakszervezeteket és a parasztokat és a munkásokat. Az úgynevezett nacionalisták, szövetségben a Falangistákkal és a Carlista szervezetekkel és a katolikusokkal nem fogadták el a választások eredményét. Francisco Franco generális vezetése alatt fegyveres támadást szerveztek Marokkóból és elfoglalták Spanyolország déli részét. A polgárháborút a világ a demokrácia és a fasiszmus közötti küzdelemnek tekintette. A nacionalistákat Hitler náci Németországa támogatta és fegyverezte fel. Amerika és Anglia be nem avatkozási politikát követett, mialatt Sztálin jelentéktelen segítséget nyújtott és a demokrácia veszített és negyven éves fasiszta uralom következett.

– Hm, – pislogott Becky, – hogyan kapcsolódik ez a mi jelenlegi helyzetünkhöz?

– Ahogy akartam mondani. – Olívia felemelte a mutatóujját. – Nem számít, hogy nyerünk-e vagy veszítünk. Ha visszaszerezzük a kongresszust, és főleg akkor, ha a szenátust is, Roland Pronk támogatói államcsínyt hajtanak végre. Az alkotmány fegyverviselés jogot biztosító második paragrafusára hivatkozva az NRA, azaz a National Rifle Association felfegyverzett emberei elfoglalják majd a kormány épületeit, a televíziós állomásokat és a nyomtatott nagy újságok központjait. Facebook és twitter fasiszta propaganda fórumokká válnak és a legfelsőbb bíróság, most konzervatív többségben, felfüggeszti az alkotmányt. Ha felvesszük a harcot fegyveres polgárháború lesz és akármi is lesz az eredmény, Amerika, ahogy mi ismerjük meg fog szűnni.

– Elképzelhetetlen fantazmagória, – rázta a fejét Becky, – és lehetetlen. Ez nem Spanyolország a harmincas években.

– Szeretném, ha igazad lenne, – felelte Olívia, – és valószínűleg igazad is van, de fel kell készülnünk a legrosszabbra.

– Felkészülnünk?

– Rá kell vennünk a nagy demokrata államok kormányzóit mind a két tengerparton, hogy mozgósítsák a Nemzeti Gárdát és állítsanak fel egy védelmi körvonalat a nagyobb városok körül és zárják le a kikötőket. Ezek a préri állambeliek előbb-utóbb kifognak a lőszerből, lelkes-

désükből és harci kedvükből. Visszamennek a farmjaikra és legelőikre, hogy gondozzák állataikat és kapálják a földet. Ezek semmi mások, mint üres levegő és füst.

– Mi van, ha ez elnök kirendeli a hadsereget vagy a tengerészgyalogosokat a Nemzeti Gárda ellen? – Clark simogatta az állát és nézte a két drabális férfit, akik bejöttek az ajtón. Egyiknek borotvált volt a feje, a másik göndör hajtornyot viselt férfi kontybúbbal a tetején. Mindkettő bőrén temérdek tetoválás terjengett, dagadó izmaikat és vastag vádlijukat teljesen beborítva.

– Ezek az új konföderáció besorozott katonái, – mondta Clark. – A Dél újra emelkedik hamvaiból és követni fog egy New Yorki ingatlan mogult a sütőtök veteményeskertből.

– Rendben, – mosolygott Becky. – Menjünk ki innen. Mind a ketten hullafáradtan képzeletűek és pihenőre van szükségetek. Gyertek hozzám és szállást és élelmet adok, amíg idegeitek lecsillapodnak és visszatértek a normális állapotba.

– Egyetértünk, – bólintott Olívia és Clark egyszerre. – Agyunk nem működik többé és néhány órára le kell hunynunk a szemünket. Vigyél el a biztonságos helyre és hálásak leszünk.

Tizenkettedik Fejezet

A Félidei Választások gyorsan közeledtek és a gyűlölettel teli retorika egyre növekedett. Roland Pronk elnök mindennap egy másik nagygyűlésen beszélt, néha két helyen is. Undorító hazugságokat ordított, ellenfeleit a leggyűlöletesebb összeesküvési elméletekkel vádolta, és mint egy óvodás ebadta, minden ellene felhozott kritikát ellenfeleire fogott és ellentámadásokba rohant minden bizonyíték nélkül, hogy vetélytársai valami aljasságot terveznek ellene.

Néhány ezer megrögzött támogatója mindig vele utazott és a média bőségesen közvetítette szidalmazó gáncsoskodásait. Megválasztása és elnöksége felfedte a demokrácia alapvető gyengeségét. Gyűlölettel teljes szónoklat gyűlölettel teli tettekre vezet. Két héttel a választás napja előtt több mint egy tucat robbanóbomba lett kikézbesítve korábbi demokratikus elnököknek, Pronk ellenes vezető politikai személyeknek, színészeknek, és a baloldal filantropikus adományozóinak és anyagi támogatóinak. A tettes, egy tökéletes idióta saját tetteinek alapján, rajtahagyta ujjlenyomatait és vele DNA azonosítását, ahogy a ragasztót a borítékokon megnyalta és könnyen azonosították.

Az idióta, jelenleg egy lakóhely nélküli személy, furgon kocsijának közelében lett letartóztatva, ahol állítólag bombáit gyártotta. Feltehetően, de nem valószínűleg bűntársai lehettek, de nyilvánosságra hozni a jobboldali aljasok hálózatát azonnali vérfürdőre vezetett volna és utcai harcokra páncélozott járművekkel és tankokkal a kerületekben ahol ellenezték a jelenlegi elnököt.

Egy másik fehér fajüldöző, egy tipikusan náci kinézetű tököcs az 1930-as Németországból, elhatározta, hogy eljött az idő valami tetre és ő bizony bemegy, vagy, ahogy ő értette, zsidókat kezd ölni. Betört egy sábesz ünnepre egy Pittsburgh zsinagógába és géppisztollyal tüzet nyitott a fegyvertelen hívekre, akik egy baby névadó alkalmat ünnepeltek. Tizenkét halott néhány perc alatt és számosan több sebesült, mielőtt a merénylőt letartóztatták és elrángatták a helyszínről.

Világgraszoló felháborodás, talán mert ez az esemény annyira szörnyű volt, felébreszthetné a többséget és meggyőzné az országot, hogy mennyire veszélyes egy demagógot támogatni, aki semmitől sem retten vissza, hogy előmozdítsa önző terveinek megvalósítását, és öndicsérő hazugságokkal teli propagandáját, minden tekintet nélkül arra, hogy mekkora politikai szakadékot okoz az országban.

— — —

Másnap reggel sokáig aludtak. Olívia végre felneszelt és szaladt a fürdőszobába.

– Talpra, apu, – mondta, amikor arcát megmosva és haját megfésülve nagy sokára kijött. – Egy választást kell megnyernünk és egy világot kell megmentenünk.

– Igazad van, – morogta Clark és álmosan dörzsölte a szemeit. – Egy perc és rendbe teszem magam.

A nappaliban ott találták Beckyt és élettársát, egy Carlita nevű csinos kis nőt, akik egymás mellett ülve figyelmesen nézték a televízió a híreket.

– Micsoda makacs mellébeszélés, – mondta Carlita, ahogy meglátta a vendégeket bejönni és a televízióról feléjük fordította a tekintetét. – Tisztára elképzelhetetlen, amivel ez az egy együgyű bunkó elnök eteti az országot, hogy pártja megnyerje a Félidei Választásokat.

Olívia egy percig még nézte a képernyőt, majd Carlista felé fordulva bólintott. – Pronk, és nem vagyok hajlandó elnöknek hívni, nem hajlandó visszafogni retorikáját. Fertelmes kirohanásait a nagygyűléseken és a szörnyű örületet, amit támogatóiba belekorbácsol, a vezető televíziós csatornák állandóan közvetítik. Ez a meg nem szűnő uszítási kampány, a média jóvoltából, amit Pronk rettenetesen gyűlöl adta a lehetőséget és bátorította ezeket az idáig jelentéktelen perifériás fasiszta csoportokat és háborús uszítókat. A zsidók borzalmas gyilkolása, a legrosszabb, ami ebben az országban valaha is történt, a tizennégy robbanó bomba csomag, amit kikézbesítettek az ellenzék vezetőinek, ez mind rendben van vele és elhanyagolja, hogy bocsánatot kérjen agitálásáért vagy részvételét fejezze ki az áldozatok hozzátartozóinak.

– Pronk szerepe, hogy megadja a hangot és az aljas szemetek csinálják a többit. Pronk durvaságot és erőszakot ajánl Amerikának. Ezek az újfasiszta csoportok mindig léteztek, de idáig le voltak szorítva, széjjelszórva és lejárta. Pronk burkolt és nem olyan nagyon burkolt hitelt adott nekik, hogy mindenféle terjesztette összeesküvés államellenes elméleteit. Bátorítja a groteszket és a megvetendőket és az alantasokat. Valamiféle védőkorráltra lenne szükségünk, hogy ezt az állatiasnál alacsonyabb propagandát megfékezzük, amit a nap minden órájában terjeszt.

– Elkéstünk, – csatlakozott Becky a dialógushoz. – Pronk ideológiai keretrendszer teremtett, hogy radikalizálódja a világ szemetét és a politikai gazemberek trógereinek tömegét. Ez a mi civilizációnk alkonya. Ha elveszítjük a Félidei Választásokat, vagy legalább nem nyerjük vissza az alsóházat, egy komoly méretű belföldi terrorista hatalom lesz ratifikálva és tömeges letartóztatások, a szabad sajtó betiltása, kényszermunka táborok és oltott mésszel leöntött gödrökbe hányt holttestek lesz az eredmény.

– Vissza kell mennünk Floridába és meg kell keresnünk a feleségemet, – mondta Clark aggodalomtól sápadt arccal.

– Ne Floridába, – felelte Becky és jól megnézte a férfit. – Felfegyverzett jobboldali bandák elzárták az utakat minden Mason-Dixon választóvonal átjárónál. Egész országra szóló elfogató parancs van maga ellen. Észak felé kell menniük. Hallottam, hogy van egy fiúk Connecticutban, egy demokrata államban.

– Igen, van, – bólintott Clark, – de Alyssa, a feleségem halálos veszélyben van. Meg kell, hogy megmentük.

– Mi meg tudnánk menteni, – Carlista Beckyre pillantott, – nem? Mi még nem vagyunk rajta a körözöttek listáján.

– Kölcsönvehetnénk az egyik kocsidat? – nézte Olívia a rendőrnőt. – A hátsó utakat használnánk, amíg délre nem kerülünk a Mason-Dixon vonaltól. Huszonnégy óra hajtás Tampáig. Nem lenne semmi bajunk.

– Igaz, – felelte Becky savanyú mosolyt kockáztatva, – használjátok a régi Maryland State járőr kocsimat, és Olívia vegye fel az egyik régi egyenruháját. A papa meg, – itt Becky Clark felé fordult, – ha nincs ellenvetése, narancsszínű rabruhát viselhetne és bilincset a kezén. Ha rács mögött ül, a hátsó ülésen egészen meggyőző letartóztatott lenne belőle.

– Ez jól hangzik, – mosolygott Olívia, nyilvánvalóan minden fajta veszélyes kaland borzongató gyönyörrel töltötte el. – Ha megengeded, szeretném az egyik szexi pisztolyövedet széles csípőmre csatolni. Egy töltött karabély remekül kiegészítené az összképet, és a hatás kedvéért még a konföderációs zászlót is lobogtatnánk a kocsik tetején. Bármit az ügy érdekében.

– Nem is tudtam, hogy szuperhős színésznő vagy, – kacagott Becky, – határozottan csinosnak néznél ki és a déli rebellek nem tudnának ellent állni csábos vonzóerődnek.

– Akkor megegyeztünk, – mondta Clark és egyenként végignézte a három nőt.

– OK, – Becky simogatta kedves barátnője kezét. – Carlita csinál egy piknikkosárra való szendvicset és innivalót. Hívj a mobil telefonodon minden órában, hogy kövessük előrehaladásokat.

– – –

Déli irányban haladva, a Rt. 1-es országúton Olívia és Clark nagyobb baj nélkül átkerültek a Mason-Dixon rebellis oldalára. Körülbelül tíz mérföldre Richmond előtt, biztos távolságra tőlük, hosszú katonai oszlopot vettek észre, Washington főváros felé haladni, a velük ellentétes irányban. Olívia lehúzott az útról és a járőr kocsit elrejtették a magas fűben, a lelógó spanyol mohával megterhelt öreg tölgyfák árnyékában.

Hamarosan az első jármű, egy páncélozott aknakereső tank gördült előre a kanyarból és masszív tornyát ide-oda forgatva hosszú csövével jobbra-balra célzott. Több páncélozott teherautó követte, több száz marcona férfival civil ruhában gubbaszkodva rajtuk, akik tucatnyi fajta rohamfegyvert a magasba tartva néha a levegőbe eresztettek egy-egy sorozatot.

– Istenem, – fojtott el Olívia egy sikolyt, – Washingtonba tartanak, hogy megakadályozzák a választások eredményének beiktatását.

– Az elnöknek mozgósítani kellene a tengerészgyalogosokat és széjjel kellene, hogy oszlassa ezeket, – felelte Clark rémülettől lehalkított hangon. – Neki van egyedül hatalma, hogy megakadályozzon egy második polgárháborút.

– Ezt semmi esetre sem teszi, – mondta Olívia és messzelátójával közelebb hozta a járművekre kapaszkodó fegyveres emberek tömegét. – Feltehetően az elnök maga bátorította ezeket, ha nem egyenesen ő rendelte ki őket az utcára. Tudja, hogy el fogja veszíteni a Középidéjű Választást. Az eredményt nem fogja elfogadni és ez az egyetlen orvosság, amire gondolni tud. Nem bánja, ha ezek is meghalnak, és nagyvárosok romokba dőlnek, amennyiben határozott kemény vezető hírneve nem lesz megcsorbítva.

– Ez a vég, – mormolta Clark, – itt az ideje, hogy megszervezzük az ellenállást. Semmi remény, hogy kívülről kapunk segítséget. Ez nem a Második Világháború, amikor mi siettünk Anglia és Náci megszállta Európa segítségére. Nem tanultunk a történelemből és a rémálom megismétli magát.

– A Potomak folyónál megállítják őket, – nézte Olívia a hosszú katonai oszlopot és ráncolta a homlokát. – A lázadók lehet, hogy elfoglalják Arlingtont és Alexandriát, de a Fehér Házat és a fontos kormányépületeket nem veszik be. Pronk le lesz tartóztatva és bilincsekbe verve lesz eltávolítva.

– Sóvárgó ábrándozás, – rázta a fejét Clark, – ne feledd, hogy a választás és a beiktatás között két hosszú hónap van. Pronk ki fogja rúgni a legmagasabb államügyészt, a Honvédelmi minisztert és a Külügyminisztérium fejét. El fog távolítani bárkit, aki ellenzi hatalmát és az útjában áll, mielőtt beesketik az új kongresszust.

– Kezdem azt hinni, – mondta Olívia miután egy darabig szemlélte a dandár nagyságú katonaság felfejlődését. – Ez a déli fajtája az angolszász vérnek genetikailag megrongálódott. Csak nézd a korlátlan arroganciájukat. Az ültetvényeken alapuló századokig tartó gazdasági forma és a tucat korbácsütés büntetési szabály vele született beltenyészetes felsőbbbségi komplexust eredményezett.

– Elmebajos vagy megrongálódott, – bólintott Olívia, – ennél a keresztútnál már elavult probléma. Úgy látszik, hogy átléptük a visszatérhetőség határát. Pronk felhergelte alaptámogatóit

és a gyűlölet nem fog lecsillapodni egy sima választási veszteség után. A Lincoln merénylet óta a Dél folyamatosan próbálja átírni a történelmet. A jenki, és meg kell, hogy jegyezzem bölcsen tették, elhatározták, hogy nem tartják őket megszállva. Kék egyenruhás hadseregüket visszavonták és egy lassú, de biztos helyreállítása a fehér uralomnak megkezdődött. A felszabadított feketéket elűldözték földjeikről, még akkor is, ha azt pénzért megvásárolták. Kereszteket égettek házaik előtt, bírósági eljárás nélkül meglincsték őket és a Jim Crow szegregációs törvény is csak egy a sok példa közül. A Déliek mindent kitaláltak és elkövettek, hogy korlátozzák a feketék szavazati jogát. Nemrégiben újra vonalazták a kongresszusi szavazókerületek határait. Ez az úgy nevezett szalamandra metódus, vagy gerrymandering. Számos államban a felelős államtitkár égbekiáltó arroganciával átrendezte választói kerületek beosztását. A feketéket egyetlen kerületbe zsúfolták össze és a többi részt jobboldali fehér republikánus választóknak engedték át. Mindennek a tetejében szavazati igazolványokat követeltek, fényképpel és az állandó lakóhely megjelölésével. Az új szavazók regisztrálását megnehezítették, sok esetben szinte lehetetlenné tették a demokraták számára. Bezárták a közeli szavazóhelyeket és a korai választások napjait levágták. Felfüggesztették a vasárnapi szavazást, mert rájöttek, hogy a pénztelen feketéket a vasárnapi mise után papjuk bérelt autóbusszal viszi a szavazóhelyekre.

Olívia megállt beszédében, nyilvánvalóan, hogy erősen szükséges oxigénnel megtöltsen tüdejét, amikor a bozót a hátuk mögött furcsa recsegéssel széjjelvált és fertelmes dohánybűz és mosatlan alsónemű szaga gomolygott előre, hogy szinte megfulladt.

Megfordult és három durva tróger kinézetű alakot látott kék vászoningekben és széles hósztrágerekkel fenntartott farmer nadrágokban. Mindegyik csúcsos orrú lovagló csizmát viselt és széles karimájú barna bőrkalapokat.

A feltehető vezér, egy drabális fiatalember disznócomb méretű bicepszekkel és minden látható helyen cifra tetoválásokkal, lépett közelebb a járőr kocsit lehajtott ablakához. Géppisztolyát Olíviára fogta és barátságtalan hangon ráförmedt.

– Maga mit csinál itt? Ez itt Virginia és nem a maga működési kerülete, maga idétlen jenki pica.

– Ezt a foglyot viszem le Floridába, – felelte Olívia nyugodtan és rebbenés nélküli szemmel nézett vissza a kérdezőre.

– Kiszállni a kocsiból, – mondta a polgárháború újrakezdésének lelkes híve és pisztolyával intett Olíviának, hogy mozduljon. – Mutassa a rendőrijelvényét és a szállítási rendeletet, amíg jó kedvem van, és nem fogy el a türelmem.

– Szigorúan titkos, – felelte Olívia és komótosan kikászálódott a kocsiból, – bizalmas kormánykiküldetésben vagyok. Biztonsági okokból nincs velem semmiféle okirat.

– Értem, – vigyorgott a bozontos díjbirkózó a nehézsúlyú kategóriából. – Ebben az esetben maga is a hátsó ülésre ül. Mind a ketten a foglyaim és lefoglalom a járművüket. Megyünk a főhadiszállásra és majd ott leellenőrzi, hogy a meséjük klappol-e a tényekkel.

– Láthatnám a maga rendőrigazolványát? – mosolygott Olívia.

– Pofa be, – ordított a férfi és nyakánál fogva megragadta a szép külsejű nőt és betaszította a feltételezett letartóztatott mellé. – Itt én kérdezek, nem maga. Maga néger imádó, iszapban turkáló, gerinctelen jenki szemét hazug.

Tizenharmadik Fejezet

Jóval szokásos lefekvés ideje után, Alyssa a televízió követte a kibontakozó választási híreket, mintha az élete függött volna tőle. És függött, az események rosszról szörnyűvé fordultak és egy kopasz hazudozó és nagyvállalkozói tolvaj, Florida jelenlegi kormányzója, Béla Borz átvette a vezetést a szenátusi székét folyt versenyben a hivatalban lévő szenátor, a kitüntetett korábbi asztronauta, Rudi Rakéta előtt.

Minden rossz hírek tetejében, egy feltételezhető Mussolini rajongó, Salvatore Alighieri, szégyent hozva szépséges olasz nevére, szintén keményen vágatott jóval előbbre, mint vetélytársa, egy végtelenül okos és remek szónok Tallahassee városból szocialista programjával és fényes, feketebarna bőrrel.

Tömegek előtt való beszéd és világos gondolkodás soha nem volt Alighieri erős oldala. Politikai erejét hosszú orrából származtatta, amit mindig a bélsár barna rétege borított, mivel hosszú periódusokon keresztül orrát Roland Pronk fenekében tartotta, aki egyidejűleg mentora és bálványa volt a politika berkeiben.

Bármilyen okból is, a választási hírek program menedzsere ügyesen az összes jó hírt elrejtette nézői elől, ami megvetendő taktika komoly depressziót okozott Alyssának és nagyon szerette volna, ha a férje és Olívia leánya mellette lettek volna ilyen nehéz és megpróbáltatásokkal teli időkben.

Alyssa kihalászta mobilját hatalmas oldalszatyrából, ami ezen ideig békésen feküdt mellette a díványon. Ismételten próbálta hívni Olíviát, hogy lenne-e valami híre Clark hollétéről. Idáig sikertelenül, Olívia lekapcsolhatta a telefont, bármilyen oka is lehetett rá, de valami igen nyomós, mert Olívia okos volt és ügyes az ilyen dolgok tekintetében.

Alyssa meglepetésére a hívás átment és hallotta, hogy a szatellit kapcsolat másik végén kicsöng.

Tizedik csöngetésre, hozzávetőlegesen, valaki felvette és egy durva hang szinte kiugrasztotta Alyssát nyuszi füles rózsaszín papucsából.

– Mi, – ordította hang, – ki a pokol ördöge vagy és mit akarsz?

A következő másodpercben, mielőtt Alyssa helyrejött döbbenetéből és válaszolni tudott volna, egy rettenetes robbanás hangja jött át az éter hullámain és szinte belyukasztotta a dobhártyáját.

– – –

A telefon, mélyen elrejtve Olívia almái között a melltartójában csilingelt. A dagadt bandita hátrafordult és ránézett a nőre.

– Add ide, – követelte cigarettafüst tönkretette mély hangján.

– Nyúljon be érte, – felelte Olívia legédesebb hangján. – Hátrabilincselte a kezemet és az elválasztó üveget is csak a maga oldaláról lehet félrehúzni. Ne szégyellje magát. Nem bánom, ha hozzáér, maga olyan cukisnak látszik, ha érti, hogy mire gondolok?

A férfi félrehúzta az elválasztót és benyúlt a fantasztikusan kerekded és rugalmas cicik közé. Gyakorlott lehetett az okos telefonok területén, micsoda meglepetés valóban, és miután megnyomta a beszél gombot, beleordított.

A következő másodpercben szörnyű robbanás rázta meg a járművet és a sofőr feje, mint egy holdrakéta megindult és hatalmas lyukat ütve a szélvédő üvegben gyorsan emelkedő úrpályát vett fel.

Már előre kinyitva bilincsét egy tüvel, amit rendőrkabátja redős ujjából húzott elő, Olívia előrenyúlt és megragadta a fejnélküli férfi pisztolyát. Ráfogta két bűntársára és látszólagosan minden megfontolás vagy gondolkodás és másodpercnyi habozás nélkül agyonlőtte őket.

– Na, ezt megkaptátok, – mondta és lefújta a füstöt a csó végéről. – Nem szeretek embert ölni, de néha muszáj. Ez a három értéktelen patkány megérdemelte, ami kijárt nekik.

– Most mi lesz? – nyögött az apa, sápadtan és aggódva, hogy akarata ellenére belepiszkított a nadrágjába.

– Nem folytathatjuk szárazföldön, – nézett Clarkra Olívia, – ezek az elszabadult trógerek mindenféle vannak és az önkényi törvényét követik. Ismét le lennénk tartóztatva.

– Közel vagyunk a Quantico Tengerészgyalogos Testület hadibázishoz, – vizsgálgatta Olívia a környező terepet a közelgő alkonyat csökkenő fényében. – Itt végeztem alapkiképzésemet az FBI iskolában, ami a bázis területén belül van. Kölcsönveszünk egy patrulrocsót és levitorlázunk a Potomak folyón és annál tovább délebbre a partvidéki csatornák vizein.

– Könnyűnek hangzik, de lehetetlen, – válaszolt az apa reménytelen hangon, – kölcsönvenni egy katonai monitort, kitől és hogyan, drága egyetlen leányom?

– Egy gumicsónak farmotorral és egy géppuskával megteszi, – felelte Olívia is kikászálódott a szinte teljesen szétrombolt terepjáróból és lekapcsolta apja csuklójáról a bilincset. – Senki nem fogja észrevenni, ha óvatosan csináljuk. A hold utolsó negyedében van, és sötét felhők közelítenek. Kenj egy kis iszapot az arcodra és láthatatlan leszel.

Olívia elhallgatott és térdig érő divatcsizmája szárából valami telefonszerű szerkentyűt húzott elő. Felkattintotta és figyelmesen megnézte a kis képernyőt.

– Egy kilométerre vagyunk a tengerparttól, – mondta, – a GPS világosan mutatja Gabe Sunnyslope ezredes nyári rezidenciáját. Gabe az FBI terepkiképzések igazgatója és félelmetes házibulizó. Fiatalabb éveimben gyakori vendég voltam fényes kéglijében és mindent tudok, hogy hol van. Sunnyslope mindig készenlétben tart egy teljesen felszerelt középnyagyságú jachtot, hosszabb kiruccanásokra felkészülve és csordultig teli üzemanyaggal.

– Olívia, te soha nem szűnsz meg csodálattal eltölteni, – rázta a fejét az apa. – De mi lesz anyáddal? Már úgy értem a feleségemmel. Nem kellene egyszer őt megmentenünk? Florida túl messze van egy luxushajón és a parti őrség a hajnal első derengő fényénél elkap minket.

– Gondolod, hogy egy gumicsónak kevésbé lenne feltűnő, – nézte Olívia kételkedve az apját. – Gabe hajója gyorsabb, mint bármi Parti Őrség egyárbocos. Már sokszor megcsináltuk velem anyaszült pucéran a kormánynál.

– Oh, – nyögött az apa, – nem vagyok hajlandó ezt a képet magam elé képzelni.

– Mamával nem fog történni semmi baj, – válaszolta Olívia, füle mellett eleresztve korosodó apja aggályoskodásait, – a választásnak szinte vége és a Huffington post internetes újság szerint a kék liberális hullám kiséperte a konzervatívokat a kongresszusból. A dolgok jobbra fognak fordulni, már csak egy pár hétig kell kitartani. A demokrácia nyerni fog és ez a rémálom véget ér.

— — —

Egy órával később, mint két szörnykreáció a mocsárból, Olívia és Clark előbukkantak a tengerpart mellett széles sávban kiterjedt ártéri erdő sós vizet szapjából. Jókor hajó bukácsolt egy széles dokk mellett és néhány árnyék mozgott körülötte és kötötték le éjszakára.

– Csend, – szorította Olívia kezét Clark szájára, – ahogy ezek elmentek, mi következünk.

– Mi lesz, ha valaki hátra marad? – suttogta Clark aggódóan. – Mit csinálunk vele? Nem ölhetünk meg mindenkit, vagy igen?

– Ez az illető férfi problémája lesz, nem a mienk, – felelte Olívia és várt, majd furcsa hangszállal hozzátette, – vagy nőé. Az első kikötőben letesszük. Nincs több gyilkolás. Nem akarom a kezemet jobban bevézni, mint kell.

– Mi van, ha az utasunknál fegyver van, és nem akar együttműködni?

– Az egy teljesen más tézisa, – bólintott Olívia, – ezzel most ne törődjünk. Majd átmegyünk azon a bizonyos hídon, ha odaérünk.

Ezt kijelentve, látták, hogy valaki leoltotta a lámpát a hajón és teljes vaksötétség úgy vette őket körbe, mint egy fekete szemfedő a sír mélyében.

Olívia átgázolt a ragadós iszapon ahol mérges kígyók és halálos harapású pókok vadásztak áldozataikra és paraziták és piócák szívták a vért. Clark követte és rövidesen egy tartósított deszkasétány látványa bontakozott ki előttük. Óvatosan kapaszkodtak a kagylók borította nehéz tartógerendákba és lépésről lépésre megközelítették a hajót és hallgatták a feléjük szűrődő hangokat, hogy van-e valami emberi tevékenység a fedélzeten.

Semmi, minden csendes volt és nyugodt. Olívia Clark vállára kapaszkodott és hasán átfordulva felhúzta magát a hajó oldalán. Utána segítette apját is feljönni, és mint két macska az egérvadászaton, egy életveszélyes és egy öreg és törekeny lopakodtak előre.

Fent letették iszap áztatta lábbelijeiket és ráléptek a fényesre sikált hajódeszkára. Olívia egyenesen a kapitányi híd felé tartott és az indítókulcsot kereste. Megforgatta és indított és a hajó mögött a víz lassan csobogva örvényleni kezdett.

– Ez a Gabe szokásainak a rabja, – mormolta, – vagy ez egy csapda lesz. Túlságosan könnyű, olyan, mint egy Aston Martin kocsit kulccsal az indítóban a Bronx utcáin hagyni.

– Old ki a köteleket, – intett Clarknak, mintha apja lenne Ishmael, a matrózinás Ahab kapitány Pequod nevű bálnavadász hajóján, – és vitorlázzunk előre, ki a nyílt tengerre.

Egy órával később, röviddel az után, hogy áthajóztak a fizetővám híd alatt a Route 301 úton és Olívia figyelmesen leste a távolban villogó torkolattüzeket, amik veresre festették a sötét égboltot és hallgatta az ágyúdörgéseket némi távolságra, egy ajtó, ami az alvókabinokhoz vezetett a hajó gyomrában, nyitottra csapódott.

Egy magas és sovány ember bukkant elő csíkos pizsamában és szemeit dörzsölve hitetlenkedve bámulta a kormánykereket tartó nőt.

– Olívia, – motyogta, – tényleg te vagy az? Álmodom vagy ez egy magasságos csoda?

– Persze, hogy én vagyok, – mosolygott vissza Olívia, mint egy mézzel édesített angyal a paradicsomban, aki a vallást megmentő fehér lovagot fogadja. – Remélem, hogy nincs ellenedre, Gabe drágám, hogy előzetes engedélyed nélkül hajódra léptünk.

A drágám Gabe ügyes titulusrnak bizonyult. A férfi közelebb lépett és gyengéden kivette Olívia kezéből a kormánykereket és megszagolta a ruháját.

– Ne vedd sértésnek, elveszett szerelmem, – mondta, de olyan szagod van, mint egy zsák rothadó hagymahajnak. Legjobb lenne, ha te és útítársad lemennétek az alagsorba és meleg vízzel lezuhanyoznátok. Rengeteg női ruha van a szekrényekben és felöltözhetsz tisztességes kinézetűre.

Ugyanaz érvényes a barátodra, kivéve és ezt csak feltételezem, neki inkább az én ruháimból kellene választania.

– Az illető az apukám, – nézett Olívia szégyenlősen Gabe felé. – Gabe, ez itt Clark Kroll, és apu, engedd meg, hogy bemutassam kedves régi barátomat, Gabe Sunnyslope ezredest.

– Hm, – vigyorgott Gabe és barátságos mosollyal az arcán kezét nyújtott Clarknak.

– Mind a ketten politikai menekültek vagyunk, – folytatta Olívia, – majd mindent elmondunk, ha pihentünk egy kicsit és haraptunk valami tisztességes ételt.

– Okos a hozzáállás, – bólintott az ezredes. – Mindenkinek tartalmas éjszakai pihenőre van szüksége, engem is beleértve. Ismerek egy kis szigetet, nem messze ide és egy elrejtett öböllel. Engedjétek, meg hogy odakormányozzam a hajómat és reggel új életet kezdünk.

Ahogy haladtak az alvófülkék felé vezető lépcsőhöz Clark odasúgta Olíviának. – Mi lesz, ha feljelent a hatóságoknak?

– Nem jelent fel, – suttogta vissza Olívia, – Gabe talpig becsületes jó ember és nem fog beköpní minket. Az életemmel felelek érte.

– Zuhanyozz elsőnek, – biccentette fejét Clark a zuhanyozó fülke felé, a lépcső aljában. – Majd én itt fent megvárlak.

– Ez magától értetődik, – veregette meg apja arcát Olívia, – és mindenki külön hálóhelyen alszik. Négy ágy van és mi itt az egész család részére írjuk a regényt.

Tizennegyedik Fejezet

Olívia jól aludt és kora reggel, mialatt a két férfi még húzta a rókabőrt, valami elfogadható ruha-féle után kutatott. A gyűjtemény, amit Gabe évek alatt felhalmozott világosan jelezte a minőséget és a fajtáját a nőknek, akiket hajóján szórakoztatott. Fél combig érő ujjatlan ruhák, lemeztelenített vállakkal, miniszoknyák többféle fényes anyagból, hosszú estélyi ruhák csípőig érő oldalfelvágásokkal, és ezrei a kihívó blúzoknak és csipkés alsóneműnek. Éppen úgy, mint a Victoria Titkai butikban vagy a Macy áruház polcain Valentina napja előtt.

Olívia Liz Claiborne tervezésű testhezálló fekete nadrágot választott, két számmal kisebbet, mint a mérete és egy rózsaszínű lenge blúzt, lila és fehér virágokkal és hosszú farokkal hátul, ami szerénység végett eltakarta gömbölyödő fenekének kontúrjait.

Nem talált megfelelő melltartót és visszavette a sajátját tegnapról, aminek szaga romlott békanyálra emlékeztetett egy szennyezett mocsár vizéből.

Csinosan felöltözve, már a körülmények között, Olívia felkapaszkodott a lépcsőn és kecsesen odalibbent az asztalhoz, ami készen látszott terítve egy villásreggelihez.

Egy sötétbőrű fiatalember bukkant elő a hajókonyha irányából és meghajtotta a fejét.

– Jó reggelt, madame, – mondta és udvariasan pislogott, – a nevem Pedro és bármi ételt elkészítek, amit óhajt.

Pedro semmi jelét nem mutatta bármi meglepetésnek. Nyilvánvalóan hozzá volt szokva különlegesen díszes nőkhöz szexi ruhákban, a kabin mélyéből feljőve és némi használatot és friss kopást mutatva a felettébb mozgalmas éjszakai bevetés után.

– Kávé, narancslé, rántotta és zsírban pirított krumpli, – mondta a lady mosolyogva és elégedetten nézte Pedrót rohanni és engedelmeskedni.

Röviddel később Gabe is feljött a lenti kabinból. Frissen borotválva és mindössze egy Bermuda sortot viselve és egy virágos inget, az asztalhoz lépett és leült.

– Hogy aludtál, aranyos kis bogaram? – kérdezte és próbálta Olívia arcát megcsókolni.

Olívia viszonzta a kedvességet és dupla levegő-puszt csattantott el Gabe füle mellett és barátságosan mosolygott hozzá.

– Ki ez a Pedro? – kérdezte.

– A testőröm, – felelte Gabe, – ezermester és sok tekintetben szinte perfekt.

– Kivéve?

– A palacknak a rabszolgája. Tegnap éjjel is őrségbe kellett volna lennie és inkább megitta utolsó üveg Tequila italomat és a hajó orrában lévő pottyantós vécé mellett elaludt.

– Ez megmagyarázza a kulcsot az indítóban, – kacagott Olívia.

– Igen, persze, – bólintott Gabe és a TV távirányító után kutatva Olívia felé fordult. – Ellenedre lenne, ha nézném a híreket? Van CNN és MSNBC csatornám.

– Nem, nézd nyugodtan. Milyen nap van ma?

– Ma szerda, a számadás napja, a választások utáni reggel.

– Nem kellene, hogy a hivatalodban legyél és biztosítsd, hogy ne legyen tüntetés és a hatalom rossz kezekbe való ragadása?

– Nem, többet nem vagyok a törvénybetartatás embere. Roland Pronk ez a veszélyes ön-imádó tegnap kirúgott. Magam is politikai üldözött lettem, mint te, feltételezem, hacsak a republikánusok abba nem hagyják, hogy falanxként állnak mögötte és többé nem csókolják a fenekét.

– Az igazi hatalom a megfélemlítés, – bólintott Olívia, – kiijeszteni az emberekből a lelket is, nagyon hatásos kampány taktika. Micsoda világban élünk, nem?

– Mindenütt, az utcán és a televízión is az interneten csalásokról kiabálnak, de egy csepp bizonyítékot sem tudnak felhozni a bíróságokon. Pronk a fenekén keresztül beszél és szar jön ki a száján. A legnagyobb probléma, hogy megrögzött hazudozó.

– Tapasztalt ügyvédre lenne szükséged és visszakapnád az állásodat, – mondta Olívia és kezét rátette a férfi kezére.

– Egy ügyvéd nem lesz elég, – rázta a fejét Gabe, – fegyveres testőrökre van szükségem, hogy túléljem a következő heteket.

– Lenne valami biztos hely, ahol el lehetne bújni, amíg a vihar lecsillapodik? – nézte Olívia őszinte együttérzéssel a volt FBI főnököt.

– Igen, reggeli után beindítjuk a motort és körbekerüljük St. Mary várost Maryland déli csücskénél. Gondolom, hogy ügyesen elhajózunk Annapolis mellett és a Chesapeake és Delaware csatornát használva átkerülünk az északi oldalra és a Jersey part mellett valahol lehorgonyozunk. Az út legnagyobb része a Mason-Dixon vonal felett van és a lázadók remélhetőleg még nem zárták le a vízi utakat.

– Mennyi időt venne ez igénybe?

– Egy napot, hacsak meg nem kell állnunk valahol vesztegelni.

– Ha szerencsénk van, – bólintott Olívia, és ahogy motoszkálást hallott oldalra tekintett.

Nehezen erőlködve Clark kapaszkodott felfele a létraszerű hajólépcsőn. Két kézzel kapaszkodott a korlátba és kapkodva szedte a levegőt.

– Megy a dolog? – kérdezte Olívia, – vagy valami baj van?

– Semmi baj, – felelte Clark és bocsánatkérő pillantást vetett Gabe felé. – Remélem, hogy nem zavarunk sokat.

– Egyáltalában nem, – Gabe széket húzott a vendégnek. – Úgyis szükségem volt egy pár ügyes kézre a fedélzeten, hogy eljussunk a barátságos partokra és megkezdjem harcomat a demokrácia megmentésért. Pronk lehet, hogy veszített, de nem fogja tárt karokkal fogadni a győzteseket. Az a választások előtti vita csak egy főpróba volt a nagy harcra puskákkal és szuronyokkal.

Gabe pattintott ujjaival Pedrónak, aki feszesen állt egy lépésre az asztaltól és készséges figyelemmel leste főnöke minden mozdulatát. – Hozz egy komplett reggelit a barátomnak és vedd kézbe a kormányt. Vezesd a hajót a víz közepére, amíg a sűrű ködben Virginia el nem tűnik mögöttünk.

Ették és nézték a híreket. Újra civilizáltan lenni nagyon jól esett és Olívia érezte, hogy ereje visszatér.

– Nézzétek, – intett a képernyő felé Olívia. – Mind Georgiában és Floridában is egy republikánus vezet a kormányzói versenyben, és úgy látszik, hogy a mostani floridai kormányzó, a Medicare alap milliárddolláros hitelét vesztett sikkasztója, a szenátusi versenyben ki fogja ütni a hivatalban lévő tisztességes demokratát.

– Ezen nincs mit csodálkozni, – követte Gabe a nő tekintetét. – A republikánusoknak nincs programjuk, amire építhetnének. Az utolsó nyolc évben gerrymandering csalásokkal és a szavazók akadályozásával és fajüldöző demagógiával próbáltak nyerni. Pronk máris üvölti, hogy a

szavazatok számlálását a szavazás napján éjfélkor abba kell hagyni és a postán beküldött províziós szavazatokat nem kell számba venni.

– Az ökonómia jó, – vágott közbe Clark, – és sokat csak az érdekel, hogy van-e munkája vagy nincs, bár legyen az a munka minimum órabérért a mosogatási és söprögetési iparban.

– Gazdasági fejlődés a demokrácia intézményeinek romlásával egyetemben tökéletes recept a katasztrófára, – felelte Gabe és állát simogatva elmerülten nézte az idősebb férfit, feltehetően találgatva, hogy kinek az oldalán áll.

– Egyetértek, – válaszolta Clark, – a mi jelen helyzetünk nagyon hasonlatos a harmincas évekbeli Németországhoz, mielőtt Hitler a kezébe ragadta a diktátori hatalmat. Kivéve, a kommunikáció területén elért technológiai fejlődésnek köszönhetően a helyzet sokkal rosszabb. Az emberek ultra jobboldali web oldalakról kapják a híreket, ahol minden alap nélkül liberális összeesküvés elméleteket terjesztenek. Nincs szándékomban, hogy az ön politikai rabbija legyek, de tudok gondolkozni és okokat és következményeket analizálni.

– Maga egy radikális zseni, – mosolygott Gabe, – megérdemel egy arany csillagot.

– Igen, ha nem kell a ruhámra ráfércelni, – felelte Clark.

– Apu, – Olívia egy decibellel megemelte a hangját. – Miket beszélsz? Mi nem is vagyunk zsidók. Összes őseid szélsőséges magyar nacionalisták voltak.

– Emberek és nézetek változnak, – morogta az apa, – változatosság a befutó és az árral kell úsznunk, különben az örvény lehúzza a fenékre.

– – –

Időközben a hajó körbekerülte Maryland állam déli csücskét és egyenes irányban Annapolis felé fordult. Óriási hadihajók álltak a part mentében és nehéz haditengerészeti ágyúk hosszú csövei egyenesen rájuk látszottak irányítva halált okádó torkolatukkal.

Semmi nem mozdult, egyedül a csend árnyéka töltötte be a reszkető levegőt és széles szivárványlegyezői a buborékoknak táncoltak és haltak el hajójuk nyomdokvizében.

Távolabb északabbra több száz hajó zsúfolódott a csatorna tintahal színű keskenyedő vizében. Hatalmas vontatóuszályok és masszív konténerszállítók centiméterenként haladtak előre, ahogy marcona tengerészek kéz és zászlójelekkel némán irányították őket. Gigantikus acélfalak csúsztak el egymás mellett milliméterre és úsztak előre, minden tévedésre való tolerancia nélkül.

A nemzet dolgozott tovább és nem törődött a politikával. Viszonzásképpen a politika sem törődött velük. Nekik csak árucikkek voltak és könnyen helyettesíthetők. Kivéve választások alkalmával, amikor manipulálni kellett őket, hogy szolgálják fehér és lelkiismeretlen vénemberek céljait, akik semmit sem tudtak ajánlani nekik, kivéve hazugságokat és az eredmények speciális érdekek előnyére való manipulálását.

Közel a Chesapeake és Delaware Csatorna bejáratához Gabe rádiózott a kikötő mesternek és engedély kért, hogy beléphessenek a zsúfolt hajózási útra. Hajója nevét és rendszámát meg kellett adnia és ez idegessé tette. Éjszakáról hajnalra menekült lett belőle és gyanította, hogy utasai is rajta voltak a konzervatívok legjobban keresett listáján.

– Lehetetlen látási viszonyok, – a kikötőmester hangja recsegve sziszegett keresztül a rádióhullámokon. – Reggelig várniuk kell. Ismerem a hajójukat és a legénységüket. Értik a mesterségüket, de az én őrségemen nem jutnak messze ígézetes sármukkal. Eresszék le horgonyukat és nézzék a híreket. Majd szólok, ha körülmények kedvezőek lesznek amatőröknek is.

Gabe azonnal felismerte jó haverja, Carlo Fanone hangját. Genovában született olasz tengerjáró, akinek a nagyapja még Mussolini ellen partizánkodott a Turin környéki hegyekben. Nála jó helyen járt. Carlo soha nem köpne be egy derék antifasisztát. Ebben biztos volt.

– Carlo, te vagy az, – kiáltott Gabe rövidhullámú rádiójának beszélőjébe.

– Persze, hogy én, kedvenc Don Juan barátom, – lelkendezett Carlo. – Vannak csinos nők a hajódon? Őrségem véget ér este tízkor és bulizhatnánk reggel hatig. Vagy csak egy kolbászos partit tartasz, ami esetben nem érdekel a dolog.

– Hát, hm, igen, van itt egy szépséges hölgy, – nyögte ki Gabe szinte akarata ellenére és hozzá akarta tenni, hogy a dáma úri fajtából való és el a kezekkel tőle. Egyáltalában nem egy kikötői kurva, de barátja közbevágott a mondat közepén.

– Ne is mondj többet, – kiabálta a kanos kikötőmester. – Majd osztzkodunk. Rám számíthatsz. Jövök.

Tizenötödik Fejezet

Pedro leeresztette a horgonyt egy rejtett öbölben és vártak. Röviddel tíz után egy kis gumicsónak közelített. Carlo fogta a kormányt hátul és két nő kuksolt az első ülésen, súlyukkal szinte a hullámok alá buktatva a csónak orrát.

– Oh, Bella ciao, Bella ciao, Bella ciao, ciao, ciao, – énekelte Carlo kedvenc indulóját lelkesen és egy üveg Sligovica pálinkát lengetett a hajón lévők felé.

– A barna szépség Pedróé, – vigyorgott az antifasiszta és egy testes fiatal fekete nőre mutatott, aki vidáman himbálta egész estét betöltő fenekét a fülbemászó dallamra.

A másik nő nyugodtan maradt és ölében tartotta a kezét. Igazi olasz szépségnek látszott és titokzatos mosoly játszadozott az arcán, ami Mona Lisát is lepipálta volna.

Gabe leengedte a kötélletrát a hajó oldalán és Carlo a fekete nőt nyomta előre elsőnek.

– Tracey, próbáld magad is, – kiabált és mind két kezét belemélyesztette a nő hullámzó popsijának húsába és noszogatta. – Gyerünk, rakd fel a lábaid egyenként, és már fent is vagy. Ragadd meg Pedro kezét és öleld meg rendesen.

Következőnek az olasz nő kapaszkodott fel. Hajlékony és karcsú, semmi problémája nem volt. A fedélzeten pukedlizett Gabe és Clark felé és vékony hangocskáján bejelentette.

– Ciao, nevem Gilda és Carlóval járok. Gyakorlatilag jegyesek vagyunk.

Egy darabig Pedro és Carlo a kötelekkel dolgoztak és a hajóhoz kötötték a gumicsónakot. Végül Carlo lépett fel a fedélzetre. Azonnal Olívia felé fordult és kezét csókolt neki.

– El vagyok bővölve, – ragyogott tesztoszteron megerősített boldogságban és körülnézett. – Négyen legények és három kislány, – tette hozzá némi csalódással. – De nem baj, Tracey kettővel is felér. Pedro és az öreg majd osztozkodnak rajta, minden bonyodalom nélkül és egy kis kommunális jóindulattal.

– Nem vagyok kommunális tulajdon, – Tracey gyilkos pillantást vetett Carlo felé. – Inkább te feküdj le az öreg hapsival. Én maradok Pedróval. Valahogy olyan cukisnak találok.

– Mit ünnepelünk? – nézte Olívia a féktelenkedő olaszt, feltehetően nem helybenhagyva durva barátságosságát.

– Hogy a mindent szétzúzó kék hullám átrendezte a politikai terepet, – felelte Carlo és nagyot húzott a pálinkás üvegből és az akadékoskodó felé tartotta.

– Lehet, hogy igen, – az üveget eltolva magától Olívia elbiggyesztette a száját. – De a szenátus republikánus maradt és úgy látom, hogy elveszítjük a Georgiai és Floridai kormányzóságért folyó versenyt is.

– Badarság, – legyintette Carlo, – tökéletesség a jó ellensége. Képzeld el, ha a szenátust is megnyertük volna. Fegyveres Tea Párt felkelés lett volna a következmény. Egyelőre megnyertük a kongresszust, és két év múlva a szenátus és az elnökség is a mienk.

– Nem lesz könnyű, – rázta a fejét a nő, – sajnos én azt hiszem, hogy komoly fegyveres felkelésre van esély ebben az országban. Ha igen, a jó emberek hihetetlen méretű mobilizációja lesz a válasz. Ez a legjobb recept az utcai harcokra. Saját szemünkkel láttuk a lázadók páncélozott katonai erőit vonulni a főváros ellen.

Carlo ismét legyintett. – Ne légy olyan paranoiás, valamiféle katonai hadgyakorlat lehetett. Errefele rengeteg a támaszpont és semmi szokatlan nincs abban, hogy nehézfegyverekkel parádéz-nak az utakon ide-oda.

Olívia mintha elvesztette volna a szavát. Talán a három gyilkosságra gondolt, amit elkövetett és latolgatta az önvédelemre alapuló védekezésnek esélyeit. Mi van akkor, ha a támadók csak ártatlanul tréfálkoztak, ahogy a kezére kattantották a bilincset?

Clark főpapi misemondás pozícióba állt és felemelte mutatóujját. – Hadd ismételjem, – kezdte szónoklatát, – a demokrácia alapvető elveit és főellenségét, a konzervativizmust, – és bele-kezdett valamibe, ami végtelenül hosszú és unalmas beszédnek látszott, hogy a többiek kényelme-sen leültek a nyugszékekre és kézzől kézre adva a palackot elmerülve csodálták a csillagok kirakta sötét eget, ami mint egy széles sombrero kalap borult rájuk védő szárnyaival és lassan forgott fatengelyén mintha tudósa lenne a világ összes bölcsességének és örök titkainak.

– A tudatlanságban való dagonyázás központi kvalifikációja a konzervativizmusnak. Ma már világos, hogy nem lehet rájuk bízni, hogy a helyes dolgot tegyék, és az átlagos állampolgár életét könnyebbé változtassák. Az érem másik oldalán a demokraták széles körökben óhajtott jótéte-ményeket ajánlanak. Ha lenne egy valódi demokratikus rendszer és igazságos választási gépezet, a demokraták játszi könnyen nyernének és minden állami juttatást és szociális szolgáltatásokat megszavaznának a népnek. A konzervatívoknak nincs más választása, ha nyerni akarnak, minthogy manipulációkhoz és csalásokhoz folyamodnak. Kitalálták a szalamandra gerrymandering módszert. Nem a szavazók választják a politikusokat, hanem a politikusok szervezik a szavazó kerületeket, speciálisan körbehátrólva, hogy győzelmüket biztosítsák. Természetesen az orvosi biztosítás mindenkinek mega pénzbe kerül és a gazdagoknak fizetnie kellene igazságos részüket az adózás-ból. A konzervatívok megidézik a szocializmus rémes kísértetét, hogy szocializmus mindig a kom-munizmushoz vezet és a javak szétosztásának kommunista módszerét ellenző lakosság tömeges gyilkolásához. A republikánus agenda le kell, hogy sorvassza a demokráciát, különben veszíteni fognak és kidobják őket a történelem szemétdombjára. A szavazók számának elfojtása, fényképes igazolvány követelése, illetékes lakóhely bizonyítása, és az aláírások hitelesítése, mind részei a széleskörű erőfeszítésnek, hogy megtisztítsák a szavazási listát az ellenzékiektől, és többségben hagyják a republikánusok támogatóit. Gépi vagy kézi újra számlálás csak egy ravasz trükk. Konzervatív hivatalnokok ellenőrzik a folyamatot és visszaküldik a demokrata kerületekből jövő eredményeket, mert két perccel a határidő után érkeztek be. Ha globális felmelegedéstről van szó, olyan sok a támogató adat és olyan kevés a bölcsesség, hogy tegyünk valamit.

Olívia egyetértően nézte apját és átvette a szót. – Mi hangoztatjuk, hogy a mi kormányunkat a nép választotta a nép érdekében. Valóságban a választások eredményei túl közel vannak, hogy demokratikusnak tekinthessük őket. A győztes hajszálvékony többségekkel nyer, néhány ezer szavazattal a milliók közül és totális hatalmat vesz a kezébe. A legkisebb szándék sincs a kiegye-zésre. A demokraták nyolc százalékos többséggel nyernek országos viszonylatban és mégis a legtöbb államban republikánus marad a kormányzat. Hogyan lehetséges ez? Republikánus kormányzók húzzák meg a szavazókerületek határait, hogy biztosítsák a jobboldali szélsőségesek győzelmét. A szabad beszéd alkotmányos és a kampány retorika hamis jogán összeesküvési rém-híreket terjesztenek és tettelegességre uszítanak a megfélemlített kisebbségek ellen. A tisztességes el lesz nyomva, széjjel lesz szórva és hiteltelenítve. Korlátokat kell emelnünk ilyen groteszk kultúra ellen, amit ez a megvetésre méltó és undorító elnök hozott létre. Ő gondoskodott, hogy legyen ideológiai összefüggés, hogy radikalizálódják az új fasisztákat, a gyűlöletet szítókat és a rasszista idegengyűlölőket. Veszélyes jobboldali terrorizmus terjedt el ebben az országban, elme-

beteg örültek tömege vásárolja a gyorstüzelő fegyvereket. Legálisan, és gyilkolják az embereket, akik mások, mint ők és ki merik mondani ellentétes véleményüket.

– Nézzétek, a kék hullám győzedelmeskedik, – mutatott Gabe a képernyőre. – A demokráta majdnem negyven kongresszusi székot elvettek a republikánusoktól és az újév kezdetétől megváltoznak az erőviszonyok.

– Ez még máától hat teljes hétre van, – rázta a fejét Olívia, – és még nem láttátok Pronk legrosszabb oldalát. Még rengeteg kárt tud okozni mielőtt örültségi rohamait meg lehet fékezni. Ez még civilizációnk alkonya lehet, a végtelen önzés és a korlátlan kapzsiság kora. Miért kell a gazdagnak vagyont vagyona halmoznia és kihasználnia a szegényt és stressz alatt álló csökkenő középosztályt. Miért kell nekik százmillió dolláros évi jövedelmek? Csak egyetlen gyomor van, amit személyenként meg lehet rakni. Valóban szükségük van milliódolláros dekorációkra, arany vízcsapokra és vécékre, és több luxuskastélyra a legdrágább helyeken?

– Én anyád miatt aggódom inkább, – fordult Clark leánya felé. – Florida veszélyes hely egy szabadgondolkodó humanista számára. Olyan ő ott, mint egy hajótörött tengerész a veres óceán közepén. Elevenen fel fogják falni és meg kell, hogy mentjük.

– Igen, ez volt az eredeti elgondolás, – felelte Olívia és mutatóját orra hegyétől orra és szeme közötti hidra húzta, – mielőtt ilyen galádul el lettünk térítve észak felé.

– Légiközlekedés az utasszállító járatokon aránylag biztonságos lehet most, – válaszolta Gabe széjjeltárta karjait és repülőgépet utánczolt mialatt beszélt. – A maga felesége, – itt Clark felé fordult, – fel kellene, hogy üljön egy Newark, New Jersey felé menő járatra. Legkésőbb holnap estére mi is ott leszünk. A hajót Pedro kezében hagyjuk egy kishajó kikötőben Wilmingtonhoz közel a Jersey oldalon. Kocsit bérelünk az egyik országos bérautó ügynökségnél és a Turnpike úton Newark városba hajtunk, ahol felveszi a feleségét és felülnek valamiféle idegen tengerentúli járatra, nagyon messzi célországba innen.

– Jól hangzik, – bólintott Olívia és szarkasztikus pillantást vetett korábbi főnöke és pártfogója felé, – kivéve.

– Kivéve, – csattant fel Gabe.

– Hitelkártyára van szükség, hogy kocsit bérelj, – csóválta a fejét Olívia és egyik szemét lehunyta és a másikkal pislogott. – Elektronikusan lenyomoznak és valami személtáda magánrendőr tróger megint letartóztat és visszamegyünk az első kockára.

– Hmm, – csipkedte álla alatt a feszes bőrt Clark. – Ez tényleg probléma. Nem olyan könnyű lekerülni a térképről.

– Tracey majd segít, – köhöntett Carlo és rajongó áhítattal nézte a természetes fekete nőt. – Majd ő használja a kártyáját, és már gurultok is északra.

– Én? – rázta a fejét Tracey és egyre jobban belebújt Pedro csontos ölébe. – Nincs is hitelkártyám, tisztára készpénz alapon dolgozom.

– Rendben, – sóhajtott Carlo és csókolgatni kezdte Gilda nyakán hátul az apró hajtincseket.

– Én kibérelem nektek a kocsit és ráterhelhetsz mellékes költségeket is a számlámra. A legrosszabb esetben, ha képtelen vagy visszafizetni adósságodat, elkótyavetyélem a hajódat valamiféle Karib tengeri rumcsempészeknek.

– Írd le a számodat és a kódot a kártyádon, – nadragja egyik mély zsebéből Gabe kihalszott egy kis noteszt és egy golyóstollat és Carlo felé nyújtotta. – Arra az esetre, ha nekem is nem várt költségeim lesznek.

– Bármit, hogy kitegyük ezt az idiótát a Fehér Házból, – bólintott az ősi tengerészek modern utóda és lekörmölte az információt Gabe-nek.

– Nagyon jó, – morgott Gabe és ahogy eltette az összegyűrt papír cetlit nagyon szomorúnak nézett ki. – Úgyis itt hagyom ezt a csodálatos szülőházamat, amíg meg nem változnak a dolgok. Ahova megyek ott soha nem fognak el, bármi több új állítólagos büntettet is követek el.

– Add oda neki a hajtási jogosítványodat is, – ráncolta a homlokát Olívia, – ma már egy doboz keksz sem tudsz venni legális igazolvány nélkül.

– Ráterheltjük a jegyet Tampából Newarkra Alyssa részére? – kérdezte Clark aggódó hangon. – Neki is valahogy el kellene tűnnie a térképről.

– Mi ez? – morgott Carlo, – jó hogy nem akarsz a húsból egy fontot kivágni?

– Add oda a kisujjadat és az egész kezedet akarják, – egészítette ki Olívia az irodalmi idézetet, – küldj neki egy text üzenetet, hogy menjen a Delta jegypénztárhoz a Tampa Nemzetközi reptéren és jelentkezzen be, mint Josefin Carvaggio, Carlo Fanone unokatestvére.

– A text üzeneteket is le tudják nyomozni, – nézett Clark leányára aggódó szeretettel.

– Rendben, – kiáltott fel Tracey, miután hangos cuppanással eleresztette Pedro száját, – amennyire nem szeretem ezeket a savósköcsög színű európaiakat, ennyit megtehetek. Add ide ennek a híres dámának a nevét és címét.

– – –

Tehát így összehoztak egy menekülési tervet és másnap reggel alkalmasan be is indították, egy aránylag mozgalmas éjszaka után a tollasbálban, néhányaknak, másoknak meg nyugodalmas pihenésben. Egy teljes nap és hosszú kocsizás után a Turnpike úton, Olívia és Clark betelepédtek az igazgatósági váróterembe a Delta légitársaság Newark Nemzetközi reptéri termináljában és egy dupla skót whisky italt dédelgettek a bárpultnál, mialatt szemmel tartották az érkező járatokat Floridából.

Gabe szállt be elsőnek egy transzocéáni járatra és Amszterdamba került, ahol régi barátnője a gimnáziumi évekből a festői kinézetű Alkmaar városban lakott a homokdűne dombok árnyékában és egy öreg zsidótemetőt gondozott és néha leporolta meghalt férjének, Jan Kriegsmayernek, Hollandia egykori diszkoszvető bajnokának arcképét a falon.

Carlónak nem kellett sokat várnia pénzére. American Express egy égbekiáltóan magas húsz százalékos kamatot számított fel a kint lévő tartozásokra, és Carlo nem tűrhetett ilyenfajta pénzügyi gazemberséget. Gabe hajóját eladta az első adódó alkalommal egy orosz oligarchának, aki készpénzzel fizetett és nem firtatta a kérdéses vagyontárgy eredetét. Mint kikötőmester Carlo maga írta alá a tranzakció dokumentumait és más szükséges okmányokat.

Ezzel lefizette, amivel tartozott és érvénytelenítette hitelkártyáját.

Oh, Pedro és Tracey, egy hónappal később összeházasodtak az Abesszíniai Baptista templomban, Harlemben, és vettek egy tíz szobás házat, ahol az albérllöklökkel fizettetik ki a jelzálogkölcsön havi részleteit és más fenntartási költségeket.

Tizenhatodik Fejezet

Alyssa ijedten tépte el füléről a telefont. Semmi esetre sem várt egy robbanást. Mi lehetett a baj, kinek a hangját hallotta a vonal másik oldalán? Még egyszer próbálta hívni a számot, de egy fülsüketítő zúgás szinte megrepesztette dobhártyáját.

– Ah, – sóhajtott, – Olívia majd visszahív és megmagyarázza. Amióta a törvényhatóságnál dolgozik, ez a leány tiszta enigma.

Többet nem állhatta az állandó politikai vitatkozást a televízión, és azok a megbeszélési fórumok lukat rágtak a gyomrába. Ezek a tévés műsormenedzserek aztán igazán tudtak ellenségeskedést szítani.

Később, miután egy órát szundikált a tévé előtt a díványon, megragadta az idáig popsija alatt melegített párnát és megindult a hálószoza felé. Ingatag lábak, félig lehunytt szem, összecuklott és ráesett a lepedőre, a takarót magára húzta és mély, minden szem mozdulat nélküli álomba merült.

Álmában Olívia, három véres hullával egymás tetejére halmozva, egy talicskát tolt be a nappali szobába.

– Mama, – kiáltotta leánya, – ezeket dugd el az ágyad alá vagy a szekrénybe. Ezek nem jó emberek. Meg akartak ölni és ki kellett, hogy csináljam őket.

Az egyik hulla felemelte a fejét és csontos ujjával Olíviára mutatott. – Te átkozott szemét szuka, ezért még megfizetsz.

— — —

Reggel Alyssa rettenetes dörömbölésre ébredt a bejárati ajtón. Kibújt a takaró alól és kitámolygott az előszobába. Félúton eszébe jutott a köpenye. Tisztességből magára kellett volna, hogy vegye. Mindössze egy vékony selyemhálóing volt rajta alsóruha nélkül.

– Oh, annyi baj, – dünnyögte, – nem számít. Csak egy pillanatra nézek ki a kukucskálón, hogy ki az.

Elforgatta a lukat takaró kis korongot és három rettenetesen ronda arc meredt vissza rá.

– A csudába, – rettent meg Alyssa és visszaugrott. – Ez nem jelenthet jót.

Következőnek egy harci bárd szétrombolta a zárját és két ember egy faltörő kossal beütötte a fémlemezzel borított vékony dupla faajtót.

– Alyssa Kroll, – üvöltötte a férfi a csatabárddal, – maga le van tartóztatva.

– Miféle vádakkal, – sikított az idős hölgy és visszatántorodott, hogy a hátát takarja egy fal ellen.

Túl késő, a faltörő kos kezelői már felsorakoztak a háta mögött, hátratekerték a karját, de olyan erősen, hogy válla forgója majdnem kijött a foglalatából.

– Miféle vádakkal, – sikított ismét az idős hölgy, – semmi törvényelleneset nem tettem.

– Az semmi, hogy rontod a levegőnket, te ocsmány bányaboszorkány, – vigyorgott az elsőnek álló ember és a másik a háta mögött hozzátette, – és erővel tiltakozol jogos letartóztatásod ellen?

– Ugyan már, – tiltakozott jajgatva Alyssa, – mi az igazi ok?

– Gyilkosságban való bűnrészesség, és a választott kormány elleni összeesküvés, – mondta az elsőnek álló férfi, feltehetően a csapat esze, és egy összegyűrt papírdarabról olvasni kezdett. – Joga van, hogy hallgasson, de bármit is, amit mond, lehet, hogy fel lesz használva maga ellen a bírósági tárgyalás folyamán.

– Gyilkosság? – kiabált Alyssa, rángatva és tekerve fejét, hogy láthassa az arcokat. – Ki gyilkolt meg kit? Semmit nem tudok semmiféle gyilkosságról.

– Ezt majd a detektívek eldöntik, – vigyorgott a főkolompos, – most pedig viselkedjen, mint egy tisztességes öreg lady és jöjjön velünk minden további cirkusz nélkül.

– A táskám, – intett Alyssa a fejével a hálószoza felé a nyitott ajtóval. – Hadd vegyem magamhoz a táskát az irataimmal és a pénztárcámmal. Itt valami sajnálatos félreértés van, és a magisztrátus elenged, ahogy kitisztázták azonosságomat.

– Ne aggódjon a szatyráért, – felelte a betolakodók vezére, – az egyik segédem majd hozza utánunk, csak mutasson oda egy ujjal, hogy merre van.

– Nem tudok mutatni, – próbálta Alyssa a kezeit kiszabadítani, – vegye le a bilincseket és majd én idehozom.

– Ahogy gondolja, – vont vállat a pribék, – semmi táska, úgyis tudjuk, hogy maga kicsoda.

– – –

Kívül belökdösték egy ablak nélküli furgonba és anélkül, hogy lebiztosították volna a kemény bakelitülésre, nyaktörő sebességgel kifordultak az útra. Alyssa teljesen elvesztette érzékét, hogy merre mentek, és hogy megbecsülje útjuk időtartamát sem volt eredményesebb.

Nem reggelizett és koffein hiányérzete ingerlékeny hangulatba hozta. Majd ő megmondja ezeknek a szemeteknek, hogy ki ő. Egy magas rangú FBI ügynök édesanyja, igaz, hogy most alkotás szabadságon van, de ez ne zavarja őket, de még mindig van valami ütőképessége a független igazságszolgáltatás területén.

A furgon megállt és az egyik férfi kinyitotta az ajtót. Fekete csuklyát húzott Alyssa fejére és kirángatta a kocsiból. Majd lökdöste és rángatta tovább, és érezte, hogy valami lépcsőn felmennek és automata ajtók nyílnak és csukódnak, ahogy haladtak előre.

Végül párnázott ülepét ledobták valami kemény és hideg ülésre és Alyssa nagyot sikított.

– Vigyázz, nem vagyok egy zsák krumpli a zöldséges üzletben.

Egy kéz levette a csuklyát és három férfi meredten nézett rá. Az egyik Joe Pesci maffia színészre emlékeztetett a Goodfellas moziból, a jobboldali legjobban Luca Brasi karakterre hasonlított a Godfather sorozatból. Középen egy ember ült rettenetesen elfuserált üstökparókéval a fején és sűrű körszakáll borította az állát és minden felületet a füléig, kivéve az orrát és a szemeit.

– Neve, – egy férfi felnézett valami irományokból, – és ne hazudjon. Ez egy retorikai kérdés. Mi tudjuk, hogy maga kicsoda és semmi értelme, hogy megjátsszon egy másik személyt.

– Alyssa Kroll, – válaszolt a vádlott. – Feleség és két gyerek anyja.

– Pofa be, – ugatott valaki jobboldalról. – A maga élettörténete nem érdekel minket.

Alyssa vállat vont. Nem számított, hogy mit mond. Tudta, hogy már benne van a közmondásbeli forró vizes fazékban.

– Leánykori név? – üvöltött egy vallató balról.

– Maga egy külföldi idegen, vallja be. – Harsogta a jobboldali férfi mielőtt Alyssa válaszolni tudott volna. – Utoljára kérdezzük ilyen udvariasan. Mi a maga eredeti neve?

– Alyssa Szabó.

– Na, végre, valahova kezdünk kilukadni, – ordított a szakállas vallató egyenesen bele Alyssa arcába. – Mikor jött be ebbe az országba?

– Ötven évvel ezelőtt, 1969-ben, – felelte Alyssa bátran, nem gyanítva semmi csapdát. Teljesen legálisan vándorolt be és feltételezte, hogy ugyanolyan jogai vannak, mint bárkinek, aki itt született.

– Hmm, – a szakállas furcsa pillantást vetett társaira.

– Ez nem üti meg a mércét, – rázták a fejüket mind a ketten. – Miss. Szabó hazudott állampolgársági kérvényén.

– Nagyon jó, – krákolott szemmel látható megkönnyebbüléssel a kellemetlenkedő Neanderthali hasonlóság. – Ezen majd megfogjuk.

Ezt kijelentve a három vallató távozott és egyedül hagyták Alyssát. Fél óra telt el és emésztősavai rágni kezdték a gyomorfalát, mint valami drótkefe az odakozmált zsíros fazék oldalát.

Hosszú és gyötrelmes várakozás után egy magas és széles vállú férfi jött be hóna alatt egy vastag aktaborítékkal és kezében egy tálcával, rajta két csésze kávéval és két túróspitével.

Alyssa nagyot nyelt és éhesen nézte a finomságokat, amit a férfi elegendő közelben tett le az asztalra, hogy az illatok csábítóan csiklandozzák az orrát.

– Vehetek belőle, – suttogta Alyssa és oldalvást nézte a férfit, valami szimpátiát remélve, ahogy ennek is lehetett édesanyja, akit talán, ahogy nevelkedett szeretett.

– Addig nem, amíg meg nem mondja, hogy hol van a férje és a leánya, – bámult rá a férfi meredten és hangjából teljesen hiányzott a szájalom és a kedvesség. – Lepjen meg a hollétükkel és adok magának egy kávé és egy süteményt.

– Fogalmam sincs, – mormolta Alyssa, és éhségfájdalmak elnyomták a helyzet racionális felmérését. Vallatták és morzsákkal és cseppjeivel az életmentő folyadéknak akarták megvesztegetni.

– Mi jön ezután? – találgatta, – víz-deszka tortúra és kerékbetörés.

– Nem tudom, – ismételte. – A férjem interjúra ment Pronk elnökhöz és nem jött haza. Olívia utána ment, hogy megkeresse és a telefonja megszakadt, amikor utoljára hívtam. Bárhol lehetnek, a tenger és a csillogó óceán között vagy az Okeechobee tó fenekén Floridában, vagy a Sziklás Hegység legmagasabb csúcsain valahol.

– Ezt mind tudjuk, – dobolt a férfi ujjával idegesen az asztalon. – Mondjon valamit, amit nem tudunk, például, hogy hol vannak most.

– Könnyörgöm, – zokogott Alyssa keservesen és a könnyek patakokban folytak le az orrán és az arcán. – Becsületesen mondom. Nem tudom.

– Így is jó, – felelte a férfi és a tálcát a kávékkal és süteménnyel felvette, – ha ragaszkodik hozzá. Mehetünk a könnyű úton vagy a nehezen. Biztos vagyok benne, hogy néhány nap az átképzői táborban megkönnyíti az emlékezetét. Időközben, leánya, kegyvesztett rendőrnő, Olívia Kroll lehet, hogy hazatelefonál. Ha le tudjuk nyomozni GPS helyszín meghatározását, itt ez a mi beszélgetésünk tárgytalan lesz és magát visszadeportáljuk abba a megvetendő majomketrec országába, ahol a maga helye van, maga fertelmes kommunista progresszív.

– Maguk nem deportáltathatnak engem, – nézett fel Alyssa. – Amerikai állampolgár vagyok 1975 óta, negyvennégy éve maga buta pojáca, jogaim vannak.

– Igen, persze, – vigyorgott a férfi, – maga hazudott az állampolgársági kérvényén, hogy nem volt a KISZ tagja, ami a maga esetét egy teljesen más téztafélek közé sorolja be.

– Mondtam nekik, hogy KISZ tag voltam, – nyögte Alyssa, – a középiskolába léptem be, hogy felvegyenek az egyetemre.

– Ez sehol nincs az adatai között és nincs semmi bizonyítéka rá, – röhögött a férfi, mintha maga a vörös ördög lenne a vasvillával. – Néhány napon belül kint lesz azon a csupasz, kövér és öreg fenekén és az összes pénze be lesz fagyasztva és ingóságai eladva a bírósági eljárás költségeinek fejébe.

– Maga és a kormánya nem tehetik ezt egy idős Social Security nyugdíjossal, – zokogott Alyssa.

– Miért ne? – felelte a férfi és gyűlölködő pillantást vetett a síró nőre. – Erre hamarabb kellett volna gondolnia, mielőtt felforgató politikában kezdett részt venni és szidta a kormányunkat. Most csikorgassa a fogát és viselje a következményeket, mint egy öntudatos bolsevik, mert maga az a javából.

Tizennyolcadik Fejezet

A bárszéken trónolva Olívia keresztbetette a lábait és a mellette ülő egyenruhás pilóta feléje fordult és kacsintott.

– Gyakran jár ide? – kérdezte a férfi.

– Néha, a veres félhold idején, – felelte Olívia és rózsaszínű ajkait a Chivas Regal pohara szélére tette, már a másodikja ma este, és szexi szempillái alól a férfi felé lesett.

– Az öreg tökös a cukros bácsid? – nézett rá a kapitány, nyilvánvalóan időhiányban szenvedett és azonnal a lényegre tért.

– Ez? – mosolygott Olívia, – ez az apukám.

– Mindig a papájával utazik? – mélyült el a kapitány vigyora és a fokozott hatás kedvéért, csintalan mosoly bukkant elő finoman stuccolt bajusza alatt a szája sarkában.

– Miért kérdezi? – nézett vissza Olívia és megrázta a jégkockákat italában és a keverőt kivette és csodálatos ajkai közé harapta.

– Úgy értem, – vakarta orrát a kapitány és férfias állát keményen előre dugta, – le tudná rázni egy órányi időre?

– Vigyázzon, Rómeó, – Olívia megveregette a kapitány finom kezét a hosszú ujjakkal és több méregdrága kinézetű gyűrűvel. – Áruhás erkölcsrendészeti fejevadász vagyok, és ha kell, rákattintom csuklójára a bilincset, hogy egy ilyen finom úrinőt molesztál, mint én.

– Felettébb kedvelném a dolgot, – hajolt előre a kapitány és kifényesedtek a szemei és csöpögött a nyála. – Még mi mást tud, imádom a szokatlant, de még a bizzart határoló dolgokat is.

– Komolyan beszélve, – felelte Olívia és arcáról elszállt a mosoly, – ha annyi ideje van, miért ne vinne el minket Connecticutba a légitársaság limuzinján?

– Mi lenne ebben nekem a jutalom? – lepődött meg a kapitány és visszahúzta a kezét.

– Megkapná a jó magaviselet és a nemes erkölcsök jutalomérmét.

– Nem tudom, – csóválta a fejét a kapitány és hátradőlt magas hátú bárszékében, – nem hiszem, hogy lenne időm ilyen államok közötti hosszú kiruccanásokra.

– Értem, sir, – harapta be száját Olívia és ujjaival dobolt a bárpulton, ahonnan most vette el a kezét az egyenruhás Don Juan szárnyakon és még meleg volt, és nézte, ahogy az elrejtí ölében, – engedje meg, hogy konzultáljak apukámmal, hogy mit javasol.

Olívia Clark felé fordult, aki idáig néma döbbenettel figyelte a kibontakozó flörtölést és nem próbált közbeavatkozni.

– Apu, – kezdte Olívia, – valami komoly probléma van anyuval. Nem érkezett meg és nem lehet elérni az e-mailjén és szövegüzenetet sem tudok küldeni neki. Gondolod, hogy meg kellene kérnünk ezt a kedves pilótát, hogy segítsen kideríteni anyu hollétét.

– Hm, – morogta Clark, – kevés az esély, de meg lehet próbálni.

– Nyuszikám, – fordult Olívia a kapitány felé, – mit mondtál, hogy mi a neved?

– Még nem mondtam, – mosolygott a férfi megújult reménnyel, – de Brian, mi a tied?

– Olívia, – a nő olyan pillantást vetett a férfire, ami egy jéghegyet megolvasztott volna az Antarktikán. – Ismersz valakit Tampa környékén, akiben meg lehet bízni?

– Micsoda furcsa véletlen, – emelte poharát Brian ajkaihoz egy szippantásra és összehunyorította a szemeit. – Két óra múlva éppen odarepülök és kétnapi lukas időm van a Marriott hotelben

a reptér mellett. Remélem, hogy van ott egy ikertestvéred, akinek rettenetes szüksége van egy úriemberre szárnyakkal.

– Olyasféle, – lebegtette Olívia a szempilláit a sok fekete sminkkel és rövid időközökben leereszkedően mozgatta a fejét fel és alá. – Az illető az anyukám és sajnos eltűnt a radar képernyőről. Ki tudnád deríteni hollétét.

– Hol kezdjem el?

– Fogalmam sincs, talán az elveszett személyek képviselőjén vagy a Tampa és Környéke Republikánus Pártbizottság irodájánál. Valószínűleg azok rabolták el, hogy kiugrasszanak minket a bokorból.

– Republikánusok?

– Igen, maga nem közülük való, vagy igen?

– Évek óta nem szavazok, – bólintott Brian és lemondó hangon válaszolt. – Ezzel a hektikus repülő beosztásommal nincs időm politikával foglalkozni. De ha a mamád félannyira szexi, mint te, benne vagyok, hogy megkeresem.

– Kérdezhetek valami? – Olívia rosszalló pillantást vetett Brian felé.

– Kérdezz.

– Mit szeretnél jobban, egy kökemény zöld barackot vagy egy teljesen érettet tele finom zamattal?

– Nem értem, – felelte a kapitány látszólag zavarban és értetlenül.

– Gondolkozz róla, – kacagott Olívia, – talán egy nap a bölcsessége ennek a mondásnak ki fog előtted világosodni. A hölgy neve Alyssa Kroll and és itt van utolsó ismert címe New Port Richeyben. Ha bármit meg tudsz róla, írd egy két szótagot a mobil telefonomon. A számot lekör-möltem a cím alá.

– Megteszem, – bólintott Brian és mellényzsebébe süllyesztette a szalvétát az információval.

– Semmi probléma, de miért nem próbáljátok magatok megkeresni?

– Politikai menekültek vagyunk, – felelte Olívia és a férfi nagy kezét két kis keze közé fogta és szívére szorította. – Nem léphetjük át a Mason-Dixon vonalat, mialatt a republikánusok tartják hatalmukban a kormány mind a három részét. Ami csak még néhány hét, de elegendően hosszú, hogy még sok bajt csináljanak. – Kérlek, vésd az eszedbe a számokat és égesd el a szalvétát.

– Ez komolyan hangzik, – bólintott Brian kapitány és felállt. – Rám számíthatsz, minden emberit megteszek.

– – –

A Newark repülőtérrel, Clark és Olívia autóbuszra ültek és megérkeztek a Port Authority Autóbusz végállomásra. Onnan gyalog mentek a Grand Central vonatállomásig és jegyet vettek a Darien, Connecticut felé tartó New Haven vonal vonatjára.

Egy órát kellett várniuk és kávét vettek és bagelt valami zsírossal megkenve. Közel ültek a mellvéd karfához, ami lenézett az épület hatalmas gyomrába, ahol ezernyi ember keveredett, sietett, és kitértek egymás elő, anélkül hogy egymáshoz értek volna vagy könyökeiket összedörzsölték volna.

A jegyiroda előtt széles arcvonaltalan egyenruhás rendőrök álltak géppisztolyokkal a hátukon és éles szemekkel figyelték a tömeget bármi zavargás jelére. Mindegyik rendőr lábánál egy farkaskutya ült, és hosszú veres nyelvüket harminc centire lógatva mutatták félelmetes metszőfogaikat.

– Nézd, – intett Clark a kutyák felé és simogatta az állát és hosszan elnyújtva szótagjait nyomatékosan beszélt. – Az új New Yorki Államrendőrség rohamcsapata. Ez itt Pronk, aki a modern idők Trockij féle puccs vezére akar lenni.

– Távol legyen ettől, – rázta a fejét Olívia, – Pronk inkább Sztálinra hasonlít. Bárkit, aki ellene van, elmozdít és kicserél. Fejbólogató szolgálattal veszi magát körbe, akiknek a kezében van a választói college. Megfélemlítéssel és rettegéssel akar kormányozni. Gyilkos idegrohamai vannak és a leghangosabb szó jogán akar kormányozni és a legszenyesebb káromkodó szájjal.

– Legalább nem löveti az embereket halomra kivégzőosztagokkal és nem gyilkolja őket kényszermunka táborokban és éheztetéssel, – mondta Clark és nézte a fegyveres öröket és a nyálukat folyató kutyákat és közepen, az információs kiosk feletti órára pillantott.

– Egyelőre nem, – felelte Olívia és tekintete találkozott az egyik tiszttel, aki a bőrkabátokban és kónikus sapkákban kiöltözött őrséget vezetett. – Apu, – tette szája elé a kezét és fojtott, de mégis határozott hangon beszélt. – Azt hiszem, hogy észrevettek. Tűnjünk el. Egy percen belül indul egy vonat és az első állomás New Haven, Connecticut. Szaladjunk oda és New Havenből később visszajövünk Darienbe egy másik vonaton.

Kifutottak a Vanderbilt Avenue oldalajtókon és végigrohanva az E.42-es utcán visszajöttek a Lexington Avenue oldalán. Beugrottak az első kapun a sínekhez és siettek tovább a hosszú New Haven szerelvényhez, ami valahol a középben menet közben várakozott.

Nem látszott, hogy valaki is követte volna őket. Lehet, hogy paranoiások voltak, de jobb félni, mint megijedni, mondja a közmondás.

Addigra a kalauz már nézte az óráját és szinte megütve a sarkukat az automata ajtók bezáródtak mögöttük. A vonat hamarosan kibukkant a Park Avenue alatti alagútból és átment a Harlem folyó hídján. Végre elérték a demokrácia védőbástyáját és az Unió hőseit. A Gettysburg Address, a szólásszabadság és a gyülekezéshez való jog és a jog, hogy nélkülözés nélkül éljenek is itt fogantatott meg. Talán még nem minden valósult meg, de idáig itt a helyes úton haladtak előre.

Clark atyai aggodalommal szemlélte leányát. Miért kavardott bele a politikába ennyire mélyen? Filmszínés lehetett volna Hollywoodban, százmillió dolláros vagyonnal. Mi lehetett a szándéka?

– Nem bántad meg, hogy ennyire belekevertelek ebbe a ronda politikába és a hatalomért való harcba? – kérdezte csendesen.

– Nem, – felelte a leány titokzatos mosollyal az arcán. – Semmit nem értél el még az életben, ha valaki nem nevezett vörösnek, legalább egyszer.

– De te nem vagy vörös, – nézett vissza az apa és lassan csóválta a fejét.

– De rémségesen közel hozzá, – nevetett Olívia. – A demokrácia megmentéséért bármi hajlandó vagyok lenni.

Norbert, fiatal üdvöskéje Alyssa és Clark Kroll szülőknek, jókora öröklakásban lakott, Darien, Connecticut belvárosában. Teljes idejű nappali állása volt a könyvtárnál és este, hogy kiegészítse jövedelmét egy vegyesbolt szeszesital, lottó és cigaretta üzletben segédkezett a Stamford és Darien határon.

Örökké elfoglalva Csillagok Háborúja emlékgyűjteményével és játékvásút rajongó barátaival az interneten, nem foglalkozott politikával. Bármit, amit édesapja magyarázott progresszívekről és

a tisztességes konzervativizmus bitorlóiról, tökéletesen egyre ment Norbertnél. A téma túlságosan komplikált volt, hogy analizálja.

Idősebb nővére, Olívia soha nem kezelte másként, mint egy kisbabát. Minél kevesebbet kellett, hogy hallgassa véget nem érő leckéztetéseit, hogy jobban hozzá kellene járulnia a terhek viseléséhez és nem lenne szabad, hogy ennyire kihasználja apjának jó szívét és élelmiszerpótlási jegyeket használjon és a szegények Medicaid orvosi biztosítását. Olívia szavai szerint, és itt udvariasan fejezzük ki magunkat, Norbert rossz példát mutatott, hogy képviselője lehessen az öntudatos munkásosztálynak.

Továbbá, papolta Olívia, Norbert be kellett volna, hogy lépjen a szakszervezetbe és valami komoly szakmát kellett volna, hogy kitanuljon, mint szerszámkészítés vagy vízvezeték szerelés, ahelyett, hogy megjátssza a küszködő művészt és közadományokon tengődik.

Norbert véleménye szerint a szakszervezetek megszűntek, legalább is jelentéktelenek lettek. Rühes sztrájkőrők mindenhol jöttek elő, mint poloskák a fal repedéseiből és engedély nélküli selejtes munkát végeztek jóval kevesebb munkabérért és a legnagyobb hangú megrögzött jobboldali business tulajdonosok és megvesztegetett személyzeti tisztviselők bejelentés nélkül, illegálisan alkalmazták őket. Pronk elnök maga is több százat dolgoztatott, mint kertészeket és takarítókat, Maro Largo Floridai luxusnyaralójában és téli palotájában. Amennyire undorító és fertelmes volt ez a pénz és profit harácsoló módszer, mindössze a jéghegy látható vízfeletti csúcsát jelentette, ami elsüllyesztette a szakszervezeti munkások magasztos hajóját, akik több mint száz éven át harcoltak a tisztességesebb bérekért és tűrhető munkakörülményekért. Még a szervezett gengszterbandák is átálltak a drogkereskedésre és többé nem védték a munkásokat és többet nem lehetett hallani sztrájkokról és tüntetésekről.

A gyáripárt kivitték külföldre, főleg Kínába, némelyiket Vietnámba és nem maradtak munkások, akiket szervezni lehetett.

Félig alva és megmarad figyelmét megosztva a Netflix és a laptop között, Norbert azt hitte, hogy álmában valaki kopogott ajtaján.

A kopogás ismétlődött és Norbert felneszelt. – Szentséges Úristen, – nyögte, – valaki van az ajtónál és meg kellene, hogy nézzem. Lehet, hogy Zsuzsi, régi barátnőm felejthetetlen gimnáziumi éveimből. Lehet, hogy egy pohárral többet ivott a Csörgőkígyó bárban és nálam akar kijózanodni, mielőtt hazamegy ágyban fekvő krónikusan beteg anyjához.

Norbert kikacsázott a bejárati ajtóhoz, kizárta és szélesre tárva kinyitotta. A látvány szinte kisiklatta gyengélkedő tudatosságát a normalitás vágányáról. Papája és nővére álltak a nyitott ajtó előtt, tépett ruhában és piszkosan és szánalmasan kinézve.

– Halló, testvér, – mosolygott Olívia, de valami éles villanás a szemében elárulta, hogy nem fogad el semmiféle negatív választ. – Bejöhetünk? Remélem, hogy nem zavarunk és senki sem alszik jelenleg a hálósobánkban.

– Természetesen, – bólintott Norbert és hátralepett. Beengedte őket és az ajtó halkán bezáródott apja és nővére mögött és a sárga tornáclámpa udvariasan kioltotta magát és kozmikus sötétség lepte el a házak közötti parkolót.

Tizenkilencedik Fejezet

Két United States marsall kísérte Alyssát a Delta bejelentkezési pénztárhoz a Tampa repülőtéren. Egyik megvillantott egy igazolványt a jegyügynöknek és a másik megmutatta Alyssa amerikai útlevelét.

– Két retúrjegy Budapest, Magyarországra és egy egyirányú menet, – mondta az egyik parancsoló hangon, – közvetlen járatral Európába és maximum egy átszállással ott.

A jegyügynök, egy vékonyka szőke nő, éles tekintettel és fürgé ujjakkal, komputer képernyőjére nézett és gyakorlott sebességgel közömbösen begépelte az adatokat. Nem tartozott a munkaköréhez, hogy a miértre és merre vonatkozó kérdéseket tegyen fel.

– Van egy esti járatunk a London Heathrow repülőtéren való átszállással Budapestig.

– Helyes, – mondta az első marsall és kirakott egy hitelkártyát a kis szőke orra alá. – Foglaljon le három egymás melletti ülést.

– Nincs három egymás melletti helyem, – nézett fel a szőke.

– Akkor cseréljen valakivel, – csikorgatta a fogát a marsall és gyilkos pillantást vetett a kis nőre. – Ez hivatalos, nemzetbiztonsági kormány business. Tegye, amit mondtam különben este nem megy haza.

Az ügynök megnyomott egy rejtett riasztógombot és két repülőtéri őr bukkant fel a kanyarból és száguldottak feléjük motorizált rollerükön.

– Megállj, – ordította a második marsall és fegyvert rántott a kabátja alatti pisztolytáskából és ráfogta a fegyvertelen öőrökre. – Ne avatkozzanak közbe vagy lövök.

– Bocsánat, uram, – nézett fel a jegyügynök, – van egy este tizenegyes járatom Párizs, De Gaulle légikikötőig három egymásmelletti üléssel a kiemelt ülési részen. Párizsból számos járat van Budapestre. Ha egyszer ott vannak, intézhetik, ahogy akarják, de javaslom, hogy ne húzzanak revolvért a francia csendőrökre. Azok először lőnek és utána kérdeznek.

– Pofa be, – felelte a marsall, – inkább adja ide a jegyeket.

A printer zúgni kezdett és a jegyügynök nő másfele nézett. Egy magas férfi pilóta egyenruhában arrafele sétált és felfigyelt a felfordulásra és a két sziklaszilárd pofájú marsallra és a megrettent reptéri öőrökre.

– Mi a probléma, Brenda? – mosolygott a pilóta a jegyügynökre, – segíthetek valamiben?

– Semmi, Brian, – próbálta a szőke tovább inteni a pilótát. – Ezek a kormány pribékek valami hölgyet kísérnek Budapestre és játsszák itt nekem a marcona nagylegényt. Egy percen belül adom ki nekik a jegyeket és többi nem az én problémám. A műszakom egy órán belül véget ér és szabad vagyok. A Marriott hotelben vagy megszállva? Mi a szobaszámod?

– Megadom a szobaszámomat, ha megmondod a hölgy nevét és a járat számát, – felelte Brian és a pulton áthajolva pusztit lehelt a kis szőke arcára.

– Nem adhatom meg a nevet. Nagyon nagy bajba kerülnek, – pirult el a szőke rettenetesen, – erősen illegális lenne.

– Sok minden illegális és mégis csinálják, – kacsintott Brian Brendára.

– Például? – vetett Brenda szégyenlős pillantást a férfire, de a szemei elárulták, hogy mennyire imádja a jóképű pilótákat vagány egyenruhákban.

– Például házasságtörés, – nevetett Brian, – ami tulajdonképpen nem is bűn, amíg meg nem fognak rajta.

– Én soha nem, – rázta a fejét Brenda és lekörmölte a nevet és a többi információt egy szalvétára, amit táskájából húzott elő. – Alyssa Kroll, Air France 1135.

– Kösz, – kapta el a papírt Brian, – szobaszám 1207 és soha nem mondom meg a férjednek.

– – –

The NSA nemzetbiztonsági ellenőr, jelenleg fizetés nélküli alkalmazott a buta kormány bezárás miatta, értetlenül nézte a két drabális kopasz férfit, akik egy törékeny öreg hölgyet tartottak, két oldalról könyökénél közrefogva.

– Semmi fegyver ezen a ponton túl, – mondta a női ellenőr katonás hangon és figyelte felettes kollegáját egy lépéssel közelíteni.

– Fegyverviselési engedélyünk van, – a merev arcú kopasz próbálta a nőt oldalra nyomni. – Speciális elnöki misszió van, hogy kikísérjük ezt a terrorista idegent az országból.

– Ennek ellenére, – a felettes telefonjára nyúlt, – fegyverek tiltva vannak. Hagyják fegyvereiket nálunk, és ahogy jönnek vissza, visszakapják. Ha Franciaországba akarnak becsempészni fegyvereket, a francia rendőrség letartóztatja magukat és csak egy kellemetlen nemzetközi incidens okoznak.

– Pronk elnök maga rendelte el ennek a nőnek a deportálását, – mondta a másik kopasz tróger emelt hangon, – ne próbálja akadályozni.

Az NSA nő megnyomta a veres vészjelző gombot és két Tampa rendőrtiszt rohant elő a közeli Starbucks kávéházból, ahol éppen kávéztak és flörtöltek a kávéslánnyal.

Örömlük megzavarva rettenetesen mérgesnek és felbosszantottnak látszottak

– Fegyvereket eldobni, – kiáltotta az első fakabát, és oldalfelegyverét a két civil ruhás marsall-ra fogta.

A két marsall összeráncolta a homlokukat és keskenyre húzták a szemüket. – Félreállni, – ordította mind a kettő. – Ez itt egy országos kényszerhelyzet és szövetségi börtönbe mennek, ha akadékoskodnak.

– Igazolják magukat, – harsogta a Tampa rendőr. – Mutassanak valami azonosítást és, hogy milyen jogon kísérik ki ezt a nőt az országból.

– Biztonsági okokból nincs nálunk semmiféle igazolvány, – felelte az egyik marsall. De fel tudom hívni a főnökömet, és majd ő elmondja, amit maguknak tudni kell.

– Ki a maguk főnöke?

– Pronk elnök, – a vezető marsall elővette okos telefonját és gyorstárcsázott egy számot és odatartotta a telefont a rendőr füléhez, aki közelebb volt hozzá.

A rendőr először a füléhez tartotta a telefont, majd egy fél méterre távol. Következőnek három méteres körzetben mindenki hallhatta választott elnökének ocsmány hangját.

– Maguk isten átka akadékoskodó idióták, – ordította Pronk, – én parancsoltam meg ennek a két embernek, hogy kísérjék ki az országból ezt a nőt, vissza abba a patkányluk országába ahonnan jött. Álljanak félre és engedjék át őket.

– De uram, a fegyverek, nem engedhetjük a fegyvereket fel egy óceán feletti repülőútra.

– Akkor vegyék el fegyvereiket, nincs szükségük ágyúkra, hogy kivigyenek az országból egy vén banyát.

– Na, hallották az elnököt, – vigyorgott a két Tampa rendőr.

A két marsall kabátja alá nyúlt és kivették Gluck pisztolyukat a hónalj alatti táskákból.

– A vádljukra kötött Magnum mordályokat is, – mutatott női NSA ellenőr a harangra emlékeztető széles nadrágszárra, amit a marsallok viseltek, – és minden éles tárgyat és vágó és szűrő eszközt is, ami magukon van.

Egyetlen perc alatt a két marsall megtöltött fél tucat hatalmas műanyag ládát lenyűgöző választékával a pisztolyoknak, késeknek, csavarhúzóknak, és koreai láncos botoknak valamint több dobásra használt éles fémcillagoknak és különféle gumibotoknak.

A kitoloncolás alatt álló nő, a mi Alyssánk hitetlenkedve bámulta az arzenált.

– Soha nem hittem volna, hogy ennyire veszélyes vagyok. Semmi szükség statáriumot elrendelni az én kontómra.

– – –

A beszállás minden esemény nélkül zajlott le, kivéve az utolsó pillanatban Alyssa meghúzta Marsall I kabátujját és kérlelve nézett rá.

– Pisilnem kell.

– Ügyes próbálkozás, – nézett rá megvetően a férfi. – De nem engedhetem el a szemem elől. Majd fent a repülőgépen felszállás után.

– Lehet, hogy nagydolog is lesz, – felelte Alyssa pironkodva.

– Nem tudja tartani? – Marsall II is csatlakozott a párbeszédhez.

– Megpróbálom, – válaszolta a nő, – de nem garantálhatok semmit.

Később az este folyamán, a felszállás halasztva lett. Legalább egy óráig és a kapitány nem engedett senkit sem elhagyni az üléseiket. A légkondicionálás nem működött és Alyssa kényelmetlenül feszengett székében és határozott bűzbuborék kezdett lassan növekedni körülötte.

– Az Isten szerelmére, nagysága, – nyögött az ablak mellett ülő marsall. – Mi a probléma a maga fenekével?

– Semmi, – vont vállat Alyssa, – idős nő vagyok, semmi más.

Nagy sokára a gép első lett a felszállásra várók sorában. Nekifutott és felszállt. Tízezer méter magasban a kapitány leoltotta a biztonsági öv bekapcsolási jelt és Alyssa megérintette a korridor mellett ülő marsall jobb térdét.

– Mehetünk, – kérdezte, – ki kellene, hogy mosakodjam.

A marsall kikísérte Alyssát a végéig, de ott várniuk kellett, amíg egy öreg férfi komoly prosztata problémával befejezte businessét és kijött. Alyssa becsúszott mögötte mialatt a marsall próbált flörtölni az egyik légi kisasszonnyal.

Tíz perccel később Alyssa is előbukkant és bájos kis arcocskája ragyogott az elégedettségtől és hálálkodó grimaszt vágott.

– Erre tényleg szükségem volt, – mondta, – most már olyan tiszta vagyok, mint a fehér holló fia karácsony másodnapján a rituális fürdő után.

Három órával később, éppen körbekerülve Grönland déli csücskét egy férfi légi kísérő ment végig korridoron és egy hatalmas gumipumpát lengetett a kezében, mint egy középkori párbaj választott fegyverét. Bement a végébe, rettenetes nagy cuppogó zajt csinált, dörömbölt és káromkodott, mint egy faluvégi számárhajcsár makacskodó állatai mögött.

Félóra múlva a légi kísérő kijött, mérgesen rázta a fejét és szomorúan széjjeltárta karjait.

– El van dugulva, – kiáltotta a kapitánynak, – le kell zárni.

A kapitány megragadta az intercom beszélőt és határozott hangon beleszólt. – Még egy eldugult vécé és fordulunk vissza.

Mindkét marsall Alyssa felé fordult, összeráncolták homlokukat és rettenetesen fenyegető hangon rámondottak. – Ügyes próbálkozás, de maga nem fog a mi eszünkön túljárni. Mi visszavisszük magát Magyarországra, és soha többet nem teszi be a lábát Amerikába.

Miután a felajzott idegek lecsillapodtak a légi kísérők megkezdték a vacsora kihordását, amivel jött egy kis üveg francia bor is.

Marsall I kikapta a bort Alyssa kezéből és beleordított az arcába. – Több bor nincs magának, nem tudunk megengedni még egy vécedugulási incidenst.

— — —

Néhány óra alvás és a nap megjelent a keleti égbolton. A repülő megkezdte hosszas ereszkedését és a civilizált Európa zöld mezői és sakktábla szerű búza és lucerna táblái jelentek meg és átvették az Atlanti Óceán szürke hullámainak helyét és rövidesen leszálltak.

A két marsall közrefogta Alyssát. Egyikük megmutatta útlevelét a határőrnek és beléptek az Európai Unió területére.

Véget nem érő gyaloglás a cikk-cakkban forduló folyosókon és leültek a Budapest felé tartó kapcsolódó gép kapujánál, ami járat legalább négyórányi várakozásra volt mostantól.

– Éhes vagyok és szomjas, – mondta Alyssa és irigykedve nézte a jól táplált és beképzelt hollandusokat, akik szálltak be Amsterdam felé menő gépükbe.

– Maga evett a repülőn, – morogta Marsall II, – majd eszik miután leszálltunk Budapesten. Nincs több étel és folyadék magának, amíg a felügyeletünk alatt van.

– Így igaz, – támogatta kollegája véleményét a második marsall. – Minél kevesebbet eszik, annál kisebb a veszély, hogy még egy klotyót eltöm.

– Járkálnom kellene, – kérte Alyssa őreit, – görcsöl a lábam és mozgásra van szükségem. Nem vagyok emberi szemét, akivel mint egy állattal bánnak, mert én nem születtem a maguk országában.

– Pofa be, – ugatott a két marsall egyszerre. – Majd sétál, amennyit akar, ha egyszer átadtuk a magyaroknak és befogadták. Maga szállítmányozási kockázat és megbízhatatlan. Maga egy állatnál is alantasabb idegen, aki a legrosszabbat is megérdemli.

– Ember, – nézett Alyssa a közelebbi marsallra, – ki maga? Van magának édesanyja vagy maga egy elfuserált laboratóriumi csészekísérlet eredménye Belzebub és egy veszett kutya párosodása kötött?

– Egy szót sem többet ki ne merjen ejteni, – üvöltötte a marsall és határtalan brutalitással, öklével belevágott nyitott tenyerébe. – Elegünk van a maga bolsevik pimaszkodásaiból.

Huszdik Fejezet

Több órai várakozás után egy kisebb Air France gép gördült a kapuhoz és egy egyenruhás mademoiselle kicserélte az úti cél feliratot Budapestre. A helyszínek a legrosszabbra változott. Nagytermetű és zajos népek jelentek meg és átvették az uralmat.

Körülbelül egy tucat tagja a szerb nemzeti kosárlabda csapatnak vette őket körbe és egy üveg szilvapálinkát adtak át egymásnak és méterszámra ettek disznókolbászt, barna kenyeret hozzá és zöld zellerszárazakat.

Ukránok gyakorlatilag kör-falanxot formáltak és középen egy magas és karcsú barisnya és fiatal legények járták a gopakot egy karaoke zenegépből előharsogó ritmusra.

Az USA marsallok rázták a fejüket és sűrűn nézegették az órájukat, értetlenül, mert fel sem foghatták a kelet európai vidám szellem szertelen megnyilvánulásait.

A repülőn légikisasszonyok több nyelvben is elismételték a biztonsági utasításokat és máris útban voltak Budapest felé.

Keresztülrepültek Németországon és a Duna kék szalagja bukkant elő alattuk és a gép kizúdította megmaradt üzemanyagát a legszebb budai kertvárosok felett. Kissé zötyögős landolás után egy motoros lépcső szerkezet gurult elő egy hangárszerű épület mögül és szorgos kezek hozzáerősítettek a repülőgép nyitott ajtajához. Körülbelül az utasok fele felállt, leszedték csomagjaikat a fej feletti tartókból és a kijárat felé tolongtak. A többi maradt és Kijev és más keletebbre fekvő városok felé folytatták útjukat.

– Gyerünk, – biccentette fejét a magasabbik US marsall, – maga már majdnem otthon van.

Alyssa megragadta a táskáját és a két kormány-lator között lépegetve kiment a gépből és óvatosan leereszkedett a meredek lépcsőkön a várakozó autóbusz felé.

– Adja ide a táskáját, – förmedt rá a második marsall, és ahogy beszélt, félelmetesen csikorgatta csorba fogait.

Alyssa engedelmeskedett. Ereje végét járva nem volt idege tovább tiltakozni. Akármilyen is lesz, hamarosan ki fog kerülni ezeknek a gazembereknek a kezéből, és majd onnan tovább csinálja életét. Nem tudta elképzelni, hogy szülőhazája valaha is ilyen gonosz tudna lenni hozzá. Még volt néhány rokona Budapesten, távoli unokaöccsök és unokahúgok, de nem tudta a címüket. Talán jobb lett volna, ha tartja velük a kapcsolatot.

Az érkezési épületben legtöbbször szabadon átsétáltak a személyes felügyelet nélküli kapun, amire ki volt írva, hogy csak az Európai Union tagállamok polgárainak részére.

Sorba kellett állniuk egy rakás közel-keletivel és afrikaiakkal és egy mogorva vámőr ellenőrizte az útleveleket és az azonosságokat. Rengeteg drog jött be ezen az úton és dupla elővigyázatosnak kellett lenniük.

Az egyik marsall kiürítette Alyssa táskáját a saját csomagjába és egy papírpénz hengert dobott be helyette. – Itt van, – mondta gyűlölettel teli hangon, – ezer dollár Pronk elnök udvarias jó szívéből, de összes igazolványai, engedélyei és hitelkártyái ezennel el vannak kobozva és többé nem érvényesek és nem elérhetőek magának.

– Na, most már csinálhatja a maga erejéből, – röhögött a másik marsall. – Mi megyünk vissza az államokba, hogy kiélvezzük jól megérdemelt két hetes vakációnkat, hogy ilyen sikeresen túltettünk magán.

A marsall megmutatta Alyssa útlevelét a magyar határőrnek. A morcos kinézetű katonának ránézett, lepecsételte és felnézett. – Hol van a maguké? – kérdezte.

– Mi nem megyünk be, – vigyorgott a két marsall és elkapták Alyssa útlevelét, mielőtt az idős hölgy elérhette volna.

A határőr vállat vont. Nem ez volt az első eset, hogy látott valakit kitoloncolni. A rútin ismerősnek tűnhetett neki. Semmi dokumentum, minimum pénz és dicsfényes grimasz a két pribék arcán, akik főnökük számára végrehajtották a gazemberséget.

Alyssa hatalmas hodályszerű terembe lépett be, ahol három karusszel bőröndöket és csomagokat forgatott körbe. Nem volt csomagja és egyenesen a kijárat felé tartott.

Végre egyedül maradt és maga intézhette sorsát.

Elsőnek beváltott száz amerikai dollárt magyar forintra a repülőtári uzsora átváltási rátán, és egy hetes tömegközlekedési jegyet vett egy oldalkioszknál.

– Isten hozta Magyarországra, – mosolygott rá a fiatalember a pénztárnál és átnyújtotta a bérletet és a visszajáró aprópénzt.

– Igen, valóban, – lebegtette Alyssa a szempilláit, és ahogy folytatta, nyilvánvalóan nem volt hangulata bájtársalgásra és szépek mondására és amerikai slang nyelvezetet használt, – olyan boldog vagyok, hogy okádni tudnék.

– Hogyan? – nézett fel a pénztáros, kétségtelenül nem egy nyelvész, hogy megértse a tükröfordítás nüanszait.

– Fiam, – kérdezte Alyssa, lassan visszanyerve volt finomságát és kievickélve több napos depressziójából. – Hogyan jutok el a belvárosba?

– Menjen le a mozgólépcsőn, – felelte a fiatalember barátságos hangon és minden jele nélkül, hogy túl akar tenni ezen idős néni vagy felbosszantotta nyelvezete. – Üljön fel a Népliget Közlekedési Központ felé menő autóbuszra. Ott szálljon fel a Metro vonalra az alagsorban. Az elviszi a belvárosba, vagy ahova akar menni.

– Köszönöm, – mosolygott Alyssa belsőleg, – micsoda óriási különbség az udvariasság területén, – gondolhatta. – Mit is csináltam ötven évig külföldi száműzetésben?

– – –

A Deák Téri átszállónál, ahol három földalatti vonal találkozik, Alyssa átszállt a Kis Földalattira és elment rajta a Bajza utcáig. Ismerte a környéket, nagyon kevés változott itt az utolsó ötven év alatt.

Andrássy út még mindig egy világklasszis bulvár volt, lenyűgöző épületekkel, palotákkal és követségekkel és széles fasorral két oldalon. Alyssa a Benczúr hotel felé igyekezett, ahol talán tíz évvel ezelőtt megszállt a férjével és családjával. A hosszú tortúra után, halálosan kimerülve szédült az álmoasságtól. Legalább tíz óra szemmoccanás nélküli alvásra volt szüksége.

Kedvesen kialakított és fákkal díszített bejárat, fénylő réz és bronzfelületek, márvány és modern festmények és szobrok üdvözölték, ahogy belépett és a regisztrációs pulthoz lépett.

– Egyszemélyes szoba legalább egy hétre, – mondta a fiatal és választékosan öltözött női tisztviselőnek.

A csinos kis nő figyelmesen nézte komputer képernyőjét és ujjai gyorsan jártak a billentyűkön.

– Százharmincezer forint, – nézett fel hamarosan, – hogyan tetszik fizetni érte?

– Csak dollárom van, – felelte Alyssa.

– Négy százötven amerikai dollár, – mondta a nő és vizsgálódó pillantást vetett a vendégre. – Kérem az útlevelet.

– Nincs útlevelem, – tekintett Alyssa ijedten a nőre. – Elkobozták a határon.

– Személyi igazolvány, – nézte a szobaintéző meredten és közömbös mosolya rideg visszatartásba változott.

– Az sincs, – mormolta Alyssa, esze szinte megszűnt működni és megfogta a pult szélét, hogy elrejtse reszketését és, hogy ne essen össze az értetlen bürokrata előtt.

– Akkor nem tudunk szobát kiadni magának, – felelte a bürokrata és Alyssa alig hallotta a szavait.

Egy fiatalember, aki tisztos távolból idáig figyelte őket közelebb lépett és gyengéden elvezette a magába roskadt hölgyet, el a recepciós pulttól. – Jöjjön velem, – suttogta, miután a forgóajtó utcai oldalán voltak. – Nekem van szobám fele áron. Néhány utcasarokra ide egy elegáns bérházban.

Alyssa bólintott és hagyta, hogy a fiatal férfi belefőnyje karját a karjába és megkönnyebbülten rátámaszkodott.

A közelgő alkonyatban elmentek egy hatemeletes öreg, de tisztességesen karban tartott épülethez és a férfi a felvonó felé vezette. – Köszönet a gondviselésnek, – gondolta Alyssa, – nem kell lépcsőket másznom. Nem lenne semmi erőm hozzá.

A hatodik emeleten beléptek egy lakásba a felvonó mellett. Tiszta, hívogató és finom levendula és rózsaszín keveredett a levegőbe. Szinte részegnek érezte magát és kábult dermedtségben lebegett, ahogy a fiatalember benyitott egy kisebb szobába és előre engedte.

– Itt van az ágy, – mosolygott a férfi, – és ha kényelemesebbre akar öltözni, a szifonérban vannak hálókák és pizsamák.

— — —

Alyssa hosszú komatóz szerű álomba merült. Floridában, napi átlagban tíz órát aludt. Az utolsó öt napban talán annyit összesen. Amikor felébredt, fényes napsütés ömlött be a szobába és végtagjait egyenként kinyújtotta. – Minden rendben lesz, – gondolta. – Mihelyt egy komputer elé kerülök, e-mailt küldök a férjemnek és a gyerekeimnek. Majd ők megmentenek.

Kicsúszott az ágyból és körbe nézett. Egy tálcán kávé volt mellette, két zsömlével és vajjal és lekvárokkal kistányérokban.

Szürcsölt egy picit a kávéból és örömmel konstata, hogy az ital még mindig meleg. – Milyen kedves emberek, – suttogta, – visszajöttem őseim országába és szerencsém jobbra fordult.

Lassan és kényelmesen elengedve magát megette a zsemleket és felöltözött. Táskájába nyúlt a pénzéért és felsikoltott, a pénz nem volt a helyén.

– Istenem, – kapta szája elé a kezét, – mi lett a dollárjaimmal?

Átkutatta minden zsebét és a pénz nem volt sehol. Még a kis magyar forint apró sem, amit beváltott a repülőtérén.

– Drága szűzanyám, – sóhajtott rettenetes nagyot és kapkodva szívta be a levegőt. – Kiraboltak. Világosan emlékszem, hogy a ridikülömbe tettem a pénzt és azt a párnám alá. Valaki altatót adott be, hogy nem vettem észre, ahogy elvette.

Kitántorgott a szomszédos nappali szobába. A fiatalember ott ült és újságot olvasott.

– Elveszett a pénzem, – nézett a fiatalemberre vádaskodóan.

– Lehet, hogy nem is volt? – a férfi felnézett, letette az újságot és felállt. – Én soha nem láttam.

– Maga vette el? – emelte fel a hangját Alyssa.

– Válogassa meg a szavait. – A férfi öklével a tenyerébe ütött. – Ha lett volna magánál pénz a szállodában is kiadtak volna szobát. Én szállást adtam magának és reggelit csináltam és maga vádaskodik, hogy megloptam.

– Kilencszáz dollár volt nálam, – kiáltotta Alyssa, – és most semmi. Magának volt egyedül kulcsa a szobámhoz, és maga kellett, hogy elvegye. Adja vissza.

– Nem a maga szobája, – felelte a férfi nyugodtan és kinyitotta a bejárati ajtót, – ne merje felemelni a hangját nálam. Menjen innen el, ha azt hiszi, hogy megloptam, vagy én fogom kidobni. Nincsenek igazolványai, azonosítása, maga egy csavargó, ki tudja honnan. Feltehetően egy alkoholista, akinek komoly demencia problémája van.

– Kérem, segítsen, – könyörgött Alyssa, – odahaza rengeteg pénzem van. Amerikai állampolgár vagyok és kapcsolatba kell lépnem a családommal. Használhatnám a komputerjét?

– Nincs komputerem, – ordította a fiatalember és grabancánál fogva megragadta Alyssát, kilökte az ajtón és rávágta a sarkára. – Tűnjön le. Soha többet nem akarom látni, maga vénséges elmebeteg banya.

– – –

Alyssa újra az utcán találta magát. Ezúttal egy penny sem volt nála, de még egy forint sem. Tíz percen keresztül céltalan bolyongott. Felismerte a fásor lombos bulváriját, ahol gesztenyét szokott gyűjteni kislány korában. Roskadozó lábai a Református Templom felé vitték, ahol valamikor vasárnapi iskolába járt és konfirmált.

Fenséges áhítattal emelkedve két tornyával a magasba és homlokzatán a fehér csempékből kirakott kecses boltívekkel, az épület intett feléje és hívta, mint utolsó reménye mielőtt egy újabb ördög észrevette és még mélyebbre rántotta le a poklok fenekére.

Öklével megverte a nehéz tölgyfaajtót, próbálta kinyitni, de be volt zárva. Elutasítóan, mint néma védőkapuja a mennyeknek, ahol kizárják a bűnösöket és az istentagadó agnosztikusokat.

– Istenem, – zokogott Alyssa, – még mennyi több rosszat kell elviselnem?

Alyssa nem emlékezett, hogy mennyi ideig ült a hideg kőlépcsőkön. Érzékei elhagyták és belenyugodott végzetébe, egyedül és elveszetten a hatalmas metropolisban.

Egy kéz érintette a vállát és megrázkódott mintha ezer volt feszültség ütötte volna meg.

– Mi a probléma, kedves, – kérdezte egy puha hang, – jöjjön be Isten házába és mondja el nekem.

Alyssa felnézett és az idős tiszteletest látta jobbjá mellette magasodni. Zsinórsújtásos kabátjában a hagyományos fekete hímzésekkel, kinézete nem változott az óta, amióta Kálvin tanította a szent evangéliumot híveinek és halványan ismerősnek tűnt.

– Meghaltam? – rándult meg Alyssa, – és ez a pap isten egyik angyala.

– Ravasz főtiszteletes vagyok, – nézte végi a pap vigaszt ígérő szemeivel, – leányom, én emlékszem magára. Én konfirmáltam magát sok évvel ezelőtt a mi egyházunkban. Hogy van? Úgy látom, hogy nagy szomorúság érte.

– Emberek és az Isten is elhagyott, – rázkódott a sírástól Alyssa.

– Lehet, hogy az emberek, – felelte a pap és megfogta Alyssa kezét, – de Isten soha nem hagyja el azt, aki hisz benne. Jöjjön be és mondja el, hogy mi történt magával, amióta családja elmenekült a kommunista terror elől a hatvanas években.

Ravasz főtiszteletes gyengéden felsegítette Alyssát és bevezette a sekrestyébe. Bent leültette és kezét az idős hölgy fejére helyezte.

– Imádkozzunk, – mondta – és minden jóra fordul.

Egy percnyi ideig imádkoztak és a végén a pap felemelt Alyssa állát. – Kezdje el, – mondta, – most bár beszélhetünk földi dolgokról, hogy mi nyomja a lelkét, gyermekem.

Huszonegyedik Fejezet

Olívia és Clark hosszasan, jól megérdemelt pihenéssel aludtak és a fényes napsütésre ébredtek, ahogy a sugarak özönlöttek be a zsalugáter félig nyitott lécei között.

Nem egy ágyban, Alyssa már régen kijelentette, hogy forognia és mocorognia kell egész éjjel, anélkül, hogy beleütközne egy lomha férjbe és kétszemélyes házastársi ágyukat kicseréltette két egyszemélyesre.

– Lemegyek a konyhába és készítek kávét, – vállalkozott önkéntesnek Clark, – mialatt mosakszol és szépítkezel a fürdőszobában.

– Köszí, apu, – tekerte maga köré a lepedőt Olívia és kilibegett a szomszédos fürdőszobába. – Kezdj valami harapnivalót is készíteni és én megnézem, hogy van-e valami üzenet anyutól a komputeren. Előbb vagy utóbb jelezni kell, hogy hol van. Semmi baja nem lehet ősei földjén.

– Ebben ne légy olyan biztos, – morogta az apa, – és vigyázz azzal a komputerrel. Lehet, hogy lenyomoznak minket az IPS cím alapján. Talán jobb lenne a könyvtárba menni és a közösségi gépet használni.

– Igaz, – bólintott a lány és az ajtó halkán bezáródott mögötte.

A konyha felé mentében a nappalin keresztül, Clark bekapcsolta a televíziót. A kávéfőzőt megtöltötte vízzel és darált Arabica kávéval és négy szelet fehér kenyeret sültetett a pirítóba.

– A kormánylezárás folytatódik minden látható jele nélkül a megegyezésnek. – Jelentette be egy kellemes női hang a képernyőn és Clark odapillantott.

Ahogy gondolta, a hang Laura Fabrizihez tartozott, munkatársa és barátja leányához. – Kicsi a világ, – suttogta, – úgy látom, mintha itthon lennék. Miért is költöztem le egyáltalán Floridába? Ezt soha nem fogom megérteni.

– Pronk elnök vád alatt van, hogy egy ellenséges hatalom ügynöke, – folytatta Laura. – Az FBI parancsot kapott elfogatására. Az elnök elutasította a vádakát, mint hazug megtevesztést és elrendelte az összes törvény betartató hatalom felosztatását az Igazságügyi Minisztérium keretén belül. Kihirdette a szükségállapotot és korlátlan hatalmat adott magának a nemzet ügyeiben.

– Szentséges Szűzanya, – kiáltott Clark és nézte, ahogy kenyérszeletek kiugrottak a pirítóból, – meg vagyunk mentve.

– Az elnöki palotát felfegyverzett fehér emberek vették körbe és tankok tömege és motorizált gyorstüzelő nehézágyúk, akik hűségeseek az elnökhöz, – olvasta tovább a híreket Laura nyugodtan, mintha az valami mindennapos esemény lenne.

– Pinochet tábornok, – morogta Clark. – Az argentinai események újrajátszása Amerikában. Olívia, hallgatod ezt? – kiáltotta.

– Itt vagyok, – rohant le Olívia az emeletről, mialatt finom krémet kent arcára és egy lapos sminkelő dobozt tartott a kezében. – Ez komoly, Pronk valóban próbára teszi ezt a mi demokráciánkat.

– A kongresszus be kellene, hogy küldje a tengerészgyalogosokat, hogy állítsák helyre a rendet, – mondta Clark és benyúlt a hűtőszekrénybe és egy rúd vaját és egy üveg lekvárt vett elő, – kapcsoljuk be a komputert és nézzük, hogy mi más történik.

– Ez nem így isszák, – rázta a fejét Olívia. – Az elnök a legfőbb hadúr és a hadsereg minden osztálya parancsnoksága alatt áll és engedelmeskedniük kell neki. A kongresszus kezében van a

pénz, és lehet, hogy visszatartják a működési költségeket, de ez nagyon keveset számít egy szükségességi esetben. A helyzet példa nélkül áll. Minden azon múlik, hogy a fehér nacionalista mozgalom mennyire van megszervezve. Ne felejtsetek, a Bolsevik forradalom is csak egy puccs volt. Trockij elfoglalta a főpostát, a vasútállomásokat, és a nagyobb bankokat és letartóztatta a kormány tagjait. Felfegyverzett matrózok kis csoportja segített és Trockij sikeresen kifordította a földet sarkaiból. Egy tábornok, aki hűséges volt Kerenszkij kormányfőhöz megígérte, hogy Szentpétervár ellen vonul, de a Trockij kommunista propagandája meggyőzte a katonákat, hogy lázadjanak fel tisztjeik ellen. Katonai vezetőink nagy része republikánus, – folytatta Olívia, – és nem fognak egy republikánus elnök ellen harcolni. Nem számít, hogy hazaáruló és idióta. Egy orosz diktátor választotta meg és Pronk elnök széjjel fogja rombolni kétszázötven éves demokráciánkat, hogy megmentse a saját fejét és eltitkolja pénzforrásait.

– A komputer, – lesett be Clark a nappaliba, ahol tudta, hogy fia éjjel nappal készenlétben tartja a komputerjét. – Nézzük meg, hogy mi van az interneten.

A laptop lassan felébredt és bejött az internet. Clark kinyitotta e-mailjeit, és egy üzenetet talált rajta Alyssától.

– Jelen pillanatban, biztonságban vagyok Budapesten, – írta Alyssa. – Ravasz Tiszteletes, a Fasori Református templom papja menedéket adott. Visszadeportáltak Magyarországra, és az első nap kiraboltak. Semmi pénzem és nincs semmi igazolvány nálam. Ravasz Tiszteletes emlékezett rám több mint hatvan évvel előtről és ő az utolsó reményem. Segítsetek.

Ebben a pillanatban Norbert botladozott lefele az emeletről és rendetlen dús haját igazgatva és hatalmas körszakállát simogatva értetlen arccal bámulta apját és nővérét.

– Mi történik? – kérdezte és egy cigarettát szedett ki a csomagból, ami komputerje mellett feküdt az alacsony koktél asztalon.

– Fiam, – nézett rá Clark, – van valami pénzed?

– Pénz, – pislogott Norbert álmosan, – én és a pénz útjai már régen elváltak egymástól.

– Ugyan már, – nézte Clark meredten a fiát, – anyádnak azonnali segítségre van szüksége. Tudnál neki legalább ezer dollárt küldeni táviratilag? Visszafizetlek, ahogy a kormány feloldja számláim befagyasztását.

– Inkább Norbert azonosítására és PIN számára lenne szüksége, hogy ki tudjon venni pénzt Norbert számlájáról, – csatlakozott Olívia a beszélgetéshez.

– Látjátok, – csóválta a fejét a fiú. – Nem olyan könnyű, mint amilyennek hangzik.

– OK, kedves öcsém, – lépett közelebb Olívia és felpöccentette Norbert állát. – E-mailben postázd el anyunak az azonosítási jelszavadat és PIN számodat és én elküldöm neki az útlevele másolatát.

– Másolatod van Alyssa útleveléről? – nézte Clark meglepetten a leányát.

– Hogyne lenne, – felelte Olívia és benyúlt a titkos zsebbe, amit keblei között melltartójába varrt és kivett egy kis memória tárolót. – Mindenkinek az azonosítása állandóan nálam van, pontosan ilyen esetekre. Semmiféle kormány nem fog engem átverni, főleg nem egy ilyen ostoba, mint ez a mostani.

– Csodálkozás, óh, ne hagyj el, – bámulta Clark, ahogy leánya behelyezte a kicsi pöcköt Norbert komputerének portáljába. – Te mindenre gondolsz.

– Hát persze, csacsi öreg mackóm, – mosolygott Olívia megértően. – Bevett gyakorlat a mai detektívmunka modern berkeiben.

– Ha már benne vagy, – mondta Clark és szemei csészealj nagyságúra tágultak az ámulattól és beharapta alsó ajakát, – fel tudnád oldani a pénzemet is és le tudnád vetetni a lakatot Floridai házamról?

– Adj egy kis időt, – bólintott Olívia, – azokon még munkálkodnom kell.

– – –

Időközben a republikánus falanx a szenátusban a felbomlás jeleit kezdte mutatni. A fizetetlen légiközlekedés irányítók nem jelentek meg munkahelyükön és a repülőjáratok többet nem szálltak fel a nagyobb repülőterekről. Az egész kormányműködés csikorgó fékezéssel megállott és hat republikánus szenátor, mindegyik 2020 újraválasztás előtt állva demokratára forduló államaikban, a demokratákkal szavazott, hogy újraindítsák a kormányt egyetlen dollár nélkül a falra a határon, Mexikó és Amerika között.

Pronk győzelmet jelentett. Három hét elteltével kinyitotta a kormányt, de megígérte, hogy ismét lezárja, ha nem kapja meg a pénzt dédelgetett védőfalára, miután csupa-szív szüneteltetése az amerikai nép zsarolásának lejár.

Az alsóház vezetője, egy Jessica Javelin nevű törekeny idős hölgy megígérte, és ezek nem az elbeszélő szavai, hogy Pronk soha egyetlen fillért sem fog kiutalva látni sürgősségi és hatástalan középkori falára. Az elnöki vétót előre prognosztizálva egy pártok között bizottság munkába kezdett, hogy vétó biztos megoldást találjanak. Megállás nélkül nézve a televíziót és tweet üzeneteket küldve az interneten tucatszám, Pronk mindenkit lepocskondiázott és inzultált, kivéve azokat, akik Oroszországgal kapcsolatba álltak, akár politikailag akár anyagilag. Jessica Javelin a Jezabel becenevet kapta és Pronk állandóan utalt a több ezer web feltevésekre, amik hirtelen elárasztották az információs szuper országutat, mint bizonyítékokra, hogy a Speciális Tanács nem talált semmi bizonyítékot bűnösségére, hogy összejátszott Ilja Muromec orosz diktátorral, és a tények szerint, nem volt semmiféle kapcsolata semmi orosz milliárdosokkal és az úgynevezett pipi tape, hogy lányok belepisiltek a szájába Moszkvai látogatása alkalmából, egy rosszindulatú mítosz volt.

Rövid vizsgálat kiderítette, hogy a Pronk támogató internetes feltevések forrása egy gigantikus orosz szörnyeteg farm volt, Gombacsova KFT név alatt, akiket már régebben is megvádoltak a 2016-os választási beavatkozással. Védőügyvédek iratokat és dokumentumokat követeltek, amit a Speciális Tanács gyűjtött össze, hogy szükségesek védelmi kutatásokra és evidencia felfedésre. Az oroszok nyilvánvalóan meglovagolták az amerikai igazságszolgáltatási rendszert, amit eredetileg a hazai vádlottak védelmére foglaltak bele az alkotmányba.

A bíró rendreutasította az aljas semmirekellőket, akik eladnák országukat egy dollárért, azaz ebben az esetben egy rubelért. A magisztrátus egyenesen bírói székéből adott ki szigorú utasítást, hogy bármi védelemnek átadott tárgyalás előtti evidencia nem hagyhatja el semmilyen formában a védőügyvéd irodáját. Klienseik, az orosz szörnygorillák, és mindenféle más formája a kém-szolgálatnak, akik Moszkvában bujkálnak a vádak elől, ide kellene, hogy jöjjenek Amerikába, ha tanulmányozni akarják a vádakát, amiket összeszedtek ellenük.

Ismételten és nem az első esetben, a dolgok nem álltak valami jól Pronk szempontjából. Kivéve Jessica Javelin, miután Pronk szüneteltette a kormány lezárását, meghívta, hogy mondja el az Állami Ügyek állását részletező beszédét a kongresszus és a szenátus összekapcsolt gyűlése előtt és az összes kormányminiszter jelenlétében.

Pronk két kézzel ragadta meg az alkalmat. Mindig szerette a rivaldafényt, és megígérte, hogy legjobb kampány szónoklatát fogja tartani tele bombasztikus propagandával, ami támogatja esetét és felkorbácsolja híveinek dühét.

Szerencsére rögtönzött tervezése lényegbevágó fenntartást tartalmazott. Hogy beszédjét előadja el kellett hagynia a Fehér Házat és fegyveres testőrei nem léphettek át a Parlament küszöbét. Piciny csermelyként kezdődve, és hamarosan áradatra növekedve, legtöbb testőre, az elnök tanácsát követve otthagyták állásaikat és maszek tevékenységeket kezdtek csinálni, mint pattogatott kukorica árulását egy taligából vagy kolbászsütést a bezárt nemzeti ereklyék közelében vagy lázasan szervezték a lom kiárusítást garázsaikból és eladták féltett kincseiket. Az elnök ordította, hogy a fűszerezések hitelre kellene, hogy adják áruikat a fizetés nélkül maradt kormányalkalmazottaknak. Hogy mennyi ideig, természetesen ő sem tudta. Lehet, hogy évekig, ha a makacs demokraták nem ijednek meg dühkirohánásaitól és ahelyett, hogy beadnák a derekukat, továbbra is ragaszkodnak, hogy nulla pénzt adnak falai építésére. Mondanunk sem kell, a bankok nem éppen megbocsátó természetűek, hogy elfelejtsék a jelzálogkölcsonök részleteinek elmaradását és az ingatlanárverések szaporodtak, mint a mérges gombok a kénsavas eső után a szemétdomb tetején.

Teljesen elfelejtkezve a körülötte gyülekező trágyaviharról, Pronk semmibe vette a tényeket és minden racionális tanácsot elutasított megmaradt minisztereitől és bevonult a Capitol Kupolájába, mint Cézár Rómába miután elveszítette az ütközetet és hadseregét a Catalanium csatában, Franciaországban Attila hun hadserege ellen.

Időközben kicsi ügyeskedő Jessica utasította a kongresszus fegyveres őrmesterét, hogy szedje össze az összes elhagyott és szétszórt fegyvereket a Fehér Ház körül és zárja be egy elhagyott raktárépületbe, valami ki nem nyilvánított helyen.

Pronk megkezdte beszédét hosszas és körülírt módon, prédikálva az egységért, megértésért, és az ország fontosságát az ellenséges vitatkozás fölé emelte, de hamarosan visszaesett szokásos erőszakos fenyegetődzéseibe és figyelmeztette a kongresszust, hogyha folytatják, ellene a zaklatásukat és nem hagyják abba idegen hatalommal való szövetkezésének vizsgálatait, akkor nem lesz béke és törvényhozás és folytatni fogja országot megosztó retorikáját.

Huszonkettedik Fejezet

– **K**edves Krollné, – szólt Ravasz Tiszteletes a méltóságteljes matrónához, aki a vasárnapi mise-hírlapot nyomtatta a templom távolabbi részében lévő irodában. – Úgy látom, hogy e-mail levelet kapott Connecticutból. Jöjjön ide, kérem és nyissa ki.

Alyssa kiigazította a hatalmas halom papírlap sarkait, amit reggel óta nyomtatott és belépett a pap irodájába.

– Itt, – mutatott a tiszteletes a képernyőre. – Isten segíti azokat, akik szükségben vannak és bízom benne, hogy ez jó hír. Isten soha nem hagyja el azokat, akik hisznek benne.

Alyssa kinyitotta az üzenetet és az első sor olvasása után zokogni kezdett.

– Istenem, – mondta és a térdeire esett, – köszönöm, hogy tudattad velem, hogy több a jó ember a világon, mint a rossz.

– Imádkozzunk, – mondta az idős tiszteletes és a zokogó nő mellé térdelt, – és adjunk hálát végtelen bölcsességéért és kegyelmes segítségéért.

Imádkoztak és templom harangja megkondult.

– Mit ír az üzenet, – kérdezte a pap miután elhangzott az ámen.

– Az én fiam, az én nehezen dolgozó és szerény körülmények között élő fiam elküldte hitelkártya információját, – felelte Alyssa és letörölte a könnyeit a papír zsebkendővel, amit a pap nyújtott neki, – és a lányom küldött egy másolatot az útlevelemről, amivel elmehetek a követségre egy újat kiváltani.

– Valóban, gyermekeit a helyes útra nevelte, – bólintott a pap, – nyomtassuk ki az adatokat és elmegyek magával, a legközelebbi bankhoz, ahol ki tud venni magyar forintot. Ott ismernek és könnyebb lesz, mint máshol.

– Köszönöm Ravasz tiszteletes úr, – emelte a papra könnyek áztatta szeméit az asszony.

– Ne nekem köszönje, – válaszolta a pap csendesen, – köszönje az Úrnak és mérhetetlen bölcsességének és végtelen kegyelmének.

– – –

Gyalog túl messzi, trolibusszal mentek ki a Körúti kereszteződéshez. Ott jobbra fordultak és néhány lépés távolságra ott volt a Magyar Nemzeti Bank egy fiókja. Ahogy elmentek a sarki újság-áruda előtt a főcím hatalmas betűkkel megragadta a figyelmüket.

Káosz Amerikában, Pronk elnök szükségállapotot hirdetett a mexikói határ melletti emigráns krízis miatt.

Alatta kisebb betűkkel, az újság jóval fenyegetőbb hírt nyomtatott.

Ilja Muromec orosz elnök ünnepnapot jelentett be és mobilizálta kétmilliós hadseregét száz páncélos divízióval a lengyel határon. Az orosz készen áll lerohanni Európát.

Ravasz tiszteletes felvett egy példányt és hangosan felolvasta a cikk többi részét.

Minden nem amerikai NATO vadászgép a levegőben és a Lengyel Hadsereg dacos védelemre rendezkedik be.

– Görbe utak soha nem vezetnek jó eredményre, – mormolta a tiszteletes, és folytatta az olvasást.

Az amerikai elnök kilépett a NATO szövetségből. Minden amerikai személy, fegyverek és berendezés vissza lett parancsolva Észak Amerikába. Ott szükségesek, hogy visszaverjék a mexikói bűnözők, erőszakolók és drogkereskedők megszálló emigráns karavánjait. A NATO költségvetést felére csökkentették, hogy fizessenek a Mexikói Öböl és Csendes óceán közötti hat méter magas vasbeton fal konstrukciójáért. A megmaradt NATO erők közel sem elegendőek, hogy megállítsák az oroszokat.

– Te jó ég, – suttogta Alyssa, – az ezerkilencszáznegyvenötös megszállás előlről kezdődik.

– Egyszer vegyük ki a pénzét, – mondta a pap és hóna alá szorította az újságot. – Utána taxit bérelünk és megyünk az amerikai követségre és szerzünk egy helyettesítő útlevelet, amíg még nyitva vannak.

– – –

A követségnél az Utolsó Ítélet lidércnyomásszerű látványa fogadta őket. Tucatnyi tengerészgyalogos gumibotokkal és a budapesti rendőrség kihúzott oldalfegyverekkel próbálta rendben tartani az izgatott és dühös emberek sorát, ami háromszor kígyózott körbe a háztömb körül.

Nem volt más választásuk. Beálltak a sor végére és hallgatták az embereket körülöttük tárgyalni a legújabb híreket.

– Az oroszok már lerohanták nyugat Ukrajnát, és ahogy itt mi beszélgettünk már ömlenek be a Vereckei hágón Magyarországra. Ha egyszer kiértek az Alföldre, nincs olyan erő, ami megállítja őket. – Mondta egy férfi rongyos micisapkában és egy adag bagót köpött a rozsdásodó esőcsatornarácsba.

– Ha meglennének a történelmi határaink, vissza tudnánk verni őket. – Mondta egy másik férfi kopott lódenkabátban. – Ugyanúgy, ahogy csináltuk 1944 nyarán. Megerősített betonbunkerjéből nagyapám legalább száz orosz T34-es tankot lőtt ki. Ezért menekülni kellett az akasztófa elől és Argentínáig meg sem állt. Apám ott született és később anyámmal Amerikába költöztek, ahol én születtem. A fene essen belé, – verte a mellét a lódenkabátos, – amerikai állampolgár vagyok és semmiféle szemét diktátorutánczat nem fogja ezt tőlem elvenni. Új útlevelet kérek és már el is tűntem. Egyetlen bosszúálló vörös komisszár sem fog engem börtönbe zárni, mert a nagyapám nacionalista hazafi volt.

Egy tengerészgyalogos lépett közelebb és gumibotjával a tenyerét ütögetve egy ördögi pofabe-vagy-kapsz pillantást vetett a hangoskodóra.

– Mit akarsz, te hamburgerzabáló republikánus préri kannibál? – A lódenkabátos állta a tengerészgyalogos tekintetét. – Itt a magyar járdán, neked semmi hatalmad nincs.

– Helló, – gyűrűkkel teli finom ujjait kecsesen lebegtetve egy százhusz kilós barna bőrű ötven körüli nő fordult a lódenkabátos felé. – Én Venezuelában születtem, de nagyapám nekem is magyar volt. Magyarországot 1945 áprilisában a visszavonuló németekkel hagyta el és később Betlehembe került, ami akkor Palesztina volt. Ott elvette feleségül Fatimát, az arab polgármester leányát és vagyont keresett katonai kommunikációs rádiókkal. Amikor 1949-ben kitört az Izraeli függetlenségi háború az angolok ellen, akkor fiatal feleségével Venezuelába menekültek. Ott ismét sikeres lett és összeállt Che Guevara forradalmárral, hogy megleckéztessék az ültetvénytulajdonosokat. Minden jól ment, amíg a CIA meg nem ölte Signor Guevara-t és szüleim egy halászladikon áteveztek Miami-ba. Alig egy éves voltam akkor és később a kubai csónakos menekülőkkel együtt Amerikai állampolgárságot kaptuk, mint Battista támogatók. Kell, hogy adjanak nekem útlevelet, különben olyan patáliát csapok, amilyent még soha nem láttak.

Egy utcai árus mozgó konyhát állított a járdaszélhez és a sorban állók hamarosan vették a mustáros főtt virslit savanyú káposztával és a kedélyek lassan csillapodni látszottak. A követség kapuja megnyílt és egy magas férfi jött ki elegáns öltönyben és fennhangon harsogva kiáltotta.

– A nem amerikai állampolgárok menjenek haza. Több menedékjogot nem adunk ki.

Erre a legtöbb sorban álló eltűnt. Később visszajöttek és záptojással és rohadt paradicsommal megdobálták a követséget.

– Szemétláda jenkik, menjetek haza.

Késő délután, miután több virslit elfogyasztottak és diétás kólát megittak és frekventálták a sebtében kihelyezett hordozható vécét, Alyssa és Ravasz Tiszteletes bejutottak a követségre és egy hivatalnok íróasztala előtt ültek.

A hivatalnok, egy hölgy korai hatvanas éveiben vállig erő veres parókával és hajlott római orral, alaposan végignézte őket és közömbös hangon kérdezte.

– Mi lenne a baj? Miben lehetek, a segítségükre?

– Elvesztettem az útlevelemet, – felelte Alyssa és a másolatot, amit Olívia küldött a látszólagosan barátságos hölgy felé tolta. – Itt van egy másolat, azt hiszem, hogy vonalkód is olvasható.

– Meglátjuk, – bólintott a hivatalnok, névtáblája Barbara nevet jelzett, és egy kézi olvasóval lepásztázta a vonalkódot. Néhány végtelenül hosszúnak tűnő perc után felnézett és összehúzta a szemét.

– Ez az útlevél nem érvényes, – nézte szigorúan Alyssát, – valahogyan rajta van a nem megújítható listán.

– Nem legálisan, – felelte Alyssa határozottan és szemrebbenés nélkül nézett vissza. – Valamiféle Pronk pribékek kirángattak a házamból és feltettek egy Budapestre tartó repülőre. Keresztülkísértek a határon és erőszakkal elvették az útlevelemet. Ez egy politikai büntetés volt a férjem irományai miatt. Én semmi bűnt nem követtem el. Az ellenem felhozott vádakát kérdőre vonom bármi bíróság előtt, ha valaha is visszakerülök az Államokba.

– Hmm, – lebegtette Barbara a szempilláit. – Maga nem az egyetlen. Ma már öt hasonló esetem volt. De beszélhetek a Nagykövettel. A végső szó az övé.

– Pronk egyenként minden ellenzéket eltüntet, – rázta a fejét Alyssa és beharapta a száját. – Korlátlan hatalmú diktátor akar lenni. Remélem, hogy a Nagykövet nem az elnök oldalán van.

– Sajnálatosan, – felelte Barbara és felállt és az útlevelemásolatot magához véve irodája hátsó ajtaján kiment. – Az elnök leváltotta Madám Nagykövet Colleen Bell-t, akit még Lamar Leroy nevezett ki, és David Cornstein urat nevezte ki helyébe. Mr. Nagykövet kedves ember és megértő. Mindent megteszek, hogy helyrehozzuk az esetleges tévedést.

– – –

Tíz perccel később Barbara visszatért és bátorítóan mosolygott. – Cornstein Nagykövet határozott, – kezdte, – hogy bizonyított bírósági döntés szükséges, hogy ne adjunk ki új útlevelet az elveszett helyébe. Idáig semmi ilyesmi nem jött ide, és a Külügyminisztérium engedélyezése után új dokumentumot fogunk kiadni. Postán fogjuk elküldeni önnek és, ha minden jól megy, két héten belül a kezében lesz.

– Köszönöm drága jó Istenem, – felelte Alyssa és törölgette az arcán lefolyó örömkönnyekeket. – Megyek vissza Amerikába és mindent visszaszerzek, amit elkoboztak tőlünk.

– Ámen, – bólintott Ravasz tiszteletes. – Az Úr mindig segíti azokat, akik hisznek benne.
– Hát igen, – mosolygott Barbara és kezet nyújtott a tiszteletesnek és Barbarának, – mennyei
könyörület mindig jól jön, de ebben az esetben a novemberi választások döntöttek. A normális
állapotok visszatérnek, és a demokrácia megmarad. Ebben biztos vagyok.

Huszonharmadik Fejezet

Olívia felvette a kapcsolatot a Pasco megyei adóhivatallal, Floridában és kitöltött egy hivatalos beadványt szülei háza jelenlegi tulajdonosának kiderítési ügyében.

– A kérdéses ingatlan, – jött a válasz egy hét múlva, – Clark és Alyssa Kroll nevében van és minden esedékes adó és illeték fizetve van.

– Apu, – fordult apja felé a lány, – a kormány nem kobozta el Florida házatokat. Semmi joguk nem volt hozzá. Ha bűnügyi vizsgálat folyik, egy önvédelemből elkövetett gyilkosság esetében, az egyedül rám tartozik. Neked semmi közöd nem volt hozzá. Nyugodtan visszaköltözhetsz házádba, de nem ajánlom. Fogadj fel egy ingatlan ügynökséget és add el. Költöztess át a dolgaidat ide valahova Connecticutba és kezdjétek új életet itt.

– Hát, nem tudom, – felelte az apa és lassan ide-oda ingatta a fejét. A ház édesanyáddal közös néven van. Beszélnem kell vele, hogy ő mit akar. Mindamellettt összes kontóim be vannak fagyasztva. Ha nem fizetem a számlákat, úgyis elveszítünk mindent.

– Egyszerre csak egy lépést, – mondta Olívia és felállt és kezeit hátra kulcsolva nagy léptekkel fel-alá kezdett járni a nappaliban. – Hány bankról van itt szó?

– Csak kettő, Bank of Amerika és Wells Fargo, mindkét helyen van csekkszámlám és takarékbetétem és hitelkártyáim.

– Mind a kettőnek vannak itt fiókjai Darienben, – nézett Olívia Norbert, fiatalabb fiútestvére felé. – Nem?

A fiú bólintott, – vannak.

– Na, akkor ki a vártára, – pattintott Olívia az ujjával és apjára fordította a tekintetét. – Látogassuk meg a bankokat és, – tette hozzá vicces hangon, – olvasszuk ki a vagyionodat.

– – –

Egyszer bementek a Wells Fargo Bank impozáns épületébe a vasútállomás mellett Bent leültek a fiók igazgatójával, Joshua Collins úrral.

Joshua pozitív azonosítási igazolványt kért és kikereste Clark Kroll weboldalát a bank milliányi adatai közül.

– Úgy látom, – nézett fel egy perc múlva, – az ön pénze még mindig nálunk van, a teljes összeg.

– Azt hittem, – mormolta Clark, – hogy a kormány...

– Igen, – mosolygott Joshua, – de volt egy megmentő kegyelem.

– Megmentő kegyelem? – válaszolt Olívia és Clark egyszerre.

– Magának volt egy közös számlája Norbert Kroll úrral, feltételezem, hogy a tisztelt fia és másodpercekkel mielőtt a kormány befagyasztotta a maga számláját az egész vagyont átutaltuk a közös számlára és még mindig ott van.

– Oh, magasságos, – sóhajtott Clark és dörzsölte a szemét. – Használtam azt a kontót, hogy átutaljak neki kisebb összegeket, ha anyagi támogatásra volt szüksége.

– Határozottan jól jött az elgondolás, – felelte a bankár és beharapta ajkait. Nyilvánvalóan gondolta, hogy nem illik majd egy bankárhoz, ha túlságosan érzélgős lesz. – Nagyon nem

szeretjük, ha régi törzsklienseiket kifosztják pénzükből. Bárki meg tudja játszani, már úgy értem, elektronikailag vonatkoztatva, hogy a kormány nevében cselekszik. Még ha a kormányt is képviseli, nincs joga, hogy megköpassza magát. Bank eljárásmód elsőbbséget élvez. Kinyithatunk egy másik számlát és visszatehetjük a teljes kétszázezer dollár plusz összeget a maga nevére. Egy perc és már meg is van és új hitelkártyát is kap.

– Vannak számozott számláik is? – nézett Clark farkasszemet a bankárral és Olívia beleegyezően bólintott. – Mint a svájciaknál. Itt nyissuk ki egy mini kontót, például kétezer dollárral és a többi valahol rejtjük el, ahol senki nem tud hozzányúlni.

– Természetesen, – bólintott Joshua a bankár és keskenyre húzta a szemét. – Gyakran csináljuk a nagyon gazdagok számára. Kapcsolt vállalkozásunk van a Svájci Nemzeti Bankkal. Adjon egy óra időt és megcsinálom, ahogy kéri. Csak a számot oda ne adja senkinek. Ha kivesz pénzt, igazolnia kell magát és aláírását is ellenőrzik, de a neve soha nem lesz senki tudomására hozva, kivéve egy pár nagyon magas rangú és szigorú svájci vezérigazgatónak a bankon belül. Titoktartás az alapja a svájci bankrendszer ötszáz éves sikerének. A legmagasabbaknak is védenie kell a hírnevüket.

– Hát akkor csináljuk, – felelte Olívia és Clark egyszerre és kezet ráztak Joshua Collins úrral a svájci kapcsolatos connecticuti bankárral. Utána átmentek a Felsőbbrendű Kenyérkéreg pékségbe, ahol bagel zsömlét ettek kávéval.

– Micsoda egy ország, – kószolhatta Olívia tűzforró dupla koffeinnel teli kávéját. – Mindenhol van egy kiskapu. Semmiféle kormány nem tud téged átverni és van egy sziklaszilárd alkotmány, ami védelmezi a kisemberek jogait, mint a mienket is.

– Nem lehet nem szeretni, – mosolygott Clark, – bármennyire is üldöz a balsors. Ugyanezt megcsináljuk a Bank of Amerika fióknál is és teljesen kimásztunk a pácból.

– – –

Később, miután megismételték a pénz átutalást a Bank of Amerika fióknál is, Olívia és Clark a könyvtárba mentek és Norbert tagsági igazolványát használva leültek az egyik komputerhez a fényesen kivilágított alagsorban.

A nemrégiben épített könyvtár méltón képviselte a szuper gazdag várost, ahol volt. Minden, ami lehetett ott volt, két emelet tömöttre pakolva könyvekkel, ezernyi DVD mozi lemezekkel, kényelmes és privát olvasó ülések, fotelekkel és íróasztalokkal, művészien dekorált és ragyogóan tiszta hatalmas színházterem és egy első osztályú kávéház és cukrászda.

Szorgalmasan munkálkodva és szigorú rendszerességgel Clark kitörölte minden nyomát az interneten. Kiradírozta összes e-mail címeit, bezárta Facebook és Skype számláit és kivette az összes kommentet, amit valaha feltett a YouTube weboldalon. Utána kávévett leányának és süteményt és hazasétáltak.

Odahaza kiszerelte öreg íróasztal-komputerjének merevlemezét és egy kalapáccsal összetörte. Ezzel végezve elment a norwalki PC Richards elektronikus üzletbe és megkérte Norbert fiát, hogy vegyen neki egy legújabb és legjobb minőségű laptopot és egy hordozható CD lejátszót. Clark minden írását, esszéit, és ezernyi jelszavait és használó-azonosítását lemásolta több merevlemezre és USB rúdra és már régen eltette. Úgyszintén programjait, mint a Microsoft Office, Webster elektronikus szótár és a komputer segítette CAD mérnöki tervezés, együtt mérnöki specifikációival és műszaki tervrajz részleteivel, ezt is mind lemásolta külső memóriába és azokat

is biztos helyre dugta. Készen állt, hogy előlről kezdjen mindent, kivéve Social Security számát nem tudta megváltoztatni. Ez túlságosan komplikált akadály lett volna legyőzni.

Vacsora után az újonnan felvett Csurí Csaba álnév alatt, levelet fogalmazott és elküldte feleségének Alyssának.

Drága édes feleségem, Alyssa, kezdte, Ez itt a te szerető férjed új név alatt biztonsági okokból. Ki tudtuk venni pénzünket a megvetendő republikánus kormány által befagyasztott számláinkról. Egy kevés készpénz kivételével, mind ott rejtezik valahol Európában, ahol nem tudnak hozzáférni. Floridai házunk még mindig a mi nevünkön van és el kell, hogy tudjam adni és teher nélküli eladási igazolást tudok kiállítani egy leendő komoly vásárló számára, ha te is úgy gondolsz, hogy megleszünk Floridai otthonunk nélkül, ahol húsz évet éltünk boldogan. Lehet, hogy elhatározzuk, hogy visszatelepszünk Magyarországra, vagy ide valahova Connecticutba. Ígérem, hogy nem írok többet könyvet és többet nem fogalmazok semmiféle politikai esszét vagy rövid elbeszélést. Norbert közelünkben lesz autóval könnyen elérhetően és Olívia velünk fog lakni új otthonunkban, miután lerendezte vitás dolgait az Igazságügyi Minisztériummal. Fontold meg mindent eshetőségét ennek a nagyhorderejű döntésnek és tudasd velem, hogy mit határoztál és hűségesen foglak követni a világ és az idők végéig.

Maradok a te egyetlen imádód és sietek szolgálatodra, ha hívod a nevemet.

Csurí Csaba.

Miután Clark befejezte a levelet és Olívia átnézte, megnyomták a küldöm gombot és elment az e-mail irat. A közmondásbeli kocka el lett vetve.

Huszonnegyedik Fejezet

Ravasz Főtiszteletes észrevett egy furcsa e-mail levelet egy Csuri Csaba nevű feladótól. Automatikusan mozdította a pozíciójelzőt, hogy kitörölje, amikor az első szavak és a cím megragadták figyelmét.

Drága édes feleségem, Alyssa, – olvashatta.

– Alyssa, gyermekem, – kiáltott át a szomszéd szobába, ahol Alyssa a templom bulletin táblájára mindig kitett vasárnapi montázson dolgozott. – Valami jött, ami magának van címezve. Kérem, jöjjön ide és nézze meg. Lehet, hogy valami fontos jelbeszédet nyelveztem.

Alyssa bejött és mögötte kissé előrehajolva a pappal együtt olvasták az üzenetet.

– Ez a férjem, – kiáltotta Alyssa, – állítja, hogy visszakapta a pénzünket és kérdezi, hogy vissza akarok-e menni Connecticutba.

– Visszamegy? – fordult felé a pap.

– Nem tudom, – nézte Alyssa döbbenet a képernyőt, – nagyon rosszul esett, hogy kegyetlenül kirángattak a házamból és kidobtak az országból, minden ok nélkül. Úgy érzem, hogy az amerikai demokrácia halott és a fehér nacionalizmus uralkodik. Az ország egy diktátort választott elnöknek. Pronk nem az ok, Pronk a tünet. Van valami biztosíték arra, hogy kálváriám nem történik meg másodszor is?

– Maradhat itt Magyarországon, – az idős pap meleg szemeivel kedvesen nézte az idős hölgyet, aki egyedül maradt a nagyvilágban. – Mivel maga itt született, könnyen visszakaphatja magyar állampolgárságát és ez jogot adna magának, hogy bárhol letelepedjen az Európai Unión belül.

– Lehet, hogy tudnék, – felelte lassan Alyssa, minden szótagot külön megnyomva. – De az azt jelentené, hogy dobjak el életemből ötven évet. Be kellene ismernem, hogy óriási tévedést csináltam, hogy elhagytam atyáim földjét és felesküdttem egy idegen hatalomnak, akik a végén úgy bántak velem, mint egy kóbor kutyaival.

– Isten akarata és útjai kifürkészhetetlenek, – mondta a pap. – Isten mindent azért csinál, hogy azoknak a javára legyen, akik hisznek benne. El kell fogadnunk, hogy előre predesztinálta sorsunkat és a végén mind boldogok leszünk az áldással, amit reánk szór. Isten vezette magát a mi ajtónkhoz és maga megtalálta Őt nálunk.

– Amerikai útlevelem még mindig nem érkezett meg, – felelte Alyssa és nézte a hatalmas keresztet szemben a falon, mintha az meg tudná mondani a jövőt és a legjobb döntést tudná hozni maga és családja számára. – Ha megindulok Amerikába, visszafordíthatnak a repülőtérre és a saját költségemen kell, hogy ide visszajöjjenek.

– Maga ide tartozik ebbe az országba, – bólintott Ravasz tiszteletes, – a maga ősei harcoltak ezért a földért a tatárok és az Ottomán török betolakodó pogányok ellen. Maga beszéli a nyelvet és a magyar történelemmel és kultúrában nőtt fel. Erősen tanácsolnám, hogy ne próbálja meg másodszor is Amerikában, mint egy bevándorló. Soha nem értettem meg a fiataljainkat, hogy miért akarnak egy kontinensen élni, ami idegen és ellenséges velük szemben. Emigráció soha nem a megoldás a mi itteni problémáinkra.

– Jövedelemre van szükségem, – harapta be felső ajkát Alyssa, – dolgozó éveimet Amerikában töltöttem és negyven évet fizettem bele a Social Security nyugdíjalapba. Ezt nem vehetik el tőlem politikai nyereszkesedés okából.

– Mekkora összegről lenne szó?

– A férjem és az én számlámon legalább havi háromezer és ötszáz dollár.

– Ez legalább ötszöröse az itteni átlagnyugdíjnak, – állát simogatva és mélyen elgondolkozva válaszolt a pap. – Ezen a pénzen nagyon kényelmes életet élhetne itt és idehaza lenne honfitársai között. A pénzük máris egy európai bankban van.

– A gyermekeim, – sóhajtott Alyssa, – azok nem akarnak ide jönni és velünk élni. Ez itt nem otthon nekik. Ők Amerikában születtek és nevelkedtek.

– Az elektronika korában tudná tartani velük a közeli kapcsolatot, – mondta a pap és feláll, – de elég a rábeszélésből, a döntés a magáé. Győzze meg a férjét, hogy jöjjön Magyarországra és én segítek maguknak beilleszkedni.

Drága férjem, – kezdte Alyssa gépelni válaszat, – negyven évet éltünk boldog házasságban. Örvendek, hogy jól vagy, pillanatnyilag hogy megjegyezzem, és bízni fogsz a döntésemben, amit ezennel kinyilvánítok neked. Temérdek külföldre szakadt visszatér öregségre a hazájába és honfitársaik között békében töltik nyugdíjas éveket. Nehéz időket éltünk az orosz kommunisták alatt és úgy határoztunk, hogy külföldön keressük boldogulásunkat, Ma már itt más a helyzet. Az Európai Unió belül nincsenek határok. NATO megvéd minket az orosz agresszió ellen. Megnézhetjük összes történelmi emléküket és csodálhatjuk országunk fenséges szépségét. A háborúban lerombolt épületeket mind újra építették és látnod kellene a helyrehozott Vigadó Palotát. A közközlekedés tiszta, biztonságos és gyors. Nem kell kocsit tartanunk. Dolgozhatnál könyveiden a híres kávéházakban, ahol egykoron legnagyobb költőink és íróink alkottak. Képzeld el vacsorázni egy cigányzenés étteremben és hallgatni hőn szeretett dalaid és nézni a csinos kislányt, aki népviseletben a szívét énekeli ki neked. Amerikában elszigetelt idegenek lennénk és még a legműveletlenebb szemét is leereszkedően beszélne hozzánk, mert nem születünk az országukban. Milyen országban, a fehér amerikaiak elvették az Indiánok földjét és legtöbbjét lemészárolták. Mi van a rabszolgatartás a bélyegével és ennek a rettenetesen szörnyűséges és megvetendő gazdasági rendszernek a következményeivel, amihez nekünk semmi közünk nem volt és őseink sem gazdagodtak meg belőle.

Kockáztathatjuk-e, hogy a fehér nacionalizmus többet nem fog választásokat nyerni? Nem, én nem hiszem, hogy igen. Én maradok itt és szeretném, ha csatlakoznál hozzám és újra kezdenénk életünket. Fogadj fel egy költöztető céget, pakold fel Floridai dolgainkat és add el a házat, amíg lehet.

Örökké a Tied, a Te hűséges feleséged, Alyssa.

Alyssa megütötte a küldöm ikont és a szívből jövő igaz üzenet felkerült a nagy elektronikai országujtra az égben.

Epilógus

Clark eladta a floridai házat és egy költöztető cég minden ingóságukat, bútorukat, ruháikat, könyveiket, emléktárgyaikat, porcelánjaikat és minden más apróságot elszállított az óhazába. Clark szintén elrendezte, hogy a Social Security Adminisztráció automatikusan átutaltatta nyugdíjukat a számozott svájci bankszámlájukra.

Négy héttel Alyssa levele után Clark felszállt egy Air France gépre és elbúcsúzott leányától és fiától.

– Hamarosan látlak benneteket Budapesten, – mondta könnyekkel a szemében. – Édesanyátok és én megmutatjuk nektek szülővárosunk legszebb részeit. Számos termál gyógyfürdő van, a Duna széles kék szalagja kettőbe szeli városunkat, és egy magas sziklahegy tetején megmaradt középkori városunk áll tavernákkal, borpincékkel és a világ legjobb éttermeivel. A Halászbástya ormairól száz mérföld messzeségre ellátsz és a legfinomabb cappuccinó kávéért kapod a Hilton Hotel teraszán. Végigvezetlek majd Alma Mater iskolám, a Műszaki Egyetem épületein. Az egyetem magában is egy független város, kétszáz éves könyvtárral és világklasszis kutató laboratóriumaival.

– Rendben van, apu, – simogatta meg Olívia édesapja arcát és próbálta palástolni a saját könnyeit. – Ne légy már annyira érzélgős előttünk. Nem éppen illik a kemény legény karakteredhez. Hogyan fogok rólad könyvet írni, ha ez a kislányos csacsi kép van előttem.

– Miattad nem aggódok, – nevetett az apa könnyein keresztül, – de vigyázz a fiatalabb testvéredre. Keress neki egy tisztességes feleséget és áldjanak meg bennünket néhány unokával.

– Rám nem kell vigyázni, – mormolta Norbert és keményen megszorította apja kezét. – Megnősülök, ha eljött az ideje és Olívia végre kiköltözött.

– Gyerekek, ugyan már, ne veszekedjete, – mondta Clark és két oldalról megcsókolta mind a kettőt és kézi csomagját felvéve közelebb lépett az ellenőrzési kapu felé. – Hamarosan vendégül látunk mind a kettőtöket, ahogy szereztünk egy tisztességes házat, amit családi örödménynek tudunk hívni.

— — —

Budapesten, miután tíz évet töltöttek a tükörsima Floridában, Clark és Alyssa a lapos Pesti oldalon telepedtek le. Tágas lakást vettek az Andrássy úton és két hónappal később, ahogy ingóságaik végre megérkeztek a Ferencvárosi teherpályaudvarra, elvitették őket az új lakásba és ügyesen eligazítva dolgaikat, berendezkedtek.

Éppen olyan volt, mint Florida, csak jobb, itt volt a Széchenyi Fürdő rövid gyaloglási távolságra.

Időközben, Washingtonban úgy látszott, hogy a republikánusok átvészelik göröngyössé vált sorsukat. Bonyolult szisztémájával a csalásoknak és becsapásoknak és hazugságoknak, szavazók akadályozásával és a gerrymandered kerületekkel, egy második négy éves terminust reméltek nyerni a Fehér Házban, megvetésre méltó Pronk elnöküknek és gyerekeinek és vejüknek. Minden vádat visszájára fordítottak, vissza a vádemelőre és szó szerint megmondták a kongresszus tagjainak, hogy szexezzenek saját magukkal vagy esetleg egy gumipénisszel. Ennek a csodálatos

irodalmi alkotásnak kiadási idején a 2020-as választásokat még nem tartották meg, és mi nem tudjuk a megjósolhatatlan eredményt előre prognosztizálni.

— — —

Olivia feladta magát azzal a feltétellel, hogy Washington fővárosban lesz a tárgyalása, ahol Leroy Lamar volt elnök nevezte ki még a bírót, aki tárgyalása felett fog elnökölni.

A becsületes magisztrátus szigorúan megszidta a republikánus oldalra hajló ügyészt, hogy selejtes munkát csinált és az alátámaszthatatlan evidenciát, amit felhozott. Ellentétben az életfogytiglani börtönbüntetéssel, amit az ügyész javasolt, bármi jó viseletért való szabaddábra helyezés lehetősége nélkül, és döntését egy 50-50 százalékban megosztott eldöntetlen zsűri véleményére alapozva, a bíró szüneteltette az esetet és Olíviát az összes vádakban ártatlannak hirdette.

Lehet, hogy még egyszer perbe fogják, köszönhetően a megosztott zsűrinek, de ez nem valószínű és a mi főhősnőnk vidáman és sikeresen él. Helyettes vezérigazgatói állást fogadott el egy magánnyomozó ügyvédi irodánál, akik megvesztegetéseket, választási csalásokat, külföldi befolyás lehetővé tételét, a törvény munkájának akadályozását és hamis tanúskodásra való felbujtást vizsgálnak. Első hat hónapja alatt több mint egy tucat valószínű elítélést eredményező esetet gyűjtött a tarsolyába és mondhat a magáénak.

— — —

Norbert és ezt örömmel jelentjük, elvette feleségül régi barátnőjét, Erzsikét és a fiatalasszony terhes első gyermekükkel. Minden baj és komplikáció a végén jóra fordul, mondják, és itt a könyv végén összefoglalhatjuk az erkölcsi tanulságot, hogy ne foglalkozzunk politikával, hacsak nem muszáj.

Vége